

εργατική

Βδομαδιατική Εφημερίδα
της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

αλληλεγγυη

22 Ιουλίου 2015

www.sekonline.gr

No 1183

**Ο ΣΥΡΙΖΑ που ψηφίζει Μνημόνιο
παρέα με ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - Ποτάμι
ΔΕΝ ΔΙΟΡΘΩΝΕΤΑΙ**

ΩΡΑ ΓΙΑ ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Γυρίστε
στις σελίδες
3, 4, 5

Τα μηνύματα
από τα Ιουλιανά 65
εμπνέουν
και σήμερα

Μαζικές εκδηλώσεις
του περιοδικού
Σοσιαλισμός
από τα Κάτω
σε Αθήνα -
Θεσσαλονίκη

Αθήνα

σελίδα 8

Θεσσαλονίκη

σελίδα 13

Καθαρίστριες του Υπουργείου
Οικονομικών στην κεφαλή του
απεργιακού συλλαλητηρίου
ενάντια στο νέο μνημόνιο στην
Αθήνα την Τετάρτη 15 Ιούλη.

Περισσότερα στις σελίδες 10, 11

**Εμπρός
να
οργανώσουμε
την
εργατική
αντίσταση**

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ Ένας σαθρός ογκόλιθος

Οι ηγέτες της Ευρώπης εξανάγκασαν, με την απειλή της χρεοκοπίας, της νομισματικής ασφυξίας και της έξωσης από την Ευρωζώνη, την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ σε μια εξευτελιστική συνθηκολόγηση. Όλες οι "κόκκινες γραμμές" παραβιάστηκαν βάνουσα. Όπως παραδέχτηκε και ο ίδιος ο Τσίπρας στη συνέντευξή του στην ΕΡΤ, οι "εταίροι" μας κινήθηκαν με μια καθαρά εκδικητική διάθεση. Ο ελληνικός λαός πρέπει να πληρώσει για την επιλογή του της 25ης Γενάρη. Και πρέπει να πληρώσει διπλά και τριπλά για το 61% "όχι" στο δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη.

Οι ηγέτες της Ευρώπης ξέρουν πολύ καλά ότι το νέο μνημόνιο, αν εφαρμοστεί, θα βυθίσει την Ελλάδα ακόμα πιο βαθιά στην ύφεση, τη φτώχεια και την ανεργία. Οι περικοπές των συντάξεων, οι κατασχέσεις των σπιτιών, ο αποκλεισμός ακόμα μεγαλύτερων τμημάτων του πληθυσμού από την κοινωνική ασφάλιση θα δημιουργήσουν με μαθηματική ακρίβεια συνθήκες ανθρωπιστικής κρίσης. Η ίδια η βιωσιμότητα του χρέους -ο στόχος υποτίθεται όλων των προγραμμάτων "διάσωσης"- θα υπονομευτεί ακόμα περισσότερο.

Θα πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι: αυτές δεν είναι κάποιες "παράπλευρες απώλειες" ενός "σκληρού" σχεδίου: ο πόνος, η απελπισία, η ανθρωπιστική κρίση είναι ο ίδιος ο στόχος του νέου μνημονίου. Ο Σόιμπλε, ο Μέρκελ, ο Ντάι-σελμπλουμ, ο Ντράγκι δεν έχουν πέσει απλά έξω στους υπολογισμούς τους. Ο στόχος τους δεν είναι να κάνουν το ελληνικό χρέος διαχειρίσιμο, ούτε να δώσουν στην Ελλάδα τη δυνατότητα να επιστρέψει στο δρόμο της ανάπτυξης. Θέλουν να στείλουν ένα μήνυμα, πρώτα και κύρια, στις ίδιες τις δικές τους εργατικές τάξεις ότι οι ανταρσίες θα καταστέλλονται αμειλίκτα και οι αντάρτες θα τιμωρούνται παραδειγματικά. Θέλουν να στείλουν το μήνυμα ότι η "Ευρώπη" είναι πανίσχυρη, ικανή να συντρίψει κάθε αμφισβήτηση.

Τρόμος

Η Ευρώπη, όμως, δεν είναι πανίσχυρη. Η ίδια η σκληρή της στάση απέναντι στην "απειθεία" του ελληνικού λαού δεν πηγάει από την αυτοπεποίθηση της ισχύος της αλλά από τον τρόμο. **"Αυτό που φοβάμαι", έλεγε σε μια συνέντευξή του στην εφημερίδα Financial Times ο Ντόναλντ Τουσκ, ο πρώην πρωθυπουργός της Πολωνίας και νυν Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, "είναι την ιδεολογική και πολιτική εξάπλωση της ελληνικής κρίσης, όχι την οικονομική".**

Ο συνδυασμός της ρητορικής της άκρας αριστεράς με την υψηλή ανεργία, ειδικά μέσα στη νεολαία, λέει ο Τουσκ απειλεί να δημιουργήσει εκρηκτικές συνθήκες σε όλη την Ευρώπη. **"Για εμένα, η ατμόσφαιρα είναι παρόμοια με την περίοδο μετά το 1968. Αισθάνομαι, ίσως όχι μια επαναστατική διάθεση, αλλά μια πλατιά εξαπλωμένη ανυπομονησία. Και όταν η ανυπομονησία γίνεται όχι ατομική αλλά κοινωνική εμπειρία, αυτή είναι η εισαγωγή των επαναστάσεων..."**

Υπάρχουν δυο βασικοί παράγοντες πίσω από αυτόν τον φόβο ενός νέου "Μάη" που διακατέχει τους ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης (και όχι μόνο αυτούς). Ο πρώτος είναι η οικονομία. Το Σεπτέμβριο κλείνουν επτά χρόνια από την

κατάρρευση της Λήμαν Μπράδερς, της αμερικανικής τράπεζας που πυροδότησε με τη χρεοκοπία της το φθινόπωρο του 2008 την σημερινή κρίση. Οι συντονισμένες παρεμβάσεις των κεντρικών τραπεζών, των κυβερνήσεων και των διεθνών οργανισμών κατάφεραν, με εξαίρεση την Ελλάδα, να εμποδίσουν την κρίση αυτή να πάρει διαστάσεις αντίστοιχες με της δεκαετίας του 1930. Οι παρεμβάσεις αυτές όμως, κουκούλωσαν, δεν έλυσαν το πρόβλημα. Οι κεντρικές τράπεζες έκλεισαν βιαστικά τις πληγές που είχε αφήσει πίσω του ο συνδυασμός της στασιμότητας στις επενδύσεις και της ξέφρενης κερδοσκοπίας. Αλλά δεν έκαναν τίποτα για να αντιμετωπίσουν την ίδια την στασιμότητα των επενδύσεων και την κερδοσκοπία.

Το αποτέλεσμα είναι αυτό που διάφοροι οικονομολόγοι σαν τον Λόρενς Σάμερς, τον πρώην υπουργό Οικονομικών των ΗΠΑ, αποκαλούν η "μακρά στασιμότητα". Μπροστά μας δεν έχουμε μια νέα περίοδο άνθησης αλλά μια μακρόσυρτη περίοδο (που μπορεί να κρατήσει πολλά χρόνια) χαμηλών ρυθμών ανάπτυξης, υψηλής ανεργίας και άγριας λιτότητας. Και αυτό δεν είναι παρά μόνο το καλύτερο σενάριο: η άλλη όψη αυτής της "μακράς στασιμότητας" είναι ο μεγάλος κίνδυνος ενός νέου μεγάλου "ατυχήματος", μιας νέας Λήμαν Μπράδερς.

Αυτές τις μέρες οι άρχουσες τάξεις σε ολόκληρο τον κόσμο παρακολουθούν με τρόπο τους μετασυσμούς από την κατάρρευση, στις αρχές του Ιούλη, των χρηματιστηρίων της Κίνας -που έχασε μέσα σε τρεις εβδομάδες το ένα τρίτο της αξίας του. Οι αρχές κατάφεραν, με ένα όργιο προσφοράς φτηνού και εύκολου χρήματος και ένα ακόμα μεγαλύτερο όργιο καταστολής ενάντια στους "κερδοσκόπους" (και ειδικότερα το short selling, την πώληση μετοχών που ο πωλητής δεν διαθέτει με την ελπίδα ότι θα τις αγοράσει φτηνότερα λόγω του κύματος υπερπροσφοράς που δημιουργεί), να σταματήσουν τον κατήφορο. Αλλά κανένας δεν μπορεί να εκτιμήσει ακόμα τις συνέπειες που θα έχει αυτή η πτώση (χάθηκαν τρία τρισεκατομμύρια δολάρια) στην πραγματική οικονομία. Και φυσικά κανένας δεν ξέρει αν αυτό που βλέ-

πουμε αυτές τις μέρες είναι ένα διάλειμμα ή η πτώση έχει σταματήσει οριστικά.

Ακόμα και στις ΗΠΑ, τη μοναδική χώρα που μοιάζει να έχει καταφέρει να ξεπεράσει το σοκ του 2008, τα πράγματα δεν είναι τόσο ρόδινα όσο φαίνονται από πρώτη άποψη. Την περασμένη εβδομάδα το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο συνέστησε στην FED (την κεντρική τράπεζα των ΗΠΑ) να μην ανεβάσει τα επιτόκια μέσα στο 2015, όπως έχει προαναγγείλει η Τζάνετ Γιέλεν (η διοικήτης της FED). Η τελευταία φορά που η FED ανέβασε τα επιτόκια της ήταν το 2004. Σήμερα βρίσκονται σε μηδενικά σχεδόν επίπεδα. Η ανεργία στις ΗΠΑ έχει προσγειωθεί στα ιστορικά της επίπεδα.

Εικονική

Η Γιέλεν θέλει, με την αύξηση των επιτοκίων να βάλει ένα φρένο στην οικονομία με στόχο να αποφύγει την "υπερθέρμανση" της αγοράς εργασίας -που "απειλεί" πάντα να οδηγήσει σε πίεση για αυξήσεις στα μεροκάματα. Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, όμως, έχει διαφορετική άποψη. Η πτώση της ανεργίας, λένε πολλοί οικονομολόγοι, είναι μόνο εικονική.

Όπως γράφει η Financial Times, στις ΗΠΑ "τα ποσοστά συμμετοχής του εργατικού δυναμικού βρίσκονται στα χαμηλότερα επίπεδα από τη δεκαετία του 1970, κάτι που δείχνει ότι εκατομμύρια άνθρωποι παραμένουν στο περιθώριο της αγοράς εργασίας έχοντας παραιτηθεί από την προσπάθεια να βρουν ή να κρατήσουν μια δουλειά". Η ανάκαμψη, λέει το ΔΝΤ, είναι στην καλύτερη περίπτωση "επιφανής". Η αύξηση των επιτοκίων κινδυνεύει να γυρίσει μπούμερανγκ όχι μόνο για την ίδια την Αμερική αλλά και για ολόκληρο τον πλανήτη.

Ο Τουσκ έχει δίκιο να φοβάται την πολιτική "μετάσταση" της ελληνικής κρίσης. Αλλά έχει τελειώς άδικο να αγνοεί τον κίνδυνο της οικονομικής "μετάστασης". Μέσα σε αυτές τις συνθήκες της παγκόσμιας αστάθειας μια ενδεχόμενη χρεοκοπία της Ελλάδας ή ένα (ελεγχόμενο ή μη) Grexit κινδυνεύει να μετατραπεί σε μια βόμβα μεγάλων για το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα. Η πρόταση του Σόιμπλε για

μια "προσωρινή έξοδο της Ελλάδας από την Ευρωζώνη" ξεσήκωσε ένα κύμα αντιδράσεων που δεν είχε καμιά απολύτως σχέση με κάποιες υποτιθέμενες συμπάθειες απέναντι στη χώρα μας. Ο Σόιμπλε "αρπάχτηκε" κυριολεκτικά με τον Μάριο Ντράγκι, τον διοικητή της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Το σχέδιο προκάλεσε την άμεση και οργισμένη αντίδραση της Γαλλίας και της Ιταλίας. **"Όταν ο κύριος Σαπέν (ο υπουργός οικονομικών της Γαλλίας) έφτασε στις Βρυξέλλες",** γράφει η Financial Times, **"είσέπραξε ένα σοκ: ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, ο Γερμανός υπουργός οικονομικών, ήταν εξοπλισμένος με ένα κείμενο μιας σελίδας που πρότεινε μια "προσωρινή έξοδο" της Ελλάδας από την Ευρωζώνη για τουλάχιστον πέντε χρόνια... Ακόμα μεγαλύτερη έκπληξη προκάλεσε το γεγονός ότι το σχέδιο έμοιαζε να έχει τη στήριξη της κυρίας Μέρκελ..."**

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το σχέδιο ήταν κομμάτι του εκβιασμού ενάντια στην ελληνική κυβέρνηση. Αλλά είτε ήταν απλά και μόνο "μπλόφα", είτε όχι, οι διαιρέσεις που αποκάλυψε ανάμεσα στους ηγέτες του ίδιου του σκληρού πυρήνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι πολύ-πολύ πραγματικές. Και αυτές οι διαιρέσεις είναι ο δεύτερος βασικός παράγοντας που κάνει τον Τουσκ και τους ομοίους τους να φοβούνται ένα νέο "Μάη". Και για αυτό θα πρέπει να είναι κανείς πολύ ξεκάθαρος: η Ελλάδα δεν είναι η αιτία των διαιρέσεων. Ήταν απλά η αφορμή για να έρθουν δημόσια με τόσο εκρηκτικό τρόπο στην επιφάνεια. Ο Γαλλογερμανικός άξονας, ο άξονας πάνω στον οποίο στήθηκε από τη δεκαετία του 1950 κιόλας η ιδέα της "Ενωμένης Ευρώπης" κλυδωνίζεται.

Πουθενά, γράφει η Financial Times, δεν είναι η κριτική απέναντι στις προσπάθειες της Γερμανίας να επιβληθεί εντονότερες από ότι είναι στο Παρίσι. **"Η Γαλλία, ισότιμος κάποτε εταίρος στην καρδιά της Ευρώπης με τη Γερμανία, βλέπει την επιρροή της να επισκιάζεται από τον γείτονά της στην άλλη πλευρά του Ρήνου, είτε μιλάμε για την οικονομική και την δημοσιονομική πολιτική, είτε για την αντιμετώπιση της Ρωσικής επιθετικότητας στην Ουκρανία..."** Μέσα στο υπουργικό συμβούλιο του Ολάντ πολλοί "πιστεύουν ότι η προσέγγιση του Βερολίνου στις συνομιλίες με την Ελλάδα έχουν αλλάξει τον ίδιο τον χαρακτήρα του Ευρωπαϊκού σχεδίου".

Περιττό να το θυμίσει κανείς, τόσο ο Ρέντζι όσο και ο Ολάντ στήριξαν με νύχια και με δόντια τους εκβιασμούς ενάντια στην κυβέρνηση του Τσίπρα. Το μίσος τους απέναντι στην ελληνική "ανταρσία" ξεπερνάει κατά πολύ τις διαφορές τους. Αλλά ο "ογκόλιθος" που ονομάζεται Ευρωπαϊκή Ένωση είναι πολύ πιο σαθρός από ότι φαίνεται. Και το μήνυμα "οι αντάρτες θα τιμωρούνται παραδειγματικά" έχει γυρίσει ήδη μπούμερανγκ. Όπως φάνηκε και από το #thisisacoup (αυτό είναι ένα πραξικόπημα) στο twitter, το μόνο που κατάφεραν ήταν να αποξενωθούν ακόμα περισσότερο από τους πληθυσμούς τους, από τους εργάτες, τη νεολαία και τους φτωχούς -τα παιδιά και τα εγγόνια των πρωταγωνιστών του Μάη του 1968.

Οι φόβοι του Τουσκ δεν είναι καθόλου υπερβολικοί.

Σωτήρης Κοντογιάννης

Εκδήλωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην πλατεία Κοραή στον Πειραιά. Ομιλητές ήταν (από αριστερά προς τα δεξιά στην ένθετη φωτό) οι: Θ. Διαβολάκης, Γ. Σταματονικολός, Δ. Γρηγορόπουλος, Τ. Ανδρέου, Α. Νταθακογεώργος. Περισσότερα στη σελίδα 13.

Η αληθινή διέξοδος

Πώς θα μπορέσουμε να ξεφύγουμε από το νέο Μνημόνιο που περνάει από τη Βουλή ο ΣΥΡΙΖΑ με τη στήριξη ΝΔ-ΠΑΣΟΚ; Υπάρχουν τρεις διαφορετικές απαντήσεις.

Η πρώτη προβάλλεται από τον Αλέξη Τσίπρα και την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ. Σύμφωνα με αυτήν, η επιβίωση της κυβέρνησης είναι η εγγύηση ότι οι πιο σκληρές πλευρές του τρίτου Μνημονίου θα μαλακώσουν γιατί η κυβέρνηση της αριστεράς έχει κοινωνικές ευαισθησίες και θα φέρει βελτιώσεις. Ήδη, λέει αυτή η «θεωρία», οι τράπεζες ανοίγουν, τα μέτρα για τους αγρότες και για τις πρώτες συντάξεις αναβάλλονται, τα «αναπτυξιακά πακέτα» από την ΕΕ δεν θα αργήσουν και θα μετριάσουν τις υφεσιακές επιπτώσεις στην οικονομία.

Πέντε χρόνια τώρα, κάθε μνημονιακή κυβέρνηση μάς έλεγε ότι αρκεί να κάνουμε υπομονή στα δύσκολα και θα ακολουθήσουν τα καλύτερα. Αποδείχθηκε ξανά και ξανά ότι ο κύκλος είναι φαύλος και ότι αν δεν τον σπά-

σουμε, οι «βελτιώσεις» δεν έρχονται ποτέ. Οι ελιγμοί των υπουργών αλλά και της ΝΔ για τους αγρότες δεν μαρτυρούν τίποτε άλλο παρά την ανησυχία τους επειδή και η αγροτιά ψήφισε μαζικά μαζί με την εργατιά το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα. Η όσιμη συμμαχία ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ πολύ θα ήθελε να διασπάσει τη μεγάλη εργατοαγροτική αντιμνημονιακή πλειοψηφία, αλλά δεν πρέπει να τους κάνουμε τη χάρη.

Αναπάντητο ερώτημα

Μια δεύτερη απάντηση έρχεται από την Αριστερή Πλατφόρμα του ΣΥΡΙΖΑ που καλεί τον κόσμο του να μείνει και να δώσει τη μάχη μέσα στο κόμμα γιατί έτσι θα φτάσει σε ένα συνέδριο που θα επιβεβαιώσει το αριστερό του πρόγραμμα και θα αναγκάσει την κυβέρνηση να σεβαστεί τις αποφάσεις του.

Αυτή η συλλογιστική αφήνει αναπάντητο το ερώτημα «γιατί η κυβέρνηση δεν σεβάστηκε τις μέχρι τώρα προγραμματικές δεσμεύσεις του κόμματός της»; Η ιστορία είναι γεμάτη από παραδείγματα όπου οι διακηρύξεις των συνεδρίων των

προοδευτικών κομμάτων του κοινοβουλευτικού δρόμου μπαίνουν στο ψυγείο από τους ίδιους τους υπουργούς τους. Η άρχουσα τάξη ποτέ δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα για να φτιάχνει εκβιαστικά διλήμματα και να αχρηστεύει τέτοιες υποσχέσεις. Δεν αρκεί μια αλλαγή ηγεσίας στον ΣΥΡΙΖΑ, αν και όταν γίνει, για να σπάσει αυτά τα δεσμά.

Γι' αυτό έχει ξεχωριστή σημασία να βγάλουμε τα απαραίτητα συμπεράσματα εδώ και τώρα και να βαδίσουμε προς την τρίτη εναλλακτική. Τα μνημόνια θα τελειώσουν όταν η εργατική τάξη πάρει τον έλεγχο στα κλειδιά της οικονομίας διαγράφοντας το χρέος, κρατικοποιώντας τις τράπεζες και τις μεγάλες επιχειρήσεις και σπάζοντας τους ασφυκτικούς θεσμούς της ΕΕ και του ευρώ. Για να ξεφύγουμε από τους εκβιασμούς πρέπει να τσακίσουμε τους εκβιαστές πολιτικά, οικονομικά και οργανωτικά.

Ο δρόμος προς την εργατική διέξοδο ξεκινάει εδώ και τώρα, με την πάλη για να μην περνάνε τα μέτρα ούτε στη Βουλή ούτε πουθενά. Καλούμε τους βουλευτές να τα καταψηφίσουν, καλούμε τους συνδικαλιστές να οργανώσουν τις απεργιακές μάχες για να τα μπλοκάρουμε στην πράξη. Με κάθε τέτοιο βήμα χτίζουμε τη δύναμη που μπορεί να υλοποιήσει χειροπιαστά τη μόνη διέξοδο από την κρίση, την ανατροπή του συστήματος που γεννάει κρίση και φτώχεια.

Δεν είναι ώρα για εσωκομματικές ζυμώσεις, είναι ώρα για ανταρσία και με γιώτα και με ύψιλον.

**Στηρίξτε
τη δική σας
εφημερίδα**

**ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ
ΕΞΟΡΜΗΣΗ**
Στόχος 120.000€

Στα 113.605 ευρώ ανέβηκε ο δείκτης της οικονομικής εξόρμησης της Εργατικής Αλληλεγγύης με τα 5.130 ευρώ που συγκεντρώθηκαν τη βδομάδα που πέρασε.

Ευχαριστούμε για τις προσωπικές σας ενισχύσεις που συνεχίζονται: Αποστόλης Λ. 400 ευρώ, Γιώργος Π. 100, Γιώτα Γ. 70 ευρώ, από 50 ευρώ Φωτεινή Τ., Κατερίνα Κ., Βασίλης Κ., Ευκλείδης Μ., Μανώλης Φ., Δημήτρης Δ., Φωτεινή Λ., Βασίλης Τ., Δημήτρης Ζ., από 40 ευρώ Στέλλα Θ. και Αντώνης Α., από 30 ευρώ Νίκος Φ. και Στέφανος Μ., από 25 ευρώ Γιάννης Κ. και Κατερίνα Τ., από 20 ευρώ Βασίλης Κ., Μαρία Α., Κώστας Π., Μαρία Κ., Δήμητρα Κ., Εύα Τ., από 15 ευρώ Μαρίνος Δ. και Δημήτρης Τ., από 10 ευρώ Γεωργία Κ., Δήμητρα Τ., Χρήστος Β., Σπύρος Γ., Ειρηναίος Μ. και Κώστας Τ.

Ευχαριστούμε επίσης όσες και όσους γράφτηκαν συνδρομητές Γρηγόρης Κ., Κώστας Κ., Χρήστος Ζ., Δέσποινα Γ., Γιώργος Α., Ελένη Π., Μαρία Π., Δημήτρης Π.

**Νέο τεύχος
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ
από τα κάτω**

Γυρίστε στη σελίδα 20

Τώρα λιτότητα, μακροπρόθεσμα παραμύθια

Ο πρωθυπουργός Α. Τσίπρας παραδέχεται ότι το τρίτο μνημόνιο, για την ακρίβεια οι προϋποθέσεις για ένα τρίτο μνημόνιο, που υπογράφει η κυβέρνηση του παρέα με τους Σαμαροβενιζέλους αυτές τις μέρες, είναι μια «δύσκολη», μια «κακή» συμφωνία. Ταυτόχρονα όμως προσπαθεί να παρουσιάσει μια γκάμα επιχειρημάτων με στόχο να φωτίσει τις «καλές» πλευρές της συμφωνίας. Ας πάμε μια βόλτα στη «φωτεινή» πλευρά του μνημονίου.

Ένα πρώτο επιχείρημα είναι ότι είναι καλύτερο να έχεις λιτότητα από μια αριστερή κυβέρνηση παρά από μια δεξιά, γιατί τουλάχιστον η πρώτη θα κάνει ό, τι μπορεί να σε προστατεύσει. Όπως είπε ο πρωθυπουργός στη συνέντευξή του στην ΕΡΤ: «Εγώ δεν θα βγω να πω στον ελληνικό λαό ότι αυτό που σας φέρνω είναι ένα *success story*, αυτή είναι η διαφορά με τους προηγούμενους. Μας έλεγαν ότι τα μνημόνια είναι ευλογία και ότι αν δεν υπήρχαν οι ξένοι θα έπρεπε να τα κάνουμε μόνοι μας».

Λίγο πιο κάτω βέβαια, ο ίδιος επανέλαβε το ρεφρέν που ακούμε για το ασφαλιστικό από την εποχή που δεν πέρασαν τα μέτρα Γιαννίτση: «Έχουμε κατάρρευση των πρόωρων συνταξιοδοτήσεων, αύξηση του ορίου ηλικίας στα 67...είναι μέτρα που τα είχαμε αποδεχθεί κι εμείς...είτε είχαμε ξένους να μας επιβάλλουν είτε δεν είχαμε ξένους». Ενώ αλλού αναπαρήγαγε το επιχείρημα ότι μια ρήξη θα σήμανε ότι «οι φτωχοί θα πέρασαν τραγικά, οι πλούσιοι ζωή και κότα». (Γι' αυτό και η Εκάλη ψήφισε με 83% ΝΑΙ!)

Κατάμouτρα

Όμως, ακόμη και παρακάμπτοντας αυτά τα σημεία, το γεγονός ότι ο πρωθυπουργός ομολογεί κατάμouτρα στο λαό ότι ο βιασμός θα συνεχιστεί αδυσώπητος τα αμέσως επόμενα χρόνια ενώ αυτός με σφιγμένη την καρδιά θα υλοποιεί και θα επιβλέπει, δεν τον κάνει πιο ειλικρινή «από τους προηγούμενους». Όταν μάλιστα ο λαός τον εξέλεξε ακριβώς για να σταματήσουν η λιτότητα και τα μνημόνια.

«Προτεραιότητά μας είναι να ανασχεθούν οι δυσμενείς επιπτώσεις της συμφωνίας. Είναι η προστασία των αδυνάμων» μας καθησυχάζει πάλι ο Ν. Παππάς. Όμως έχει τίποτα πιο συγκεκριμένο να πει ο κ. Παππάς, όταν ένα προς ένα όλα τα μέτρα που είχε εξαγγείλει η κυβέρνηση, ακόμα και αυτά που έχει ψηφίσει ήδη στη Βουλή, αμφισβητούνται ρητά από τους όρους της συμφωνίας;

«Άμεσα, δεν μπορώ να υποσχεθώ κάτι διότι η οικονομία αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε άσχημη κατάσταση» συνεχίζει ο πρωθυπουργός, «μπορεί, όμως, και το ελπίζω αυτό, ότι σε ένα χρονικό διάστημα εύλογο, όταν η οικονομία θα έχει επιστρέψει σε αναπτυξιακούς ρυθμούς, με δεδομένο ότι η προσαρμογή, επαναλαμβάνω, είναι ήπια, να έχεις τη δυνατότητα να συλλέγεις έσοδα, να έχεις περισσότερους πόρους προκειμένου να αναδιανέμεις με δικαιότερο τρόπο».

Νέοι, άνεργοι, συνταξιούχοι, εργαζόμενοι, 61,3% του ΟΧΙ, άμεσα κόψτε το λαϊμό σας, λέει ο Αλέξης Τσίπρας. Και μακροπρόθεσμα ίσως βρώ ράματα να τον ξαναδέσω.

Το επιχείρημα όταν θα έρθει «ανάπτυξη», όλο και κάτι θα βρεθεί για τους φτωχούς, δεν το ακούμε πρώτη φορά. Ήταν το βασικό επιχείρημα που ανέπτυξε σε καθημερινή βάση ο Σαμαράς. Το τρίτο μνημόνιο που υπογράφει ο Τσίπρας είναι συνέχεια των δύο προηγούμενων μνημονίων. Και τα μνημόνια αυτά δεν έφεραν καμιά απολύτως «ανάπτυξη», αντίθετα βύθισαν σε ακόμα βαθύτερη φτώχεια την εργατική τάξη και τους φτωχούς.

Μα ας δούμε και τα «θετικά», συνεχίζει ο πρωθυπουργός: «Έχουμε 82 δις ευρώ, κάλυψη όλων των μεσοπρόθεσμων δανειοδοτικών αναγκών της χώρας για την επόμενη τριετία και σαφή δέσμευση ότι το αμέσως επόμενο διάστημα θα υπάρξει και αναδιάρθρωση του χρέους από το 2022 και μετά».

Τα «82 δις ευρώ» του νέου τοκογλυφικού δανείου που ετοιμάζεται να πάρει ο πρωθυπουργός, δεν είναι τα πρώτα που έχει πάρει το ελληνικό κράτος. Τα δύο προηγούμενα μνημόνια συνοδεύτηκαν από δάνεια, σύμφωνα με τον Στουρνάρα, συνολικού μεγέθους 230 δις ευρώ. Ούτε ανάπτυξη έφεραν αυτά τα δάνεια, ούτε θέσεις εργασίας. Ένα μικρότερο μέρος τους πήγε στην αναχρηματοδότηση των τραπεζών στην Ελλάδα, ενώ το μεγαλύτερο κατέληξε στην αποπληρωμή του δημόσιου χρέους - διογκώνοντάς το μάλιστα από 120% σε 175% του ΑΕΠ - σε συνδυασμό με τη συρρίκνωση του ΑΕΠ λόγω της πολιτικής της σκληρής λιτότητας.

Χρέος

Όμως, πανηγυρίζει το κύριο άρθρο της Αυγής (Κυριακή 20 Ιούλη), βάλαμε «στο επίκεντρο της πολιτικοοικονομικής ατζέντας της Ε.Ε το θέμα της αναδιάρθρωσης του δημόσιου χρέους της Ελλάδας. Αναδιάρθρωσης όχι για το θεαθήναι, αλλά δομικής, που θα το καταστήσει βιώσιμο. Το πώς θα γίνει -επιμηκύνοντας τον χρόνο αποπληρωμής του, μειώνοντας τα επιτόκια, κουρεύοντάς το, ή με κάποιον άλλο τρόπο- λίγο ενδιαφέρει».

Δεν θα επεκταθούμε εδώ πάνω στη λαθροχειρία ότι ο τρόπος αναδιάρθρωσης (που έρχεται, αν έρχεται) «λίγο ενδιαφέρει». Ας μείνουμε στο ζήτημα τι σημαίνει το χρέος να καταστεί «βιώσιμο». Το ερώτημα είναι: βιώσιμο για ποιους;

Για τους τραπεζίτες, ακόμα και ένα «γενναίο» κούρεμα ή επιμήκυνση ή μείωση επιτοκίου πάνω στο φουσκωμένο από τους τόκους και το νέο δάνειο δημόσιο χρέος, θα σημαίνει τη βιωσιμότητα της είσπραξης -χρόνο το χρόνο, δόση τη δόση και δεκαετία τη δεκαετία- των τόκων πάνω σε μια πιο ρεαλιστική βάση.

Στο μεταξύ, για την εργατική τάξη, τους συνταξιούχους, τους άνεργους και τους νέους αυτής της χώρας -μέρα τη μέρα, δόση την δόση και μήνα το μήνα- αυτό που θα γίνεται μη βιώσιμο θα είναι η ίδια η ζωή, εξαιτίας των δυσβάσταστων μέτρων που συνοδεύουν τα μνημόνια με κούρεμα ή χωρίς. Ας θυμηθούμε τις «αισιόδοξες» προβλέψεις που συνόδευσαν το κούρεμα του PSI το 2012 και ας σκεφτούμε τις συνέπειες που είχε πάνω στο χρέος και τις ζωές μας τα τελευταία τρία χρόνια.

Όσον αφορά τώρα το λεγόμενο «αναπτυξιακό» πακέτο των 35 δις ευρώ (με προϋπόθεση συγχρηματοδότηση από το ελληνικό δημόσιο), ο ΣΕΒ ήδη από τον Απρίλη έχει καταθέσει τέσσερα επενδυτικά σχέδια για ένταξη στο λεγόμενο πακέτο Γιούνκερ. Γι' αυτό και τα έδωσε όλα στο ΝΑΙ για την επίτευξη της συμφωνίας! Πρόκειται για νέα «επενδυτικά πακέτα» που, όπως και τα προηγούμενα, θα καταλήξουν στα νησιά Κέυμαν, στην Ελβετία, ή σε γερμανικά ομόλογα στο Βερολίνο και ακίνητα στο Λονδίνο.

Εκτός τόπου και χρόνου, η κυβέρνηση πανηγυρίζει ότι με τους νέους «συμμάχους» της, που συμπεριλαμβάνουν τον Ολάντ, τον Ρέντσι, το ΔΝΤ και την ΕΚΤ, έρχονται «ραγδαίες αλλαγές» στην ευρωζώνη και την ΕΕ, ακριβώς πάνω στη στιγμή που η ευρωζώνη και η ΕΕ βυθίζεται ακόμα περισσότερο στις αντιθέσεις, τους ανταγωνισμούς και την κρίση που χτυπάει παγκόσμια τον καπιταλισμό. Ακριβώς την ώρα που ακόμα και η Κίνα των

μεγάλων ρυθμών ανάπτυξης βρίσκεται αντιμέτωπη με κραχ, ο Τσίπρας υπόσχεται με το 3ο μνημόνιο να μας φέρει την «ανάπτυξη»!

Το τελικό επιχείρημα του Αλέξη Τσίπρα, είναι «μα υπήρχε εναλλακτική λύση» απέναντι στους εκβιασμούς των τραπεζιτών; Βεβαίως και υπήρχε: 25 δις ευρώ πέταξαν από τις ελληνικές τράπεζες από το Φλεβάρη μέχρι τον Απρίλη. Η άμεση κρατικοποίηση των τραπεζών και έλεγχος στην ροή κεφαλαίων εκείνες τις μέρες θα μπορούσε εγκαίρως να είναι η απάντηση στους εκβιασμούς και το κλείσιμο της στρόφιγγας. Αλλά 8 περίπου δις ευρώ θα εξοικονομούνταν από την μη καταβολή των δόσεων στο ΔΝΤ.

Εναλλακτικές

Και υπάρχουν εναλλακτικές. Ο μέχρι πρότινος υπουργός Παραγωγικής Ανασυγκρότησης Λαφαζάνης αναφέρθηκε πρόσφατα στα 22 δις ευρώ της Τράπεζας της Ελλάδας που θα μπορούσαν να παρέχουν ρευστότητα στις τράπεζες αντί για τα 25 δις ευρώ της ΕΚΤ. Σε 110 τόνους υπολογίζονται τα αποθέματα χρυσού του ελληνικού κράτους.

Το πραγματικό ζήτημα είναι η κυβέρνηση να συγκρουστεί με τους βιομήχανους και τους τραπεζίτες και να βάλει χέρι στα συμφέροντά τους με την ίδια ζέση που αυτοί τα υπερασπίστηκαν το δεκαήμερο πριν από το δημοψήφισμα. Εκεί υπάρχει ο πλούτος. Πόσα δις ευρώ έχουν οι βιομήχανοι και τραπεζίτες αποθηκευμένα σε θυρίδες και χρηματοκιβώτια; Μόνο το έτος 2013, οι 500 πιο κερδοφόρες εταιρείες στην Ελλάδα εμφάνισαν μικτά κέρδη 13,2 δις. ευρώ.

Πιο εξωφρενική είναι η προσπάθεια να συνδεθεί η υπογραφή και η εφαρμογή των μνημονίων με την επαναστατική παράδοση. «Και ο Λένιν αναγκάστηκε να πάει στην ταπεινωτική και επίπονη συμφωνία ειρήνης του Μπρεστ-Λιτόφσκ με τους Γερμανούς» λέει ένα επιχείρημα, γιατί ήταν αναγκαίος όρος επιβίωσης.

Με μια «μικρούλα» διαφορά, όμως: Όταν οι μπολσεβίκοι προχώρησαν στο Μπρεστ-Λιτόφσκ είχαν πίσω τους μια νικηφόρα επανάσταση που είχε ήδη εθνικοποιήσει τα μέσα παραγωγής, επιβάλλοντας εργατικό έλεγχο και εξουσία. Υπεράσπιζαν την δική τους κοινωνία, και όχι τη συνέχιση της προϋπάρχουσας κατάστασης, εφαρμόζοντας τις επαναστατικές αλλαγές που έχει απορρίψει η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ.

Ο Τσίπρας δεν είναι Λένιν ούτε βέβαια και Γκράμσι - που από την εποχή του Μπερλινγκουέρ, διαστρεβλώνεται ξανά και ξανά αλυσοδεμένος στη δικαίωση κάποιου νέου «ιστορικού συμβιβασμού». Η προσπάθεια να παρουσιαστεί σαν γκραμισιανός «πόλεμος θέσεων» η τωρινή στάση του ΣΥΡΙΖΑ είναι απόλυτα ατυχής. Όχι μόνο γιατί ο Γκράμσι ανέπτυσε μια τακτική όντας στρατευμένος στην στρατηγική της επανάστασης, με την οποία ο Τσίπρας ουδεμία σχέση έχει. Αλλά και γιατί πόλεμος θέσεων σημαίνει να πολεμάς, όχι να υψώνεις λευκή σημαία και να παραδίδεις το χαράκωμα.

Γιώργος Πίπτας

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ Το ΟΧΙ να γίνει ρήξη

Στην ψηφοφορία που έγινε στη βουλή για το πρώτο νομοσχέδιο των «προαπαιτούμενων» του νέου μνημονίου της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με τους «θεσμούς», 39 βουλευτές που εκλέχτηκαν με τα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ εκφράσανε τη διαφωνία τους με τη ψήφο τους: 32 ψήφισαν όχι, 6 παρών και υπήρχε μια απουσία. Ο κορμός των διαφωνούντων ανήκει στην Αριστερή Πλατφόρμα του ΣΥΡΙΖΑ.

Ταυτόχρονα, μια σειρά οργανώσεις του ΣΥΡΙΖΑ (τοπικές οργανώσεις μελών, νομαρχιακές επιτροπές και άλλες σε χώρους δουλειάς) βγάζουν αποφάσεις που καταδικάζουν τη συνθηκολόγηση με τους «θεσμούς» και το τρίτο μνημόνιο. 109 μέλη της ΚΕ του κόμματος (κάτι παραπάνω από τα μισά) κυκλοφόρησαν ένα κοινό κείμενο που κάνει το ίδιο.

Λάσπη και πιέσεις

Τη βδομάδα που προηγήθηκε της ψηφοφορίας και στις μέρες που ακολούθησαν, το μπαράζ πιέσεων πάνω τους για να ψηφίσουν «υπεύθυνα» ήταν προκλητικό έως εμετικό. Τα κανάλια και οι εφημερίδες που έκαναν διαγωνισμό χυδαιότητας στην υποστήριξη της καμπάνιας του Ναι στο δημοψήφισμα, αποκάλυπταν σχέδια για «εισβολή στο νομισματοκοπείο από το κόμμα της δραχμής». Ο συρφετός του Ναι και του «μένουμε ευρώπη» που δέκα μέρες ούρλιαζε για το «κωλόπαιδο» τον Τσίπρα, ξαφνικά ανακάλυψε ότι ο πρωθυπουργός «έβαλε την πατρίδα πάνω από το κόμμα».

Αυτά τα χαιρέκακα γαυγίσματα δεν θα υπήρχαν χωρίς την συστηματική πίεση της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ για έγκριση της συμφωνίας της 12 Ιούλη. «Δεν είχαμε εναλλακτική», «μην υπονομεύετε την πρώτη αριστερή κυβέρνηση», μέχρι και ότι οι

διαφωνούντες υπηρετούν το «σχέδιο του Σόιμπλε» ακούστηκε από κυβερνητικά χείλη. Στελέχη που είχαν κρυφτεί στις τρύπες τους (ή στα γραφεία τους) όταν ο κόσμος έδινε τη μάχη του ΟΧΙ, και δεν κοκκινίζουν από ντροπή όταν η κυβέρνηση παίρνει τα συγχαρητήρια του ... «μπουμπούκου», τώρα αφήνουν υπονοούμενα περί εξυπηρέτησης «των σεναρίων για αριστερή παρένθεση».

Κάθε εργάτρια και εργάτης, κάθε άνεργος και φτωχός που έχει παλέψει ενάντια στα μνημόνια και διατράνωσε στις 5 Ιούλη το ταξικό ΟΧΙ στους εκβιασμούς της Ε.Ε και των καπιταλιστών, δεν μπορεί παρά να καλωσορίσει την ανταρσία των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι απόδειξη της δύναμης που έχει η δικιά μας πλευρά. Τα κόμματα του μνημονίου βγήκαν ακόμα πιο στραπατσαρισμένα από τη μάχη του δημοψηφίσματος και η πολιτική κρίση της κυβέρ-

νησης παίρνει έκφραση προς τα αριστερά.

Απεργιακό μέτωπο

Αυτή η δύναμη κάθε άλλο παρά έχει εξαφανιστεί. Το εργατικό κίνημα όχι μόνο πρέπει αλλά μπορεί να ρίξει στον γκρεμό το τρίτο μνημόνιο. Η κυβέρνηση μπορεί να περνάει μνημονιακούς νόμους από τη βουλή με τις ψήφους της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και του Ποταμιού. Όμως, για να περάσουν οι «μεταρρυθμίσεις» πρέπει να περάσουν από την αντίσταση του κινήματος που έχει σαρώσει τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Γι' αυτό το καθήκον κάθε δύναμης της αριστεράς που διαφωνεί με το νέο μνημόνιο είναι να ριχτεί στη μάχη για να δώσει απεργιακή απάντηση.

Το 2013 η τότε «τρικομματική» (με την συμμετοχή της αλήστου μνήμης ΔΗΜΑΡ) με πρωθυπουργό τον Σαμαρά αποφάσισε να παίξει το

χαρτί του «ξαφνικού θανάτου» με το κλείσιμο της ΕΡΤ και την απόλυση χιλιάδων εργαζομένων της. Πήρε απάντηση την κατάληψη του Ραδιομέγαρου στην Αγ. Παρασκευή και ένα συγκλονιστικό κύμα συμπαράστασης στον αγώνα των εργαζομένων. Αυτή η μάχη συνεχίστηκε, ακόμα και όταν η κυβέρνηση ξαναπήρε το Ραδιομέγαρο και έγινε σημείο αναφοράς κάθε αγωνιζόμενου κομματιού. Και η εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ δεν έφερε την επανάπαυση, αλλά κινητοποιήσεις των εργαζομένων που απαιτούσαν τη δικαίωσή τους.

Αυτό που χρειαζόμαστε σήμερα είναι «2,3...πολλές ΕΡΤ». Το μαμούθ πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων που υπόσχεται να βάλει μπροστά η κυβέρνηση με το νέο μνημόνιο πρέπει να πάρει μια σκληρή απεργιακή απάντηση διαρκείας, με καταλήψεις και διαδηλώσεις.

Οι εργαζόμενοι στο λιμάνι του Πειραιά, είχαν κατέβει ήδη στις πρώτες κινητοποιήσεις πριν τις 30 Ιούνη. Η ΠΕΝΕΝ, το συνδικάτο των ναυτών, είχε προκηρύξει απεργία στις παραμονές της ανακοίνωσης του δημοψηφίσματος. Το λιμάνι του Πειραιά είναι πρώτο-πρώτο στη λίστα των «φιλέτων» για τα αρπακτικά της ιδιωτικοποίησης. Η μάχη έχει ήδη ξεκινήσει και χρειάζεται κλιμάκωση, οργάνωση και συμπαράσταση.

Το ίδιο πρέπει να γίνει σε όλους τους χώρους που μπαίνουν στο στόχαστρο, από τον ΑΔΜΗΕ (το δίκτυο μεταφοράς της ΔΕΗ) μέχρι τα αερο-

δρόμια. Από την ΕΥΑΘ μέχρι τα τρένα. Στα νοσοκομεία και την εκπαίδευση που θα κινδυνεύσουν να καταρρεύσουν από το νέο γύρο των περικοπών στο όνομα των «πρωτογενών πλεονασμάτων». Απεργιακή πρέπει να είναι η απάντηση στο πετοσόκομμα των συντάξεων, στις απολύσεις και τις νέες επιθέσεις που θα φέρει το νέο μνημόνιο σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

Κοινή δράση

Το «όχι» στη βουλή πρέπει να μετατραπεί σε απεργίες με καταλήψεις και συντονισμό. Για παράδειγμα, η Νομαρχιακή Επιτροπή του Πειραιά του ΣΥΡΙΖΑ είναι από αυτές που καταδικάζουν τη νέα συμφωνία. Θα μεταφραστεί αυτή η αντίθεση σε κοινή δράση στα σωματεία και τις γειτονίες με αιχμή το λιμάνι; Η συνδικαλιστική παράταξη ΜΕΤΑ (που πλειοψηφούν συνδικαλιστές μέλη της Αριστερής Πλατφόρμας) καταδίκασε την συμφωνία. Θα εκφραστεί αυτή η διαφωνία σε συγκεκριμένες πρωτοβουλίες για απεργιακή δράση στα συνδικάτα που έχει παρουσία;

Η απεργία της ΑΔΕΔΥ την προηγούμενη βδομάδα, με βάση πρόταση των συνδικαλιστών της ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ, ήταν ένα πρώτο βήμα που πρέπει να έχει συνέχεια και στο δημόσιο και παντού.

Η προοπτική είναι ότι η απάντηση στο τρίτο μνημόνιο θα είναι μια πανεργατική απεργία σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Η τελευταία, στις 27 Νοέμβρη, ήταν η πανηγυρική απόδειξη ότι τα «μέτρα Χαρδούβελη» δεν πρόκειται να περάσουν –και κατά συνέπεια άνοιξε το δρόμο για τις πρόωρες εκλογές. Μια νέα πανεργατική θα στείλει το μήνυμα ότι το τρίτο μνημόνιο θα έχει τη τύχη των προηγούμενων.

Λεάνδρος Μπόλαρης

Ο Θ. Πετράκος, βουλευτής που ψήφισε ΟΧΙ και εκ των προβεβλημένων στελεχών της Αριστερής Πλατφόρμας δήλωσε μια βδομάδα πριν στο ΜΕΓΑ ότι «στηρίζουμε την κυβέρνηση αλλά ζητάμε αλλαγή στρατηγικής... επανατοποθέτηση με συντεταγμένο τρόπο». Ο ίδιος ο Π. Λαφαζάνης σε συνέντευξή του που δημοσιεύτηκε στις 18 Ιούλη απαντά στην ερώτηση μέχρι που μπορεί να φτάσει η αντίθεσή του στη συμφωνία ως εξής: «Ο αγώνας θα συνεχισθεί ώστε ο ΣΥΡΙΖΑ να αλλάξει τη θέση του και το νέο μνημόνιο να μην εφαρμοσθεί στην πράξη, να ακυρωθεί στη ζωή και μαζί του να ακυρωθούν και τα παλιά μνημόνια».

Η στάση «στηρίζουμε την κυβέρνηση αλλά είμαστε ενάντια στο μνημόνιο», και η επιδίωξη να αλλάξει πολιτική ο ΣΥΡΙΖΑ μέσα από ένα συνέδριο, είναι παραλυτική. Δεν μπορείς και το μνημόνιο να παλεύεις και τον Τσίπρα να στηρίζεις. Μια τέτοια στάση μεταφέρει τα εκβιαστικά διλήμματα που βάζει η κυβέρνηση στις γραμμές των εργατών που είναι οργισμέ-

Είναι λύση η αναμονή για ενδεχόμενο συνέδριο;

νοι και έχουν διάθεση να συγκρουστούν.

Ούτε η λύση είναι η μεταφορά της μάχης στο ενδεχόμενο συνέδριο που θα αναγκαστεί να παραχωρήσει η ηγεσία. Καταρχήν, γιατί μέχρι στιγμής η συζήτηση γίνεται για σύγκληση του «διαρκούς συνεδρίου» με τους ίδιους αντιπροσώπους (και συσχετισμούς) με τα προηγούμενα. Αλλά το πρόβλημα πάει ακόμα βαθύτερα. Το 2013, στο ιδρυτικό συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, η Αριστερή Πλατφόρμα αποφάσισε να μην κατεβάσει δικό της υποψήφιο απέναντι στον Τσίπρα. Με άλλα λόγια, δεν διεκδίκησε το τιμόνι του κόμματος. Τώρα εγκალεί την ηγεσία για εγκατάλειψη εκείνων των συνεδριακών αποφάσεων.

Η συμφωνία για το τρίτο μνημόνιο δεν έπε-

σε από το ουρανό και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν χτυπήθηκε ξαφνικά από κάποιο μυστήριο ιό μετάλλαξης. Είναι κοινό χαρακτηριστικό των πιο διαφορετικών ρεφορμιστικών κομμάτων στην ιστορία η απόσταση απέναντι στις υποσχέσεις προς την εργατική τάξη («οι συνεδριακές αποφάσεις», το «ριζοσπαστικό πρόγραμμα») και τον ρεαλισμό των συμβιβασμών με την άρχουσα τάξη.

Κι η αλήθεια είναι ότι σε όλη την πορεία των περισσότερων ή λιγότερων «βίαιων ωριμάνσεων» (φράση του Δραγασάκη από τον Σεπτέμβρη του 2012) η Αριστερή Πλατφόρμα προσαρμοζόταν και έδινε κάθε φορά τη μάχη –στα «όργανα» πάντα- από ένα χαράκωμα πιο πίσω. Για παράδειγμα, στελέχη της είχαν ασκήσει κριτι-

κή στο περίφημο Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης του 2014 –και είχαν καταθέσει μάλιστα τροπολογία-συμπλήρωμα στην ΚΕ που είχε γίνει ένα μήνα μετά. Η πρότασή τους απορρίφθηκε. Και στη συνέχεια τα στελέχη της έδωσαν τη μάχη των εκλογών εξυμνώντας το «ταξικό» Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης. Ύστερα ήρθε το πρώτο σοκ –η συμφωνία της 20ης Φλεβάρη. Η Αριστερή Πλατφόρμα διαφώνησε, αλλά οι υπουργοί της δεν έβγαλαν κουβέντα. Και όταν συνεδρίασε η ΚΕ κατέθεσαν μια τροπολογία που ζητούσε την εφαρμογή του... προγράμματος της Θεσσαλονίκης.

Για τους χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες μέσα και γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ που θέλουν να παλέψουν ενάντια στο μνημόνιο, η επανάληψη της ίδιας διαδρομής καταλήγει σε αδιέξοδο. Δικαιώνεται η επιλογή του ΣΕΚ και της ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ να δρουν ενωτικά στις μάχες του κινήματος, όπως του δημοψηφίσματος, αλλά να επιμένουν στη ξεχωριστή οργάνωση και στην επαναστατική προοπτική.

Μαζικό συλλαλητήριο την ώρα της ψήφισης

Η απογευματινή συγκέντρωση στις 15/7 στο Σύνταγμα, την πρώτη ημέρα ψήφισης του 3ου Μνημονίου, ήταν η μαζικότερη μετά από τη μεγαλειώδη συγκέντρωση του ΟΧΙ δύο μέρες πριν το δημοψήφισμα. Παρά τη ζέστη και τη σύγχυση που υπήρχε σε σχέση με το αν θα λειτουργεί το μετρό ή όχι, χιλιάδες κόσμου άρχισαν να συγκεντρώνονται μετά τις 8μμ. Τον τόνο έδινε η Αριστερά σε όλες της τις πιθανές αποχρώσεις, μαζική ήταν η συμμετοχή από εργατικούς χώρους και πολύ έντονη η παρουσία της νεολαίας. Θα ήταν ακόμα μαζικότερη αυτή η συγκέντρωση αν η αστυνομία του Πανούση δεν φρόντιζε να εκκενώσει την πλατεία.

Όσο η ώρα περνούσε έφτανε κόσμος, πυκνώνοντας το πλήθος μπροστά στη Βουλή, διαλύοντας τις αμφιβολίες των απαισιόδοξων. Συνυπήρχε ταυτόχρονα η παρουσία του οργανωμένου και του μισό-αυθόρμητου στοιχείου, ενδεικτικά είναι τα όσα μας είπε η **Σοφία**, μηχανικός, «Χθες αποφασίσαμε με τέσσερις φίλους από τους οποίους κανένας μας δεν ανήκει σε κάποια οργάνωση, να κάνουμε μια κίνηση για να μαζικοποιήσουμε τη σημερινή συγκέντρωση. Γράψαμε ένα απλό χαρτί που έλεγε «Όχι στα μνημόνια – όχι στη λιτότητα – όλοι στο Σύνταγμα». Γυρίσαμε όλο το Γαλάτσι και το μοιράζαμε, οι άνθρωποι ήταν πολύ θετικοί. Έχουν ανησυχίες και ερωτηματικά για το τι θα σήμαινε μια ρήξη αλλά είναι αποφασισμένοι ότι δεν γουστάρουν άλλο αυτό που γίνεται. Κάποιοι λένε ότι το «όχι» που είπαμε ρε παιδιά δεν θα πάει χαμένο. Αυτή ακριβώς είναι η ελπίδα, ότι ένας κόσμος αρχίζει και φοβάται λιγότερο».

Από τις πρώτες που ήρθαν στο ραντεβού ήταν οι γνωστές για την επιμονή και τη συνέπειά τους καθαρίστριες του ΥΠ.ΟΙΚ. Εκεί συναντήσαμε τη **Φωτεινή Νικηταρά**, που μας είπε «Είμαι πολύ υπερδεμένη, τη μια μέρα βρίζω την κυβέρνηση, την άλλη λέω να περιμένω λίγο. Το θέμα είναι ότι πρέπει να είμαστε στο δρόμο, μόνο έτσι μπορούμε να ζητάμε μια Ευρώπη για όλους, για τους εργαζόμενους και τον απλό λαό, όχι μια Ευρώπη μόνο για τους πλούσιους».

Στις 8.30 πλέον το Σύνταγμα ήταν γεμάτο, τόσο ο χώρος μπροστά στη Βουλή όσο και η πλατεία. Σχεδόν όλες οι οργανώσεις και τα κόμματα της Αριστεράς είχαν ανοίξει τα πανό τους με συνθήματα ενάντια στη λιτότητα, τα μνημόνια, το ευρώ και το χρέος. Στο πανό της Νεολαίας Σύριζα μιλήσαμε με τον **Κωστή Μπενίνγκ**, αρχιτέκτονα και μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου, ο οποίος μας είπε «Ο αγώνας δεν τελειώνει με την εκλογή μιας αριστερής κυβέρνησης, πρέπει να τσακίσουμε τα μνημόνια και τη λιτότητα με τους αγώνες. Πρέπει να πιέσουμε την κυβέρνηση και τους συντρόφους βουλευτές να μην ψηφίσουν ενάντια

Σύνταγμα, 15 Ιούλη

στις αρχές και τους αγώνες μας. Τα μνημόνια και η υποταγή στο νεοφιλελευθερισμό δεν είναι μονόδρομος, αντίθετα, αυτό που ζούμε είναι το αδιέξοδο της πολιτικής που πιστεύει ότι το ευρώ είναι μονόδρομος. Τελειώνουν πια οι αυταπάτες ότι μπορούμε να έχουμε μια έντιμη συμφωνία με αυτούς τους θεσμούς αλλά και με αυτό που εκπροσωπούν ταξικά και πολιτικά.

Πραξικόπημα

Πρόκειται για πραξικόπημα από την πλευρά των θεσμών ενάντια σε έναν λαό που αποφάσισε ότι δεν θέλει τη λιτότητα, μας εκδικούνται επειδή τους αμφισβητήσαμε. Αυτό το πραξικόπημα όμως δεν μπορεί να αποτελεί δικαιολογία για να φέρει η κυβέρνηση νέο μνημόνιο. Η αποτυχία του κυβερνητικού σχεδίου δεν είναι αποτυχία της αριστεράς, πρέπει να οργανώσουμε την αμφισβήτηση της Ε.Ε. από αριστερή κατεύθυνση ώστε να μην αφήσουμε χώρο στην ακροδεξιά και τους φασίστες».

Στο Σύνταγμα ήρθε και το ΠΑΜΕ με τα μπλοκ του να ξεκινάνε από την αρχή της οδού Φιλελλήνων και να καταλήγουν στις στήλες του Ολυμπίου Διός. Εκεί συναντήσαμε και το **Νάσο Παυλάκη**, γνωστό από την εννεάμηνη απεργία στην «Χαλυβουργία

για Ελλάδα» πριν μερικά χρόνια αλλά και από την πρόσφατη απεργία στα ΕΛΠΕ στα οποία δούλευε ως έκτακτος. «Είμαστε εδώ για να πούμε «ΟΧΙ!», τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό γιατί από ότι φαίνεται δεν το κατάλαβαν καλά. Επειδή από ότι φαίνεται τα πιάνουν με τη δεύτερη ή με την τρίτη, θα μας ξαναβρούν εδώ. Αυτό που ξεκίνησε με το 62% δεν γυρίζει πίσω. Ακόμα και αν όλο το πολιτικό σύστημα ενωθεί και προσπαθήσει να μας πει ότι τα μνημόνια είναι μονόδρομος, αυτό δεν θα σταματήσει τον κόσμο, ο λαός ήδη βλέπει ότι υπάρχει και άλλος δρόμος. Οι εργάτες μπορούν και πρέπει να κυβερνήσουν γιατί όπως φαίνεται αυτοί που κυβερνάνε τώρα απλά δεν μπορούν».

Σε αυτό το σημείο, λίγο μετά τις 9μμ, και ενώ εξακολουθούσε να φτάνει μαζικά κόσμος, άρχισε και η επιχείρηση καταστολής του Πανούση με ομοβροντίες δακρυγόνων και χειροβομβίδων κρότου-λάμψης. Μπορεί προσωρινά η καταστολή της αστυνομίας να άδειασε την πλατεία αλλά η αίσθηση ήταν καθαρή. Όπως και στα προηγούμενα μνημόνια, η μάχη δεν θα κριθεί σε μια «καυτή» νύχτα, αλλά θα έχει διάρκεια και βάθος.

Μανώλης Σπαθής

Συμπαράσταση στους συλληφθέντες

«Δύο σύντροφοι, αφού ξυλοκοπήθηκαν άγρια κατά τη διάρκεια της επίθεσης, αλλά και μετά τη σύλληψή τους, οδηγήθηκαν την επομένη 16/7, μαζί με άλλους, στον εισαγγελέα με πληθώρα γελοίων πλαστών κατηγοριών. Η δίκη τους πήρε αναβολή για την Τετάρτη 22 Ιουλίου. Οι δύο σύντροφοι είναι ο **Μάνθος Ταβουλάρης**, βιβλιοπώλης και πρόεδρος του ΔΣ του Συλλόγου Βιβλίου Χάρτου Αττικής και ο **Μιχάλης Γκουντούμας**, κοινωνικός λειτουργός, μέλος του Συλλόγου Εργαζομένων του Ιδρύματος για το Παιδί «Η Παμμακάριστος», αναφέρει ανακοίνωση της ΟΚΔΕ Σπάρτακος.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες έχει καλεστεί από οργανώσεις της αριστεράς και συνδικάτα για την Τετάρτη 22/7 στις 9πμ στα δικαστήρια της Ευελπίδων, ενώ έχει συγκεντρωθεί πλήθος υπογραφών συμπαράστασης.

Με MAT απάντησε η κυβέρνηση

Ο αναπληρωτής υπουργός Προ.Πό. Γιάννης Πανούσης δικαιούται το βραβείο της καλύτερα οργανωμένης επιχείρησης καταστολής. Τα αστικά ΜΜΕ μίλησαν για «συγκρούσεις ανάμεσα στα MAT και μικρές ομάδες ταραξιών που είχαν παρεισφρήσει στους διαδηλωτές». Η πραγματικότητα είναι ότι η αστυνομία είχε αρχίσει να οργανώνεται πολύ μεθοδικά από νωρίς το απόγευμα, σε μια επιχείρηση που ξεκινούσε από τη λεωφόρο Αλεξάνδρας και έφτασε μέχρι τη Συγγρού στο ύψος του Πάντειου.

Όλα τα κάθετα στην Αλεξάνδρας στενά που οδηγούσαν στα Εξάρχεια ήταν αποκλεισμένα με οδοφράγματα της αστυνομίας, το Πολυτεχνείο και η Νομική περικυκλωμένα με MAT, δεκάδες κλούβες ήταν συγκεντρωμένες στους δρόμους γύρω από το Σύνταγμα, ενώ ανακοινώθηκε ότι το μετρό στο Σύνταγμα θα ήταν κλειστό με απόφαση της αστυνομίας (αργότερα διαψεύστηκε). Όλα συνέτειναν στο ότι η κυβέρνηση ήταν πραγματικά αποφασισμένη να «σώσει τη χώρα» με κάθε μέσο. Μπορεί η αφορμή να δόθηκε με μικρο-επεισόδια μπροστά στο «Μεγάλη Βρετανία» αλλά η κατασταλτική απάντηση ήταν συντονισμένη και ταυτόχρονη σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της πλατείας αποδεικνύοντας ότι στόχος δεν ήταν η αντιμετώπιση των «ταραξιών» αλλά συνολικά η εκκένωσή της.

Σε ένα πραγματικό όργιο καταστολής η αστυνομία κυνήγησε με MAT και ΔΙΑΣ διαδηλωτές μέχρι το μετρό Συγγρού-Φιξ όπου και πέταξε δακρυγόνα ακόμα και μέσα στον σταθμό! Έγιναν 38 προσαγωγές από τις οποίες οι 25 μετατράπηκαν σε συλλήψεις, δυο από αυτές αφορούν μέλη της ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ, συγκεκριμένα της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος.

Σοβαρές καταγγελίες

Το βράδυ ακολούθησαν εντελώς αδικαιολόγητες αστυνομικές επιχειρήσεις (πιο πολύ έμοιαζαν με πογκρόμ) στην περιοχή των Εξαρχείων, ενώ υπάρχουν πολύ σοβαρές καταγγελίες για βάνουσο βασανισμό προσαχθέντων.

Όπως έγραψε στην Εφ.Συν. ο **Δημήτρης Αγγελίδης** «...το ξύλο συνεχίστηκε σε όλη τη διαδρομή μέχρι τη ΓΑΔΑ. Και μέσα στο κτίριο του αρχηγείου η βία όχι μόνο δεν σταμάτησε, αλλά πήρε τη μορφή βασανιστηρίων. Σε μια ομάδα προσαχθέντων, οι αστυνομικοί τούς ζήτησαν να στοιχηθούν ο ένας πίσω από τον άλλο, τεντώνοντας τα χέρια μέχρι τον ώμο του μπροστινού, και τότε τους κατάφεραν βίαια χτυπήματα με κλομπ στα χέρια. Σε άλλη παραλλαγή του βασανιστηρίου τούς ζητούσαν να φέρουν τα χέρια στη μύτη και τότε τους χτυπούσαν με το κλομπ στα πλευρά. «Τι ψήφισες ρε; ΣΥΡΙΖΑ;» τους ρωτούσαν και χτυπούσαν ανελέητα».

Φυσικά ο αμετανόητος Πανούσης δεν διέταξε καν ΕΔΕ. Ούτε καν κάποια κριτική δήλωση για «μεμονωμένα περιστατικά» από αυτές που έχουμε συνηθίσει να ακούμε δεν έκανε. Αντίθετα το μόνο που έκανε ήταν να απειλήσει τη Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ η οποία ζήτησε την άμεση παραίτησή του, λέγοντας «Μετά τον ανασχηματισμό θα ξεκαθαρίσουμε. Αν κάποιοι καλύπτουν αυτούς που πετούν μολότοφ και χρησιμοποιούν πιστόλια φωτοβολίδων, θα τιμωρηθούν γιατί προφανώς προέρχονται από την ίδια μήτρα!»

“Όλοι μέλη της Χρυσής Αυγής”

Με τις ενστάσεις των χρυσαυγιτών κατά της ποινικής τους δίωξης εξαντλήθηκε και η δωδέκατη ημέρα της δίκης της Χρυσής Αυγής στις 16 Ιούλη. Με αυτές, οι κατηγορούμενοι και οι δικηγόροι τους προσπαθούν, πριν ακόμα καταθέσουν τα θύματα των επιθέσεων και οι μάρτυρες κατηγορίας, να φτιάξουν κλίμα πολιτικής σκευωρίας εναντίον τους. Ωστόσο, δεν το πετυχαίνουν.

Η διαδικασία ξεκίνησε με την πρόεδρο του δικαστηρίου, **Μαρία Λεπενιώτη** να τοποθετείται επί του σοβαρού θέματος που είχε προκύψει στην προηγούμενη δικάσιμο και είχε οδηγήσει στην αποχώρηση της πολιτικής αγωγής.

Σε εκείνη τη συνεδρίαση, ο συνήγορος του κατηγορούμενου **Ι. Άγγου, Γ. Σωτηρόπουλος**, είχε ανακαλέσει την ένστασή του ύστερα από παρέμβαση των δικηγόρων του **Νίκου Μιχαολιάκου**, που όπως δείχνει η μέχρι τώρα πορεία της δίκης παίζουν καθοδηγητικό ρόλο στην υπερασπιστική τακτική των κατηγορούμενων. Ο λόγος για την παρέμβαση των δικηγόρων του “Αρχηγού” ήταν απλός. Ανάμεσα στους ισχυρισμούς του Σωτηρόπουλου περιλαμβανόταν η φράση “μπορεί να μην είναι όλοι οι κατηγορούμενοι βουλευτές, αλλά είναι όλοι μέλη του ίδιου πολιτικού κόμματος”. Και η παραδοχή αυτή πήγαινε κόντρα στην βασική επιχειρηματολογία της ηγεσίας της Χρυσής Αυγής που μιλά για πολιτική δίωξη και αρνείται κάθε σχέση με τις εγκληματικές πράξεις και τους άμεσους δράστες αυτών.

Με το γραμματέα της δίκης να περιμένει την γραπτή κατάθεση της ένστασης (και άρα να μην έχει καταγράψει τίποτα από τους προφορικούς ισχυρισμούς του Σωτηρόπουλου) αλλά και χωρίς ηχογράφηση της δίκης (αφού το σχετικό αίτημα της πολιτικής αγωγής είχε απορριφθεί), η ανάκληση της ένστασης σήμαινε και την εξαφάνιση της παραπάνω δήλωσης από τα πρακτικά. Στις έντονες διαμαρτυρίες της πολιτικής αγωγής ότι ο συνήγορος έχει μεν δικαίωμα να

ανακαλέσει την ένστασή του αλλά όχι και να μην παραδώσει το έγγραφο στο γραμματέα, η έδρα επιφυλάχτηκε. Έτσι σύσσωμη η πολιτική αγωγή αποχώρησε, καταγγέλοντας τη μη ορθή τήρηση των πρακτικών όπως ο νόμος ορίζει.

Έπαιξε ρόλο

Είναι βέβαιο ότι η αποχώρηση της πολιτικής αγωγής έπαιξε ρόλο. Παρότι το αίτημά της για κατάθεση της ένστασης δεν έγινε δεκτό από την έδρα ούτε στη συνεδρίαση της 16 Ιούλη, ωστόσο η επίμαχη φράση καταγράφηκε στα πρακτικά μετά από τοποθέτηση της προέδρου. Έτσι το γεγονός ότι όλοι οι κατηγορούμενοι είναι μέλη της Χρυσής Αυγής, βρίσκεται πλέον και επίσημα στα πρακτικά της δίκης, ως ρητά δηλωμένος ισχυρισμός από συνήγορο υπεράσπισης χρυσαυγίτη, έστω κι αν στη συνέχεια έγινε ανάκλησή του.

Είναι μια σημαντική εξέλιξη που δικαιώνει την πολιτική αγωγή και το αντιφασιστικό κίνημα για τη θέση τους ότι οι κατηγορούμενοι είναι όλοι μέλη της ίδιας εγκληματικής οργάνωσης, στα πλαί-

σια της οποίας και με καθοδήγηση της ηγετικής ομάδας σχεδιάστηκαν και εκτελέστηκαν όλες οι ρατσιστικές και φασιστικές επιθέσεις. Μπορεί στο υπόλοιπο της δικασίμου της 16ης Ιούλης οι χρυσαυγίτες να συνέχισαν τις ενστάσεις κατά της ποινικής τους δίωξης με άλλους κατηγορούμενους να μιλούν για πολιτική σκευωρία και άλλους να ισχυρίζονται ότι δεν έχουν σχέση ούτε είναι μέλη της Χρυσής Αυγής, εξοργίζοντας δικαιολογημένα τους συγγενείς των θυμάτων (“Σε λίγο θα μας πουν να τους ζητήσουμε και συνώνμη” φώναξε η μητέρα του Παύλου Φύσσα στο τέλος της συνεδρίασης). Το πλήγμα όμως που έχει δεχτεί η ενιαία -πλην λίγων εξαιρέσεων- υπερασπιστική τους τακτική είναι πραγματικό.

Η δίκη θα συνεχιστεί στις 28 Ιούλη μετά και την αναβολή της δικασίμου της 21ης Ιούλη λόγω κωλύματος του αναπληρωτή εισαγγελέα. Είναι η τελευταία συνεδρίαση πριν το κλείσιμο των δικαστηρίων τον Αύγουστο, με την ΚΕΕΡΦΑ να καλεί ξανά μαζική συγκέντρωση έξω από τις φυλακές Κορυδαλλού στις 8ημ.

Λένα Βερδέ.

Επανήλθε το αίτημα της φωνοληψίας

Το αίτημα της τήρησης των πρακτικών της δίκης της Χρυσής Αυγής με ηχογράφηση, το οποίο είχε απορριφθεί από την έδρα του δικαστηρίου σε προηγούμενη συνεδρίαση, επανέφερε η πολιτική αγωγή στη δικάσιμο της 16ης Ιούλη. Στα επιχειρήματα της πολιτικής αγωγής για την ανάγκη μαγνητοφώνησης της δίκης, είχε προστεθεί και το περιστατικό με την προκλητική επιχείρηση των συνηγόρων των χρυσαυγιτών να εξαφανίσουν από τα πρακτικά της δίκης τη δήλωση συναδέλφου τους ότι “όλοι οι κατηγορούμενοι είναι μέλη της Χρυσής Αυγής”.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο γραμματέας της δίκης δεν είχε καταγράψει τη δήλωση καθώς περίμενε ότι θα κατατεθεί εγγράφως -κάτι που δεν έγινε ποτέ. Συνολικότερα όμως είναι αδύνατον για έναν άνθρωπο να αποτυπώσει πιστά όσα λέγονται σε μια τέτοιου μεγέθους δίκη.

Έτσι, μπορεί τελικά η παραπάνω δήλωση να καταγράφηκε με παρέμβαση της προέδρου, αλλά ο κίνδυνος για παρόμοιες μεθοδεύσεις παραμένει. Αυτό επεσήμανε ο **Α. Τζέλλης**, εκ μέρους της οικογένειας Φύσσα, που κατέθεσε αίτημα ανάκλησης της απορριπτικής απόφασης για τήρηση πρακτικών με φωνοληψία. Στο πλευρό του τάχτηκαν όλοι οι δικηγόροι της πολιτικής αγωγής.

“Νίκη της δημοσιότητας”, χαρακτήρισε ο **Θανάσης Καμπαγιάννης**, εκ μέρους των Αιγύπτιων αλιεργατών, το γεγονός ότι καταγράφηκε τελικά στα πρακτικά η παραπάνω δήλωση. “Δεν είναι όμως δυνατόν κάθε φορά να επαφίεται στον πατριωτισμό της διευθύνουσας αν θα καταγραφεί κάτι και γι’ αυτό επαναφέρουμε το αίτημα της φωνοληψίας”, συνέχισε.

“Χρειάζεται να διασφαλιστεί η ακριβής εικόνα της δίκης για όλους τους παράγοντες αυτής σήμερα, καθώς και η δυνατότητα ελέγχου των πρακτικών από τα ανώτατα δικαστήρια αργότερα”, είπε ο **Θ. Θεοδωρόπουλος**, εκ μέρους των συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ. “Είναι μια δίκη που θα κρατήσει μήνες. Σε λίγο δε θα θυμάται κανείς τίποτα”.

“Δεν μπορεί ο γραμματέας να γίνει μαγνητόφωνο”, είπε ο **Κώστας Παπαδάκης** εκ μέρους επίσης των Αιγύπτιων αλιεργατών. “Η καταγραφή στο χέρι δε διασφαλίζει την πιστότητα και την ακρίβεια όσων λέγονται... Η απόρριψη της ηχογράφησης σημαίνει μια δίκη στα μούλωχτά... Πάρτε τη σωστή απόφαση!”

Εντύπωση προκάλεσε η επιμονή της εισαγγελέως ότι δεν είναι απαραίτητη η φωνοληψία.

Ρατσιστική πρόκληση

Επίθεση στο θύμα ήταν η τοποθέτηση της συνηγόρου υπεράσπισης του **Θωμά Μαρίας**, ενός εκ των κατηγορουμένων για την απόπειρα ανθρωποκτονίας του Αιγύπτιου αλιεργάτη **Αμπουζίντ Εμπάρακ**, κατά τη δικάσιμο της 16ης Ιούλη.

Η συνήγορος αιτήθηκε ιατρική πραγματογνωμοσύνη για το είδος, την έκταση και την ένταση των χτυπημάτων που δέχτηκε ο Αμπουζίντ ώστε “να αποδειχτεί” αν τα τραύματά του συνιστούν απόπειρα ανθρωποκτονίας εναντίον του ή όχι. Επιπλέον ζήτησε να γίνει γνωστό αν το θύμα είχε, τη στιγμή της παρολίγον δολοφονικής επίθεσης εναντίον του, άδεια παραμονής στη χώρα!

Η ρατσιστική αυτή πρόκληση δεν έμεινε ασχολίαστη. “Γιατί μας χρειάζεται αυτό;” απόρησε η πρόεδρος του δικαστηρίου για την άδεια παραμονής, για να απαντήσει φωνάζοντας οργισμένα ο **Θανάσης Καμπαγιάννης**, ο ένας εκ των τριών συνηγόρων του Αιγύπτιου αλιεργάτη: “Γιατί προφανώς είχε δικαίωμα να τον χτυπήσει επειδή ήταν παράνομος!”.

Ωστόσο, η συνήγορος του **Μαρίας** επέμεινε στο αίτημά της, αναρωτώμενη μάλιστα αν ο Αμπουζίντ έχει κάνει χρήση του νόμου που χορηγεί προσωρινή άδεια παραμονής σε θύματα ρατσιστικής επίθεσης. Υπονοώντας ότι η καταγγελία του Αμπουζίντ έγινε μόνο και μόνο για να πάρει χαρτιά, ζήτησε τέλος να έρθει στο δικαστήριο ο ίδιος ο Αιγύπτιος αμφοβητώντας την εγκυρότητα της εκπροσώπησής του στη δίκη. Μόνο ότι ο Αμπουζίντ κάθισε να φάει ξύλο για την άδεια παραμονής, δεν ακούσαμε ακόμα...

Η προσπάθεια των αμετανόητων ρατσιστών ναζι δολοφόνων να φορτώσουν την ευθύνη στα θύματα δε θα περάσει.

Ένοχη με όλα τα κίνητρα

Η σύμβαση του Πατέρμο, σύμφωνα με την οποία οποιαδήποτε κατηγορία περί εγκληματικής οργάνωσης προϋποθέτει το οικονομικό κίνητρο, ήταν από τα βασικά νομικά στηρίγματα των ενστάσεων που κατέθεσαν οι χρυσαυγίτες κατά της ποινικής τους δίωξης. Ωστόσο στη συνέχεια, σύσσωμοι οι συνήγοροι υπεράσπισης την απέσυραν, προτιμώντας -ίσως- να την χρησιμοποιήσουν σαν χαρτί σε άλλη φάση της δίκης.

Όποτε κι αν επιλέξουν να την επαναφέρουν, δεν πρόκειται να σώσουν τους πελάτες τους. Κι αυτό γιατί η Χρυσή Αυγή είναι μια ναζιστική εγκληματική οργάνωση με όλα τα κίνητρα -και τα πολιτικά και τα ιδεολογικά αλλά και τα οικονομικά.

Πώς εξηγείται αλλιώς η τόσο μεγάλη δημοσιότητα αλλά και δραστηριότητα της οργάνωσης με άνοιγμα τοπικών και κεντρικών γραφείων, ρούχα, οπλισμό κλπ; Τέτοια έξοδα δεν καλύπτονται από την κρατική χρηματοδότηση, έτσι κι αλλιώς η δράση της Χρυσής Αυγής δεν ξεκινά με την είσοδό της στη Βουλή. Όλα αυτά χρειάζονται ισχυρές πλάτες και χρηματοδότες. Οι σχέσεις της Χρυσής Αυγής με τα εφοπλιστικά γραφεία και το μεγάλο κεφάλαιο, για τις οποίες έχει βουίξει ο τόπος, επεκτείνονται και στο οικονομικό επίπεδο.

Το ίδιο ισχύει με το απεργοδοσιακό σωματείο στο Πέραμα. Εκτός της πολιτικής εξυπηρέτησης των εφοπλιστών, η δημιουργία του βόλεψε και μερικά παιδιά της οργάνωσης στα καράβια των αφεντικών τους.

Η πολιτική αγωγή και το αντιφασιστικό κίνημα θα εξασφαλίσουν την καταδίκη της Χρυσής Αυγής με όλα τα κίνητρα.

«Η πλατεία ήταν γεμάτη...»

Στην ιστορική πλατεία Εθνικής Αντίστασης μπροστά στο Δημαρχείο της Αθήνας, πραγματοποιήθηκε με τεράστια επιτυχία την Πέμπτη 16 Ιούλη, η εκδήλωση του περιοδικού «Σοσιαλισμός από τα Κάτω», αφιερωμένη στη συμπλήρωση 50 χρόνων από τα Ιουλιανά του '65.

Εκεί συναντήθηκαν νέοι αγωνιστές που παλεύουν ενάντια στα μνημόνια μαζί με παλιότερους αγωνιστές της γενιάς του 114, για να μοιραστούν εμπειρίες αλλά και ελπίδες για τη νίκη των αγώνων που έρχονται. Η πλατεία γέμισε με κόκκινες σημαίες, πανό, αφίσες, τραπεζάκια με τα παλιότερα τεύχη του περιοδικού «Σοσιαλισμός από τα κάτω», με βιβλία από τις εκδόσεις «Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο» και όχι μόνο, φωτογραφίες από τους αγώνες της δεκαετίας του '60 αλλά και την ιστορική μάχη του ΟΧΙ στο πρόσφατο δημοψήφισμα, ενώ συγκίνηση και αισιοδοξία έφερναν τα τραγούδια εκείνης της περιόδου που ακούγονταν από τα μεγάφωνα.

Την εκδήλωση άνοιξε ο **Μιχάλης Λυμπεράτος** συγγραφέας – πανεπιστημιακός, που έκανε μία σύντομη ιστορική αναδρομή, περιγράφοντας το πραξικόπημα που έγινε με παρέμβαση του Βασιλιά Κωνσταντίνου, που συνεργαζόταν με το στρατό σε συνδυασμό και με τους Αμερικανούς, απαιτώντας από τον τότε Πρωθυπουργό Γ. Παπανδρέου, να παραιτηθεί. «Αυτός παραιτήθηκε και εκείνη τη στιγμή παρενέβησαν οι μάζες. Για δύο ολόκληρους μήνες, σχεδόν κάθε μέρα ο κόσμος βρισκόταν στους δρόμους με διάθεση να συμπλακεί με το καθεστώς, με την αστυνομία και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς...

Η βουλή ήταν περικυκλωμένη από πλήθη λαού, που έριξαν διάφορες κυβερνήσεις που στήθηκαν την τελευταία στιγμή, στα πλαίσια κοινοβουλευτικών πραξικοπημάτων, όπως η κυβέρνηση του **Νόβα** και η κυβέρνηση του **Τσιριμώκου**. Στις 27 Ιούλη έγινε η πρώτη μαζική πολιτική απεργία μετά τα Δεκεμβριανά του 1944. Το τι σήμαινε να ανταποκριθεί η ΕΔΑ στις απαιτήσεις της εποχής, ήταν να πάρει το μήνυμα του κινήματος και να θέσει άμεσα και ρητά, το ζήτημα της εκδίωξης του βασιλιά από την Ελλάδα. Το θέμα είναι ότι η ΕΔΑ της εποχής δεν ανταποκρίθηκε στην κινηματική διάθεση των μαζών και το αποτέλεσμα ήταν να απογοητευτούν σε μεγάλο βαθμό οι μάζες και να μην ολοκληρωθεί αυτή η διαδικασία».

Αλλαγές

Ο **Αλκίς Ρήγος**, πανεπιστημιακός μίλησε για τις τεράστιες αλλαγές των κοινωνικοοικονομικών συνθηκών που συντελέστηκαν τη δεκαετία του '60. «Έχουμε από τη μια άνοδο των εργατικών αγώνων, υπέρβαση της διορισμένης ΓΣΕΕ με τα 115 συνεργαζόμενα σωματεία. Είχαμε τη μεγάλη απεργία των οικοδόμων του Δεκέμβρη του 1960. Για πρώτη φορά έχουμε βιομηχανίες εξηλεκτρισμού, υφασμάτων, η Πίτσος, η ΙΖΟΛΑ, που απαιτούν ένα στοιχειώδη εκδημοκρατισμό -μια ομαλοποίηση της πολιτικής ζωής- για να πουλήσουν τα προϊόντα τους. Έχουμε επίσης μία υπέρβαση των στερεότυπων ακόμη και στη μουσική. Για πρώτη φορά η μουσική του Χατζηδάκη και του Θεοδωράκη φέρνει σε επαφή τους μεγάλους ποιητές με τη λαϊκή

Η πλατεία Εθνικής Αντίστασης γεμάτη από νέους και παλιότερους αγωνιστές, την Πέμπτη 16/7. Στη μικρή φωτό το πάνελ της εκδήλωσης (από αριστερά) Μ. Στύλλου, Λ. Μπόλαρης, Α. Μαρτίνη (προεδρείο), Μ. Λυμπεράτος, Α. Ρήγος.

συνείδηση. Για πρώτη φορά έχουμε ένα μεγάλο φιλειρηνικό κίνημα, έχουμε νέα μορφώματα, παύει πλέον η αριστερά να είναι μόνο ένα κόμμα. Έχουμε πέραν του 'τρискаτάρατου' μέχρι τότε τροτσκισμού, τις πρώτες μορφές μαοϊκών ρευμάτων, έχουμε καινούργια φαινόμενα, τη σύγκρουση με την ΕΚΟΦ, τη δημιουργία μίας ΕΦΕΕ η οποία βγάζει το φοιτητικό κίνημα σε αριστερή κατεύθυνση, σε συνεργασία της νεολαίας της ΕΔΑ, της νεολαίας της ΕΔΗΝ, της νεολαίας του Μαρκεζίνη. Για πρώτη φορά τον 20ο αιώνα έχουμε ένα μαθητικό κίνημα, το οποίο μαζί με το φοιτητικό βγαίνει στους δρόμους, υπερκαλύπτοντας το όλο πολιτικό σύστημα, με σύνθημα "προίκα στην Παιδεία όχι στη Σοφία" και το ακόμη αιτούμενο "15% για την Παιδεία". Δηλαδή έχουμε καινούργια φαινόμενα τα οποία όμως είναι ανίκανο το πολιτικό σύστημα να κατανοήσει».

Ο **Λεάνδρος Μπόλαρης**, συγγραφέας επιχείρησε να απαντήσει στο καίριο ερώτημα αν "Μπορούσε να νικήσει αυτό το κίνημα;" Κάνοντας μία σύντομη αναδρομή στο εργατικό κίνημα και το κίνημα της νεολαίας τα προηγούμενα χρόνια πριν τα Ιουλιανά, από τις εκλογές του 1958 που ανέδειξαν την ΕΔΑ σε αξιωματική αντιπολίτευση, μέχρι τις απεργίες των οικοδόμων αλλά και τις απόπειρες του κράτους να ανακόψει τη δυναμική του κινήματος που γυρνούσαν μπουμερανγκ, όπως οι εκλογές της βίας και νοθείας του '61, η δολοφονία του Λαμπράκη το Μάη του '63, που αντί να λειτουργήσει ως τρομοκρατία, λειτούργησε ως πυροκροτητής που οδηγεί στην ήττα της ΕΡΕ.

“Το κίνημα μπορούσε να φτάσει να ανατινάξει τις βαθιές οχυρώσεις του αστικού κράτους που καθόριζαν την πορεία από τον Εμφύλιο και μετά. Ο τρόπος που ερμήνευε ο κόσμος το αίτημα του εκδημοκρατισμού όταν τον Αύγουστο του '65 καίγεται η Ομόνοια και το αίτημα για δημοψήφισμα αντηχούσε παντού, ήταν από τα κάτω θα επιβάλουμε αυτές τις εξελί-

ξεις, να προχωρήσουμε μέχρι να διώξουμε το βασιλιά. Η λογική της ΕΔΑ ήταν ότι κάνουμε συμμαχίες με προοδευτικά κομμάτια της άρχουσας τάξης. Η πολιτική αυτή σήμαινε υποχωρήσεις ακόμα και στο ζήτημα της μοναρχίας. Το 1966, η ΕΔΑ αποφάσισε τα πέντε σημεία που έλεγαν ρητά ότι δε θέτουμε ζήτημα πολιτειακό. Δηλαδή και το ελάχιστο πρόγραμμα πάει περίπατο όταν δεν έχεις επαναστατική προοπτική”.

Διαφορές

Τα κοινά σημεία και τις διαφορές του τότε με το σήμερα έβαλε η **Μαρία Στύλλου**, υπεύθυνη του περιοδικού «Σοσιαλισμός από τα Κάτω». Τότε την κρίση της κυρίαρχης τάξης στην Ελλάδα υπήρχε η δυνατότητα να την ελέγξουν, γιατί είχε αρχίσει η συγκρότηση του ελληνικού καπιταλισμού και η άνοδος των ρυθμών ανάπτυξης. Σήμερα ο καπιταλισμός παγκόσμιος είναι σε ύφεση και μπορεί να προχωρήσει μόνο με λιτότητα και μνημόνια.

Το 1965 είχαμε μία εργατική τάξη καινούργια και μαχητική. Αυτή η εικόνα σήμερα είναι πολύ πιο προχωρημένη. Η εργατική τάξη έχει δώσει τις μεγαλύτερες μάχες ενάντια στα μνημόνια, έμεινε 5 χρόνια να παλεύει, κατάφερε να ρίξει τρεις κυβερνήσεις και στο τέλος για πρώτη φορά να ανεβάσει μια αριστερή κυβέρνηση στην Ελλάδα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ενώ είχε δώσει υποσχέσεις συνεχώς συμβιβάζεται. Αυτή η εξέλιξη έχει προκαλέσει κρίση μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ και αυτό δείχνει τη δύναμη του κινήματος που έφτασε το 62% ΟΧΙ. Το 1965 υπήρχαν ψήγματα επαναστατικών οργανώσεων, σήμερα υπάρχουν δυνατές επαναστατικές οργανώσεις, δυνατή αντικαπιταλιστική αριστερά, υπάρχει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τρομερές δυνατότητες για την ίδια και το εργατικό κίνημα.

Κατερίνα Θωίδου

Αμέσως μετά τις εισηγήσεις διαβάστηκε μήνυμα του **Κώστα Γεωργούλια**, δημόσιου υπάλληλου, για την ιστορία της μετονομασίας της πλατείας σε πλατεία Εθνικής Αντίστασης και στη συνέχεια το λόγο πήρε ο **Λεωνίδας Κοντουδάκης**, γεωπόνος, μέλος τότε της νεολαίας Λαμπράκη και τώρα της ΚΕΕΡΦΑ, που μίλησε για το σπόρο που έβαλε το ΕΑΜ στις πολιτικές εξελίξεις της δεκαετίας του '60.

Ο **Κώστας Παπαδάκης**, δικηγόρος και μέλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τόνισε ότι σήμερα η υπέρβαση της κρίσης χρειάζεται να γίνει σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, ενάντια στα σημερινά πραξικοπήματα.

Ο **Μανώλης Σπαθής**, δημοσιογράφος της Εργατικής Αλληλεγγύης, είπε ότι «σήμερα οι πραξικοπηματίες έχουν όνομα είναι η ελληνική αστική τάξη, η ΕΕ, η ΕΚΤ και το ΔΝΤ. Χρειαζόμαστε αριστερά που να μπορεί να τολμάει και να ανταποκρίνεται στη διάθεση του κόσμου για ρήξη».

Ο **Νικόλας Λεμονής** αγωνιστής των Ιουλιανών, θύμισε ότι το '63 οι οικοδόμοι ξήλωναν τις πλάκες της Ομόνοιας και έφεραν τα τούβλα με τα φορτηγά για να πλακώσουν τους αστυνομικούς. Ενώ περιέγραψε τη δολοφονία του **Σωτήρη Πέτρουλα** που έγινε μπροστά στα μάτια του «Ήταν στιγματισμένος και τον φάγανε εδώ πιο πάνω», είπε. «Εγώ τότε έχασα τα δάχτυλά μου από μία βόμβα. Ο Πέτρουλας έπεσε κάτω και από πάνω οι αστυνομικοί τον βράγανε. Τον πήγανε στο νεκροτομείο και πήγαμε και τον πήραμε και ειδοποιήσαμε τους δικούς του. Τον Σωτήρη τον φάγανε επίτηδες οι τότε δυνάμεις και πρέπει να τον θυμόμαστε».

Δυναμική

Ο **Πάνος Γκαργκάνας**, διευθυντής της εφημερίδας Εργατική Αλληλεγγύη, τόνισε ότι είναι η στιγμή για την επαναστατική αριστερά να αρπάξει τις ευκαιρίες, στηρίζοντας τη δυναμική του κόσμου, για να κάνουμε “αυτούς παρένθεση και τους εργάτες καθεστώς”.

Η **Ντίνα Γκαρανέ**, εκπαιδευτικός από το ΔΣ της Γ' ΕΛΜΕ Αθήνας, μίλησε για την απεργία στις 15 Ιούλη που «έστειλε το μήνυμα ότι η εργατική τάξη επιστρέφει στο προσκήνιο αγωνιστικά για να τσακίσουμε παλιά και νέα μνημόνια και τους Ναζί».

Ο **Βασίλης Συλαϊδής** από το σωματείο στην Ιντρακόμ, θύμισε ότι ο κόσμος ζητούσε ρήξη με το Παλάτι το '65 αλλά η αριστερά δεν ανταποκρίθηκε και το πλήρωσε με τη Χούντα, όμως η εμπειρία δε χάθηκε, προχώρησε στην εξέγερση του Πολυτεχνείου ανοίγοντας το δρόμο για τη Μεταπολίτευση.

Ο **Χρίστος Αργύρης** από το ΔΣ του σωματείου νοσοκομείου Γεννηματάς τόνισε ότι χρειάζεται να υπερασπιστούμε το ΟΧΙ μέχρι το τέλος με απεργίες και ότι χρειάζεται να δυναμώσουμε την επαναστατική αριστερά που δεν υπήρχε το '65.

Η εκδήλωση έκλεισε με την τοποθέτηση της 98χρονης **Κατίνας Σηφακάκη**, αγωνίστρια της Εθνικής Αντίστασης, που ξεσήκωσε ενθουσιασμό.

ΣΥΣΚΕΨΗ ΚΕΕΡΦΑ Νέα αντιρατσιστική αντιφασιστική Σύνοδος 10-11 Οκτώβρη

Ανοιχτή σύσκεψη για την οργάνωση Διεθνούς Αντιρατσιστικής - Αντιφασιστικής Συνόδου τον ερχόμενο Οκτώβρη στην Αθήνα κάλεσε η ΚΕΕΡΦΑ τη Δευτέρα 20 Ιούλη στο Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων (αίθουσα Α. Τρίτσης). Η εμπειρία των δύο επιτυχημένων αντίστοιχων Συνόδων της ΚΕΕΡΦΑ τα προηγούμενα χρόνια, που δυνάμωσαν με τις πρωτοβουλίες τους το αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό κίνημα σε ολόκληρο τον πλανήτη, είναι το κίνητρο για τη νέα διοργάνωση που θα γίνει στις 10 και 11 Οκτώβρη στο Γήπεδο Ρουφ, Πειραιώς και Π. Ράλλη.

Στη σύσκεψη συμμετείχαν μέλη του κεντρικού Συντονιστικού της ΚΕΕΡΦΑ, μέλη από 11 τοπικές επιτροπές της Κίνησης στην Αττική, δικηγόροι της πολιτικής αγωγής του αντιφασιστικού κινήματος στη δίκη της Χρυσής Αυγής, εκπρόσωποι από κοινότητες μεταναστών από Πακιστάν, Μπαγκλαντές, Φιλιππίνες, Αίγυπτο, Σεναγάλη, Σουδάν.

Τη διαδικασία συντόνισε ο **Βαγγέλης Τριμπόνιας**, παρουσιάζοντας τους ομιλητές που άνοιξαν τη συζήτηση. Πρώτος πήρε το λόγο ο **Πέτρος Κωνσταντίνου**, συντονιστής της ΚΕΕΡΦΑ, ξεκινώντας όπως ήταν φυσικό από το σαρωτικό ΟΧΙ στο πρόσφατο δημοψήφισμα, ένα ΟΧΙ “ενάντια στη λιτότητα αλλά και ενάντια στο ρατσισμό και το φασισμό”, όπως είπε. Εξηγώντας ότι “στο στόχαστρο βρίσκεται και η ρατσιστική ΕΕ, ακριβώς επειδή ο κόσμος του ΟΧΙ είχε κινηθεί τα προηγούμενα χρόνια όχι μόνο στο απεργιακό κίνημα αλλά και στο αντιρατσιστικό-αντιφασιστικό”.

Βήμα πίσω

Στη συνέχεια έκανε μια σύντομη αναδρομή στις πολλές κινητοποιήσεις της ΚΕΕΡΦΑ τους πέντε μήνες μετά τις εκλογές και την άνοδο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, για να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, για να δοθεί η ιθαγένεια σε όλα τα παιδιά, για να ξεκινήσει η δίκη της Χρυσής Αυγής και να καταδικαστούν οι ναζί δολοφόνοι. “Σε όλα αυτά τα μέτωπα θα συνεχίσουμε να παλεύουμε διεκδικώντας από τη νέα κυβέρνηση την ικανοποίηση των αιτημάτων μας. Το κίνημα δεν πρέπει να κάνει βήμα πίσω, ειδικά όταν η κυβέρνηση συνεργάζεται με κόμματα όπως οι ΑΝΕΛ που καταψήφισαν το νέο νόμο για την ιθαγένεια, ειδικά όταν υποχωρεί και υπογράφει νέο μνημόνιο.

Από τη σύνοδο που έγινε τον Οκτώβρη του 2014

Είναι θετικό ότι έγινε ένα βήμα για την ιθαγένεια, αλλά τότε θα γίνει το επόμενο για ιθαγένεια σε όλα τα παιδιά χωρίς αποκλεισμούς; Γιατί όχι τώρα αμέσως; Η δίκη της Χρυσής Αυγής ξεκίνησε αλλά γίνεται στις φυλακές Κορυδαλλού. Πότε θα μεταφερθεί στο Εφετείο; Τα στρατόπεδα έχουν λιγότερο κόσμο κάτω από τη δική μας πίεση, τότε όμως θα κλείσουν; Για όλα αυτά, συν τα αιτήματα για νομιμοποίηση όλων των μεταναστών, για να φύγει η FRONTEX, για να δοθεί άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες –σε ξενοδοχεία και όχι σε σκηνές στο Πεδίο του Αρεως όπως συζητάνε στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας- θα συνεχίσουμε στο δρόμο.

Η Διεθνής Σύνοδος τον Οκτώβρη θα συντονίσει ξανά όπως τα προηγούμενα χρόνια τα αντίστοιχα κινήματα σε όλο τον κόσμο. Ήδη υπάρχει η πρόταση για μια νέα μεγάλη συντονισμένη παγκόσμια κινητοποίηση στις 19 Μάρτη του 2016. Να οργανώσουμε τη σύνοδο με όλους τους αντιφασίστες και τις αντιφασίστριες, με όλο τον κόσμο των συνδικάτων, με όλες τις κοινότητες μεταναστών”, κατέληξε.

Αμέσως μετά πήρε το λόγο ο **Τάκης Ζώτος**, δικηγόρος της πολιτικής αγωγής του αντιφασιστικού κινήματος στη δίκη της Χρυσής Αυγής, ο οποίος έκανε μία σύντομη αλλά κατατοπιστική ενημέρωση για το σημείο που έχει φτάσει η δίκη, καθώς και για το τι ακολουθεί. “Από τον Οκτώβρη του 2013 είχαμε δώσει υπόσχεση ότι θα είμαστε πολιτική αγωγή σε αυτή τη δίκη και το καταφέραμε”, είπε, “Πάμε για τη 13η συ-

νεδρίαση αλλά δεν έχουμε μπει ακόμα στην ουσία των υποθέσεων που δικάζονται. Η επιδίωξη της Χρυσής Αυγής, η οποία στις τελευταίες συνεδριάσεις έχει προχωρήσει σε ενστάσεις κατά της δίωξής της, είναι να καθυστερήσει τη διαδικασία, να κρατήσει τη δίκη χωρίς δημοσιότητα, χωρίς ακροατήριο, χωρίς κινητοποιήσεις από έξω.

Καταδίκη της Χ.Α.

Είναι σημαντικό ότι η δίκη ξεκίνησε στις 20 Απρίλη με αντιφασιστική απεργία και συγκέντρωση, είναι σημαντικό ότι σε κάθε δικάσιμο η ΚΕΕΡΦΑ είναι εκεί με κινητοποίηση. Χρειάζεται να επιμένουμε στη δημοσιότητα, στην αλλαγή της αίθουσας, στην απονομιμοποίηση της Χρυσής Αυγής -δεν είναι νόμιμο πολιτικό κόμμα, αλλά εγκληματική οργάνωση. Μόνο το αντιφασιστικό κίνημα μπορεί να βοηθήσει τη δικαστική μάχη για να πετύχουμε την καταδίκη των χρυσαυγών”.

“Θα συνεχίσουμε να είμαστε στην πρώτη γραμμή του αγώνα”, είπε ο **Τζαβέντ Ασλάμ**, επικεφαλής της Πακιστανικής Κοινότητας, “Για να καταδικαστούν οι δολοφόνοι της Χρυσής Αυγής και να δικαιωθούν τα εκατοντάδες θύματά τους. Για να πάρουν ιθαγένεια όλα τα παιδιά των μεταναστών, για να νομιμοποιηθούν όλοι οι μετανάστες και να έχουν ίσα δικαιώματα. Η σύνοδος τον Οκτώβρη θα βοηθήσει σε όλα αυτά”.

Την απειλή του φασισμού επεσήμανε ξεκινώντας την τοποθέτησή του ο **Λεωνίδας Κοντουδάκης** από την ΚΕΕΡΦΑ Νίκαιας, ενώ τόνισε τη μεγάλη ανάγκη η ΚΕΕΡΦΑ να επε-

κταθεί και να μαζικοποιηθεί ακόμα πιο πολύ “κάτι που εμείς στη Νίκαια, κι εγώ με τις όσες δυνάμεις έχω, προσπαθούμε”. Ερωτήσεις σχετικά με τον αριθμό των μεταναστών που βρίσκονται στη χώρα μας και έχουν χαρτιά ή ιθαγένεια, έκανε η **Σπυριδούλα** που πρώτη φορά παρακολουθούσε συζήτηση της ΚΕΕΡΦΑ.

“Η ΚΕΕΡΦΑ έχει πρωτοστατήσει στις κινητοποιήσεις για τα δικαιώματα της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας και ενάντια στις φασιστικές επιθέσεις που έχουμε δεχτεί”, είπε η **Δήμητρα Κυρίλλου**, από την Ομάδα LGBTQ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, καλώντας στη συνέχιση της συνεργασίας και του συντονισμού ενάντια στο ρατσισμό και κάθε είδους διακρίσεις. “Θα είμαστε στη Σύνοδο τον Οκτώβρη, ελπίζουμε σαν Ομάδα και με πολύ κόσμο της κοινότητας”.

Την Γ' ΕΛΜΕ Αθήνας εκπροσώπησε η **Ντίνα Γκαρανέ**. “Το Σωματείο μου εκφράζει τη στήριξή του στη σημερινή συνάντηση για την οργάνωση της Συνόδου. Είμαστε από τα συνδικάτα που αμέσως αποφασίσαμε απεργία στις 20 Απρίλη την πρώτη μέρα της δίκης της Χρυσής Αυγής γιατί μας ενδιαφέρει να τσακίσουμε το φασισμό και το ρατσισμό. Έτσι πήραμε απόφαση και για το ζήτημα της ιθαγένειας, το διεκδικούμε για όλα τα παιδιά χωρίς αποκλεισμούς. Το προτείναμε και στα συνέδρια των εκπαιδευτικών να το υιοθετήσουν όπως κι έγινε. Θα συνεχίσουμε τις καμπάνιες για όλα αυτά τα ζητήματα”.

“Είμαστε όλοι μαζί, μια ομάδα”, είπε ο **Χνάι Ουσάμα**, πρόεδρος της κοινότητας του Σουδάν, “Τα ίδια

προβλήματα αντιμετωπίζουμε και μαζί θα τα παλέψουμε”.

“Το ΟΧΙ που είπαμε εμείς οι μετανάστες, έστω κι αν δεν ψηφίσαμε στην κάλπη, ήταν μέσα από τα βάθη της καρδιάς και της ψυχής μας”, είπε ο **Σεκ Χαντίμ** από την κοινότητα της Σενεγάλης, “Θα συνεχίσουμε την αντίσταση στο νέο μνημόνιο και κάθε μνημόνιο. Πιστεύαμε ότι η νέα κυβέρνηση θα έκανε κάτι για τους μετανάστες αλλά απογοητευτήκαμε.

Χειροπέδες

Οι μετανάστες αντιμετωπίζουμε αστυνομικά πογκρόμ, στρατόπεδα, απελάσεις. Να παλέψουμε ενάντια σε αυτά. Στη δίκη της Χρυσής Αυγής ο δολοφόνος Ρουπακιάς δεν φοράει χειροπέδες, του τις βγάζουν μέσα στην αίθουσα. Ένας δικός μας μπορεί να περάσει και δώδεκα ώρες σε μια δίκη δεμένος πισθάγκωνα. Αυτό είναι ο ρατσισμός”.

Ο **Ανδρέας** από την ΚΕΕΡΦΑ Κυψέλης έδωσε ιδέες για το πώς μπορεί να οργανωθεί καλύτερα η δράση της ΚΕΕΡΦΑ, ενώ ο **Τζο Βαλένθια** πρόεδρος της κοινότητας των Φιλιππινέζων τόνισε πόσο σημαντική είναι η σύσκεψη της ΚΕΕΡΦΑ για χαρτιά και ιθαγένεια συνεχίζοντας ότι “συμμετέχουμε στο Συμβούλιο Ενταξης Μεταναστών, αλλά εκεί δεν βλέπω τόσες συλλογικές δράσεις. Ο Πέτρος και η ΚΕΕΡΦΑ παλεύουν πολύ. Θα έπρεπε να γίνουν δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις στο συμβούλιο. Σε άλλες χώρες τέτοια συμβούλια εκλέγονται από τα μέλη τους, όχι από τα όργανα εξουσίας όπως εδώ”.

Για το πρόγραμμα της ΚΕΕΡΦΑ από την επόμενη κιόλας μέρα μέχρι τη Σύνοδο του Οκτώβρη μίλησε τέλος η **Νίκη Αργύρη**, μέλος του Κεντρικού Συντονιστικού της ΚΕΕΡΦΑ. “Παρουσία στο Σύνταγμα την Τετάρτη 22/7 ενάντια στη ψηφοφορία για το νέο μνημόνιο, μεγάλη παρουσία στη δίκη της Χρυσής Αυγής την Τρίτη 28 Ιούλη και σε κάθε δικάσιμο, πρόγραμμα συνελεύσεων-εκδηλώσεων-τοπικών δράσεων των επιτροπών της ΚΕΕΡΦΑ τους επόμενους μήνες με στόχο μια επιτυχημένη Σύνοδο τον Οκτώβρη, μεγάλη οικονομική καμπάνια για να καλυφτούν τα έξοδα”. Ενδιάμεσος μεγάλος σταθμός, όπως ειπώθηκε στη σύσκεψη, είναι οι διαδηλώσεις και εκδηλώσεις στην επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα στις 17-18 Σεπτεμβρίου, σε συντονισμό με την πρωτοβουλία της οικογένειας και των φίλων του Δεν Ξεχνάμε.

Λένα Βερδέ

ΠΟΣ

Με την προοπτική απεργιακής σύγκρουσης από Σεπτέμβρη, πραγματοποιήθηκαν αυτές τις μέρες ενημερωτικές περιοδείες κλιμακίων της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Σιδηροδρομικών στο αμαξοστάσιο της Καρόλου, στο εργοστάσιο του ΟΣΕ στον Πειραιά και το Σταθμό Λαρίσης.

Η ιδιωτικοποίηση τμημάτων του ΟΣΕ και συγκεκριμένα της ΤΡΑΙΝΟΣΕ και της ΕΕΣΤΥ, της εταιρίας συντήρησης τροχαίου υλικού, ξαναμπήκε στο τραπέζι καθώς όχι μόνο παραμένει στο ΤΑΙΠΕΔ σύμφωνα με το νέο μνημόνιο, αλλά επιταχύνονται οι διαδικασίες για το ξεπούλημα. Μαζί με την αντίσταση στην ιδιωτικοποίηση των λιμανιών, ο ΟΣΕ αναμένεται να είναι από τα καυτά μέτωπα ενάντια στα ξεπουλήματα των μνημονίων. Η ΠΟΣ ήταν από τις Ομοσπονδίες που πραγματοποίησε 24ωρη απεργία στις 15 Ιούλη, ημέρα ψήφισης των πρώτων μέτρων του νέου μνημονίου.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ: Προσλήψεις!

Συγκέντρωση στο υπουργείο Παιδείας καλούν οι αναπληρωτές και αδιόριστοι εκπαιδευτικοί την Πέμπτη 23 Ιούλη στις 12μες. Βασικό αίτημα της κινητοποίησης είναι η απόσυρση της εγκυκλίου πρόσληψης αναπληρωτών-ωρομίσθιων που έχει ξεμείνει από τις μέρες Λοβέρδου.

Σε ανακοίνωσή τους οι Παρεμβάσεις Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης εξηγούν ότι με την συγκεκριμένη εγκύκλιο «δεν αναγνωρίζεται συνολικά η προϋπηρεσία των αναπληρωτών συναδέλφων κατά την περίοδο 2010-2015 αλλά μόνο κατά το διάστημα 2012-2015, με διπλασιασμό της μοριοδότησής της για τα δυσπρόσιτα σχολεία μόνο κατά την ίδια περίοδο».

Από παλιότερη κινητοποίηση των εκπαιδευτικών στο Υπουργείο Παιδείας

Επίσης, εισάγεται σαν κριτήριο ο βαθμός του πτυχίου αντί για τον χρόνο λήψης του και τιμωρούνται «με δύο χρόνια αποκλεισμό από τους πίνακες όσοι συνάδελφοι για προσωπικούς, οικογενειακούς και άλλους λόγους αρνήθηκαν να αναλάβουν υπηρεσία ή οδηγήθηκαν σε υποχρεωτική παραιτήση όταν κατά κανόνα καλούνταν να εργαστούν σε απομακρυσμένα ή δυσπρόσιτα σχολεία στο μέσο της σχολικής χρονιάς».

Μοναδική λύση είναι ο μαζικός διορισμός μόνιμων εκπαιδευτικών για να καλυφθούν τα χιλιάδες κενά των σχολείων και να σταματήσει η τυραννία και η περιπλάνηση των χιλιάδων εκπαιδευτικών με τις ελαστικές σχέσεις εργασίας.

Απεργία στο Μπόμπολα

Απεργία στις εφημερίδες του Μπόμπολα, στο συγκρότημα Πήγασος, πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη 16/7, με αποτέλεσμα να μην κυκλοφορήσουν τα φύλλα της επόμενης μέρας.

Όπως μας λέει εργαζόμενος του Έθνους «υπήρχε απόφαση της συνέλευσης μας από τον περασμένο Δεκέμβριο, που προέβλεπε ότι αν συνέχιζε η κατάσταση με τις καθυστερήσεις στην πληρωμή των δεδουλευμένων να πάμε σε απεργία. Η απεργία δεν γινόταν γιατί κάθε φορά τελευταία στιγμή γινόταν κάποια πληρωμή. Τώρα με τη δικαιολογία των κάπιταλ κοντρώς η κατάσταση άρχισε να επιδεινώνεται. Ο μισθός του Μαΐου για παράδειγμα παρέμενε απλήρωτος. Έτσι ενεργοποιήθηκε η απόφαση για απεργία».

Τελικά με την υπόσχεση ότι θα υπάρξει πληρωμή τη Δευτέρα 20/7 και με το γεγονός ότι η απεργία βγήκε παράνομη, το Δ.Σ της ΕΣΗΕΑ αποφάσισε την αναστολή της απεργίας την επόμενη ημέρα.

Η αναζωπύρωση διεκδικητικών εργατικών κινητοποιήσεων στο συγκρότημα του Μπόμπολα, αποτελεί ιδιαίτερα ελπιδοφόρα εξέλιξη καθώς τα τελευταία χρόνια είχε προηγηθεί πογκρόμ απολύσεων μαχητικών εργαζομένων, που πραγματοποίησε η εργοδοσία.

Ποτέ την Κυριακή

Νέα απεργία και συγκέντρωση έγινε την Κυριακή 19 Ιούλη στην Αθήνα ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης Αργίας. Από νωρίς το πρωί εργαζόμενοι και συμπαραστάτες βρέθηκαν στην Ερμού μοιράζοντας ανακοινώσεις και ενημερώνοντας για τα αιτήματά τους τον κόσμο που περνούσε.

Το «Συντονιστικό Δράσης ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης Αργίας και τα «απελευθερωμένα» ωράρια» σε ανακοίνωσή του στην ιστοσελίδα του περιγράφει για την Κυριακή «Από τις 9:00 το πρωί ξεκίνησαν απεργιακές περιφρουρήσεις σε μεγάλα καταστήματα στην Ερμού όπου σταδιακά επεκτάθηκαν σε μεγάλο μέρος του πεζοδρόμου με αποτέλεσμα να κλείσουν πολλά μικρά και μεγάλα καταστήματα. Για τις 10:30 ήταν το κάλεσμα του «Συντονιστικού Δράσης» για απεργιακή συγκέντρωση στη συμβολή των οδών Ερμού και Κορνάρου. Λίγο μετά τις 13:00 ακολούθησε μαζική και με δυνατό παλμό πορεία που κινούμενη αρχικά προς το πάνω τμήμα της Ερμού στο ύψος του Υπουργείου Οικονομικών διέσχισε όλη την Ερμού και κατέληξε στο Μοναστηράκι. Κατά τη διάρκεια της όλης απεργιακής κινητοποίησης μοιράστηκαν χιλιάδες κείμενα του «συντονιστικού δράσης» (στα ελληνικά και στα αγγλικά) και άλλων συλλογικοτήτων, ενώ φωνάζονταν συνθήματα».

Αρχαιοφύλακες – Όχι στην απλήρωτη εργασία

Οι περίπου 170 ΙΔΟΧ έκτακτοι αρχαιοφύλακες και καθαρίστριες της Εφορείας Αρχαιοτήτων Αθηνών παραμένουμε απλήρωτοι για τριμήνη μηνες, παρότι τα εντάλματά μας έχουν εκδοθεί και τα χρήματά της μισθοδοσίας μας είναι δεσμευμένα.

Ολόκληρο το προηγούμενο διάστημα οι αρχαιοφύλακες της ΕΦΑΑ έχουμε χορτάσει από υποσχέσεις πληρωμής, ταυτόχρονα όμως έχουμε τρομοκρατηθεί συστηματικά από φήμες που διασπείρονταν στους χώρους δουλειάς περί απώλειας (οριστικής ή προσωρινής) των χρημάτων της μισθοδοσίας ή περί διαφόρων γραφειοκρατικών κωλυμάτων που καθυστερούσαν την πληρωμή μας. Φήμες που τελικά αποδεικνύονται έωλες και ανυπόστατες.

Η αντιμετώπισή των συναδέλφων εκτάκτων της ΕΦΑΑ ως εργαζόμενους Β κατηγορίας, που θα αναμένουν υπομονετικά να πληρωθούν όποτε δείξουν ανώτερες δυνάμεις, πρέπει να τελειώσει. Όπως πρέπει

οριστικά να τελειώσει και η συστηματική καθυστέρηση στις πληρωμές όλων των συναδέλφων εκτάκτων ΙΔΟΧ και να αντιμετωπιστεί επιτέλους και διά παντός το πρόβλημα των καθυστερήσεων και της απλήρωτης εργασίας σε όλους τους οργανισμούς και έργα του ΥΠ.ΠΟ.

Οι εποχικοί αρχαιοφύλακες της ΕΦΑΑ δικαιούμαστε να μάθουμε τον ακριβή λόγο της καθυστέρησης της πληρωμής μας και να διασφαλιστεί η άμεση καταβολή των δεδουλευμένων μας. Ζητούμε να παρθούν αποτελεσματικά μέτρα ώστε να μην ξαναεμφανισθεί παρόμοιο πρόβλημα στην μισθοδοσία. Απαιτούμε:

Άμεση καταβολή των δεδουλευμένων Απριλίου, Μαΐου, Ιουνίου των εκτάκτων ΙΔΟΧ αρχαιοφυλάκων και καθαριστριών της ΕΦΑΑ.

Άμεση και οριστική λύση στο πρόβλημα της απλήρωτης εργασίας που ταλανίζει τους οργανισμούς και τα έργα του Υπουργείου.

Έκτακτοι ΙΔΟΧ φύλακες εφορείας αρχαιοτήτων Αθηνών

Μνημόνια ψηφισμένα, δάση καμμένα

Κατάργηση των 4.000 κενών οργανικών θέσεων μόνιμου προσωπικού (περίπου το ένα τρίτο της συνολικής οργανικής του δύναμης) και πάνω από 132 εκατομμύρια ευρώ μειώσεις στον προϋπολογισμό του Πυροσβεστικού σώματος, είναι το αποτέλεσμα των μνημονιακών πολιτικών των κυβερνήσεων από το 2009 μέχρι και σήμερα. Το αποτέλεσμα είναι δεδομένο: Γερασμένα αεροπλάνα, ακατάλληλα υδροφόρα πυροσβεστικά οχήματα, υπερεργασία με εξαντλητικά ωράρια με απλήρωτες υπερωρίες και ελλείψεις σε ατομικό εξοπλισμό των πυροσβεστών, υποτυπώδης πρόληψη με μειώσεις κονδυλίων για έργα αντιπυρικής μελέτης και προστασίας που φτάνουν μέχρι και το 80%.

Όπως εξηγούν σε ενημερωτικά τους σημειώματα οι ίδιοι οι πυροσβέστες το προσωπικό της Πυροσβεστικής είναι διασπασμένο στα τρία, με μόνιμους (8.500), πενταετούς θητείας (4.000) και εποχικούς (1.500), ενώ οι δύο τελευταίες κατηγορίες εργαζομένων δουλεύουν με ελλιπή καθήκοντα και πετσοκομμένα εργασιακά δικαιώματα.

Ταυτόχρονα ο ατομικός εξοπλισμός των πυροσβεστών είναι περιορισμένος και προβληματικός. Το είδαμε στην μεγάλη φωτιά της Γενικής Ανακύκλωσης στον Ασπρόπυργο όταν οι πυροσβέστες αδυνατούσαν λόγω ξεπερασμένου εξοπλισμού και του τοξικού νέφους να προσεγγίσουν για 4 μέρες το εργοστάσιο. Το είδαμε και τις προηγούμενες μέρες στον Υμηττό όπου πυροσβέστες έπεφταν στη φωτιά χωρίς καν γάντια και μάσκες. «Όσον αφορά τις στολές, οι 750 νεοπροσληφθέντες μόνιμοι πυροσβέστες διαθέτουν μόνο μία, οι υπόλοιποι δύο, αλλά οι περισσότερες είναι φθαρμένες και κάποιες είναι πλέον άχρηστες, αφού πριν από τέσσερα χρόνια δόθηκε η τελευταία χορηγία. Έχει σταματήσει η χορήγηση στολής κάθε δεύτερο χρόνο. Φθαρμένα και παλιά είναι και οι αρβύλες και τα κράνη. Οι πενταετείς διαθέτουν μία επιχειρησιακή στολή», καταγγέλλουν οι ίδιοι οι πυροσβέστες.

Το ίδιο ισχύει και με τα 3.000 οχήματα, αφού σε πολλά από αυτά έχουν να αλλάξουν ελαστικά από το 2008 και ορισμένα είναι ακινητοποιημένα λόγω βλαβών, ενώ η μεγάλη πλειοψηφία έχει ηλικία που ξεπερνάει τα 15 χρόνια και φτάνει μέχρι και τα 30 (μόλις 200 οχήματα είναι κάτω των 10 ετών). Τα ίδια και χειρότερα ισχύουν και για τα μέσα αεροπυρόσβεσης αφού από τα 21 Canadair μόλις τα 9 είναι διαθέσιμα, ενώ υπάρχουν μόλις 5 ελικόπτερα και 8 παλιά Πεζετέλ για να καλύψουν τις ανάγκες όλης της χώρας.

Σε αυτές τις συνθήκες είναι τουλάχιστον προκλητικό στελέχη της κυβέρνησης, όπως ο υπουργός Αμυνας Καμμένος, να το ρίχνουν με δηλώσεις σε θεωρίες συνωμοσίας. Η πραγματικότητα είναι αδυσώπητη. Αυτοί που υπογράφουν και εφαρμόζουν μνημόνια, την ίδια ώρα διαλύουν τις δομές πυρόσβεσης απειλώντας περιβάλλον, περιουσίες, σπίτια και ανθρώπινες ζωές από το Βύρωνα μέχρι τη Λακωνία.

Κυριάκος Μπάνος

Τα Ιουλιανά στη Θεσσαλονίκη

Πάνω από 70 εργαζόμενοι, νεολαίοι αλλά και αγωνιστές της δεκαετίας του '60 συμμετείχαν στην εκδήλωση για τα Ιουλιανά του '65, που έγινε τη Δευτέρα 20 Ιούλη στο Πάρκο έναντι της ΕΡΤ 3 στη Θεσσαλονίκη από το περιοδικό "Σοσιαλισμός από τα Κάτω". Ομιλητές στην εκδήλωση ήταν ο Πάνος Γκαργκάνας, από την εφημερίδα Εργατική Αλληλεγγύη και ο Στέλιος Νικητόπουλος, αγωνιστής δημοσιογράφος της ΕΡΤ 3.

Την εκδήλωση άνοιξε ο Π. Γκαργκάνας. Όπως είπε κοινό σημείο είναι η ριζοσπαστικοποίηση του κόσμου, η κρίση της κυρίαρχης τάξης και η ανεπάρκεια των ηγεσιών της επίσημης αριστεράς να απαντήσουν στους εκβιασμούς (τότε του παλατιού, σήμερα της ΕΚΤ) δίνοντας προοπτική νίκης στο κίνημα. Συμπλήρωσε ότι σήμερα η εργατική τάξη είναι μεγαλύτερη, πιο οργανωμένη και πιο έμπειρη ενώ σήμερα υπάρχει στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ μία Αντικαπιταλιστική Αριστερά που μπορεί να παίξει ρόλο στις εξελίξεις.

Ο Σ. Νικητόπουλος τόνισε ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ διολισθαίνει συνεχώς τόσο όσον αφορά στις επιλογές προσώπων όσο και στην πολιτική της.

Ανέφερε το παράδειγμα των 115 σωματείων που συγκροτήθηκαν σαν πρωτοβουλία τη δεκαετία του '60 και έπαιξαν ρόλο στα Ιουλιανά, εκτιμώντας ότι με αντίστοιχες πρωτοβουλίες μπορούν οι εργαζόμενοι να ξεπεράσουν τους συμβιβασμούς της ΓΣΕΕ που τάχθηκε με την πλευρά του Ναι. Συμπλήρωσε ότι ο κόσμος που παλεύει τα μνημόνια ψάχνει για μία γνήσια εναλλακτική.

Ακολούθησε πλούσια συζήτηση με πολλές παρεμβάσεις, ανάμεσά τους αυτή του Φώτη Σαλήρη, οικοδόμου εκείνης της περιόδου, αλλά και άλλων

αγωνιστών εκείνης της περιόδου. Ο Χρήστος Αβραμίδης από την ΕΡΤ3, τόνισε το ρόλο που έχει να παίξει σήμερα η Αντικαπιταλιστική Αριστερά. Στα ζητήματα αυτά στάθηκαν και άλλοι αγωνιστές από τις σημερινές μάχες (Κόκα Κόλα, ΒΙΟΜΕ, Σκουριές).

Η έμπνευση που έδωσε η εκδήλωση αποτυπώθηκε και στα βιβλία που αγοράστηκαν, ανάμεσά τους 10 αντίτυπα της νέας έκδοσης του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου για τα Ιουλιανά.

Μπάμπης Κουρουνδής

Πειραιάς

Με πάνω από 60 άτομα και απόλυτη επιτυχία πραγματοποιήθηκε στην πλατεία Κοραή η εκδήλωση της Τ.Ε ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην Α' Πειραιά.

Η **Τιάννα Ανδρέου**, εργαζόμενη στην Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς άνοιξε τη συζήτηση δίνοντας την εικόνα της μάχης του δημοψηφίσματος υπογραμμίζοντας πόσο ταξική μάχη ήταν και πώς αυτό βάζει τη συνέχεια για μας, να τη μετατρέψουμε σε ένα απεργιακό όχι για να κοντράρουμε το νεο μνημόνιο.

Ο **Δημήτρης Γρηγορόπουλος** από τη συνταντική ομάδα του ΠΡΙΝ, κατέδειξε ότι η πολιτικές του ΣΥΡΙΖΑ είναι κομμάτι του DNA της στρατηγικής του κόμματος. Ο **Γιώργος Σταματονικολός** έφερε την εικόνα από τις προσπάθειες που κάνουν για να στήσουν σωματείο ελαστικά εργαζόμενων. Ο

Αντώνης Νταλακογεώργος πρόεδρος της ΠΙΕΝΕΝ τόνισε ότι στον Πειραιά, όπου θα έχουμε τη μάχη ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του λιμανιού, ένας συγκροτημένος πόλος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς είναι ιδιαίτερα σημαντικός. Τέλος ο **Θανάσης Διαβολάκης** είπε πως σήμερα που η ρεφορμιστική στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ ήρθε σε ήττα, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να οργανώσει το εργατικό κίνημα για να απαντήσει θαρρετά στο 3ο μνημόνιο. Ακολούθησαν 8 τοποθετήσεις από συνδικαλιστές στο λιμάνι, εργαζόμενους, φοιτητές και μια πλούσια συζήτηση. Με αισιοδοξία θα συνεχίσουμε να οργανώνουμε στο Πειραιά τη μάχη ενάντια στο νέο μνημόνιο με αιχμή τον αγώνα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του ΟΛΠ.

Μιχάλης Πέππας

Εκδηλώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Ανοιχτή εκδήλωση-συζήτηση της Α.Τ.Ε. ΑΝΤΑΡΣΥΑ Χανίων πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη 15/7 στο καφέ Πλάτανος στην πλατεία της Σπλάντζας, με θέμα «ΟΧΙ στη νέα συμφωνία μνημόνιο – ο λαός να υπερασπίσει την απόφαση του – μέτωπο για να νικήσει το ΟΧΙ του λαού – για το ΟΧΙ μέχρι τέλους» με ομιλητές τον Φώτη Μπιχάκη, μέλος του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τον Γιώργο Πιαγκαλάκη, μέλος του Συντονιστικού Οργάνου της ΤΕ.

Συμμετείχαν 90 άτομα από διάφορους εργασιακούς χώρους, φοιτητές, μέλη των κινημάτων της πόλης, κόσμος που στήριξε τον ΣΥΡΙΖΑ στις πρόσφατες εκλογικές αναμετρήσεις, νέοι αγωνιστές του ΟΧΙ.

Ο Φώτης, αφού εξήγησε διεξοδικά την τακτική της κυβέρνησης που

Χανιά

οδήγησε στη συνθηκολόγηση με την ΕΕ και το ΔΝΤ, τόνισε ότι η μόνη λύση είναι ο αντικαπιταλιστικός δρόμος της ρήξης με αυτές τις πολιτικές, ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει καθήκον να εκπροσωπήσει το ρεύμα του ΟΧΙ που έχει μεγαλώσει μέσα στην κοινωνία κι ότι κανείς δεν μπορεί να κάνει πίσω από αυτή την αναγκαιότητα. Ο Γιώργος, σημείωσε ότι η συμμετοχή και η παραμονή στην ΕΕ φέρνει την απόλυτη εξαθλίωση. Απάντησε και στα επιχειρήματα ότι η έξοδος από την Ευρωζώνη θα μας οδηγήσει σε απομόνωση ενώ στην πραγματικότητα έχουμε για στήριγμα μας την αλληλεγγύη των λαών της Ευρώπης και σε άλλες χώρες που μπορούν να ακολουθήσουν επίσης τον δρόμο της ρήξης.

Ειρηναίος Μαρακής

Κάθε Δευτέρα στις 9μμ και για μια ώρα στην φιλόξενη συχνότητα της ΕΡΤopen έχει ξεκινήσει εδώ και 4 εβδομάδες η ραδιοφωνική εκπομπή της ΚΕΕΡΦΑ (για την Αττική στους 106.7 στα FM και για όλη την υπόλοιπη Ελλάδα διαδικτυακά από το www.ertopen.gr). Την πρωτοβουλία για την δημιουργία της εκπομπής την πήραν εργαζόμενοι και αλληλέγγυοι της ΕΡΤopen.

Πρόκειται για μια ζωντανή εκπομπή γεμάτη με τα νέα, με συνεντεύξεις, συζητήσεις και ομιλίες σχετικά με όλες τις μάχες του αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος, γεμάτη από αντιφασιστική μουσική. Μια εκπομπή-φωνή των μεταναστών, όπου οι μεταναστευτικές κοινότητες μπορούν να βρουν ένα βήμα να εκφράσουν τις απόψεις τους, να προβάλλουν τα αιτήματά τους και τις διεκδικήσεις τους.

Μπροστά στη μεγάλη διήμερη διεθνή σύσκεψη που οργανώνει η ΚΕΕΡΦΑ στις 10-11 Οκτώβρη η εκπομπή μπορεί να γίνει η φωνή της κάθε τοπικής επιτροπής στο δρόμο προς την οργάνωση της με-

Η ΚΕΕΡΦΑ στην ΕΡΤopen

γάλης αυτής συνάντησης.

Όλες οι ως τώρα εκπομπές είχαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον και θεματολογία. Στην πρώτη εκπομπή με παρουσιάστρια την **Άννα Κωσταντακάκη** βγήκε για πρώτη φορά στην επιφάνεια η ρατσιστική επίθεση του ιδιοκτήτη εκτάσεων στο Μαραθώνα ενάντια στους Πακιστανούς αγρότες. Στην επόμενη με παρουσιάστή τον **Τάκη Βαμβακίδη** έγινε μεγάλη ραδιοφωνική συζήτηση σχετικά με τις ανεπάρκειες του νόμου για την Ιθαγένεια, ενώ μεγάλο ενδιαφέρον είχε η συζήτηση του **Πέτρου Κωνσταντίνου** με την **Ελένη Πορτάλιου** για το ΟΧΙ και τα μηνύματά του. Στην τελευταία εκπομπή με παρουσιάστρη τον **Κυριάκο Μπάνο**, ο **Τζαβέντ Ασλάμ** ανέδειξε την εξαφανισμένη από τα αστικά ΜΜΕ πιο

πρόσφατη εξέγερση στην Αμυγδαλέζα και τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης που συνεχίζονται σε ένα από τα χειρότερα κολαστήρια της Ευρώπης, ενώ η **Λίζα Αστερίου** έκανε ένα συνολικό απολογισμό όλων των φετινών Φεστιβάλ Υπερηφάνειας και της διεκδικητικής συνέχειας του ΛΟΑΤΚΙ κινήματος.

Από τα μικρόφωνα της εκπομπής έχουν περάσει ως τώρα ο **Σταύρος Κασμάτης** δήμαρχος του Κορυδαλλού, ο **Βασίλης Κουκαλάνι** ηθοποιός, ο **Κώστας Παπαδάκης** και ο **Δημήτρης Ζώτος** δικηγόροι της Πολιτικής Αγωγής του αντιφασιστικού κινήματος, η **Λένα Βερδέ** από την Εργατική Αλληλεγγύη, ο **Βασίλης Συλαϊδής** από το ΔΣ σωματείου της Ιντρακόμ, η **Ντίνα Γκαρανέ** από την Γ' ΕΛΜΕ Αθήνας, η **Νίκη Αργύρη** από το Συντονιστικό της ΚΕΕΡΦΑ, ο **Τζεμαλή Μηλιαζήμ** δάσκαλος και αντιπρόσωπος στο Συνέδριο της ΔΟΕ, κόσμος από τοπικά κινήματα, συνδικαλιστές, νεολαίοι, μετανάστες. Τις εκπομπές μπορεί κάποιος να τις ακούσει συγκεντρωμένες στο site της ΚΕΕΡΦΑ.

Θεατρική παράσταση για το Φαρμακονήσι

Μια σημαντική αντιρατσιστική παράσταση, ένα θεατρικό ντοκιμαντέρ, βασισμένο στην τραγωδία της 20ής Ιανουαρίου 2014 στο Φαρμακονήσι, όπου έντεκα άνθρωποι, μεταξύ των οποίων οχτώ παιδιά, έχασαν τη ζωή τους, ανεβάζει στα πλαίσια του Φεστιβάλ Αθηνών ο σκηνοθέτης **Ανέστης Αζάς** στις 26-27-28 Ιούλη στο Θέατρο Τέχνης (Φρυνίχου 14, Πλάκα).

Η ξεχωριστή παράσταση που ισορροπεί ανάμεσα στο ντοκιμαντέρ και τη μυθοπλασία, τη μαρτυρία και την επινόηση πραγματεύεται τόσο τη στάση του κράτους όσο και συνολικά της Ευρώπης-φρούριο απέναντι στα δικαιώματα των μεταναστών.

“Ο Ανέστης ξεκίνησε την προσπάθεια να ανεβάσει αυτή την παράσταση μετά την απόφαση των δικαστηρίων να καταδικάσουν για την τραγωδία έναν 20χρονο Αφγανό ως διακινητή. Είναι το ίδιο παραμύθι που ακούμε συνεχώς. Τα βάρη όποιος τραγωδίας έρχεται στην επιφάνεια κάθε λίγο και λιγάκι πέφτουν στους ίδιους τους πρόσφυγες ενώ από την μεριά του κράτους δεν υπάρχει καμιά ευθύνη για τους δεκάδες, εκατοντάδες θανάτους που βλέπουμε πλέον σχεδόν καθημερινά”, δήλωσε στην Ε.Α. ο **Βασίλης Κουκαλάνι** που μαζί με άλλους τρεις ηθοποιούς (Άρης Λάσκος, Θεανώ Μεταξά, Μάρθα Μπουζιούρη που έχει αναλάβει και την δραματουργία της παράστασης) προσπαθούν να ανασυνθέσουν τα γεγονότα.

“Η παράσταση προσπαθεί να φέρει τον θεατή στη θέση του πρόσφυγα να τον μεταφέρει στη σκληρή πραγματικότητα και να τον κάνει να αναρωτηθεί για το πόσο σεβόμαστε την ανθρώπινη ύπαρξη και τα δικαιώματα κάθε ξεχωριστού ανθρώπου» τονίζει ο Βασίλης Κουκαλάνι. Στην παράσταση εμφανίζεται επίσης ο φωτογράφος **Γιώργος Μουτάφης**.

Τα σκηνικά και τα κοστούμια της ξεχωριστής αυτής παράστασης τα έχει αναλάβει η **Ελένη Στρούλια**, τα video ο **Κώστας Μπάμπης**, στους φωτισμούς είναι η **Σεσίλια Τσελεπίδη** ενώ βοηθός σκηνοθέτης είναι η **Παρασκευή Λυπημένου**, βοηθός σκηνογράφου η **Ζαΐρα Φαληρέα** και τον ηχητικό σχεδιασμό έχει κάνει ο **Παναγιώτης Μανουηλίδης** (τηλ. κρατήσεων: 210 3272.000).

Για την Αριστερά της ενωτικής αντίστασης

Δεν θα βρούμε στην ιστορία κυβέρνηση της αριστεράς που να μπήκε σε κρίση μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα από την εκλογή της. Ούτε οι κυβερνήσεις της δεκαετίας του '30, ούτε αυτές της δεκαετίας του '70 στη Χίλη, ή του '80 με τις κυβερνήσεις των μετώπων Σοσιαλιστών και Κομμουνιστικού Κόμματος στη Γαλλία. Όλες τους μπόρεσαν και πήραν κάποιο χρόνο για να ξεδιπλώσουν το πρόγραμμά τους. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ είναι η μοναδική κυβέρνηση της αριστεράς που μέσα σε 6 μήνες κατάφερε να χάσει 40 βουλευτές, το ένα τέταρτο της κοινοβουλευτικής της δύναμης.

Η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι μόνο κοινοβουλευτική αλλά απλώνεται στους εργατικούς χώρους. Το ότι τρεις μέρες μετά τη Σύνοδο Κορυφής και τη συμφωνία, το εργατικό κίνημα την υποδέχτηκε με απεργία την Τετάρτη 15/7, είναι ενδεικτικό. Είναι χαρακτηριστική η ίδια η εικόνα της απεργιακής διαδήλωσης το πρωί της Τετάρτης: το ΜΕΤΡΟ που δεν ανήκει μεν στην ΑΔΕΔΥ αλλά απήργησε και διαδήλωσε, στην κεφαλή της διαδήλωσης οι καθαρίστριες του υπ. Οικονομικών.

Να δούμε γιατί ήρθε αυτή η κρίση. Αυτή την περίοδο ακούγονται πολλές αναλύσεις για αυτό. Από τη μιά ακούμε ότι “φταίει ο Τσίπρας”. Από την άλλη ότι “ο ΣΥΡΙΖΑ μεταλλάσσεται”. Αυτές είναι λάθος εξηγήσεις. Το αδιέξοδο του ΣΥΡΙΖΑ είναι το αδιέξοδο του ρεφορμισμού.

Υπάρχουν δύο λόγοι για αυτή την κρίση. Ο ένας είναι η αποτυχία της ρεφορμιστικής στρατηγικής. Ο άλλος λόγος είναι ότι απέναντί του ο ΣΥΡΙΖΑ, έχει να αντιμετωπίσει ένα εργατικό κίνημα που βρίσκεται στα αριστερά του και συνεχίζει να παλεύει.

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα κόμμα που ήρθε στην κυβέρνηση θεωρώντας ότι θα κατάφερνε να στηρίξει δύο πράγματα ταυτόχρονα. Από τη μια ένα πρόγραμμα που μίλαγε για “κατάργηση των μνημονίων”, το πρόγραμμα της Θεσ/νίκης, αλλά με ταυτόχρονη προοπτική την διαπραγμάτευση με τους δανειστές μέσα στην ΕΕ, την αποπληρωμή του χρέους κλπ.

Είναι ένα κόμμα που πατάει σε δύο βάρκες. Στη βάρκα των εργατικού κινήματος και τη βάρκα των καπιταλιστών. Σε περίοδο κρίσης αυτές οι δύο βάρκες δεν λειτουργούν παράλληλα. Αυτό φάνηκε αμέσως με το ότι οι υποσχέσεις μετατράπηκαν σε οπισθοχώρηση μετά τις 20/2. Πήγανε τότε να διαπραγματευτούν και γύρισαν από κει με απαγόρευση “μονομερών ενεργειών με δημοσιονομικό κόστος”. Από εκεί και πέρα κι όσο προχωρούσε η διαπραγμάτευση τα βήματα πίσω ακολουθούσαν το ένα το άλλο.

Μέσα από την κρίση της κυβέρνησης δεν κερδίζουν τα κόμματα της άρχουσας τάξης. Η κυρίαρχη τάξη έχει ανάγκη τον ΣΥΡΙΖΑ γιατί δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει καμία από τις εφεδρείες της. Η κίνηση του κόσμου συνεχίζει να είναι αριστερόστροφη κι αυτό έχει να κάνει με τη δύναμη του εργατικού κινήματος. Ήταν λάθος οι αναλύσεις που έλεγαν ότι η εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ το Γενάρη, ήταν ψήφος ανάθεσης. Όλο το προηγούμενο εξάμηνο το μόνο που δεν μπορεί να δει κανένας είναι η ανάθεση. Τον Φλεβάρη αρχίζουν οι συγκεντρώσεις στηρίξης της κυβέρνησης στις συνομιλίες και γρή-

γορα γίνονται συγκεντρώσεις διεκδίκησης ενάντια στον όποιο συμβιβασμό της κυβέρνησης. Είχαμε τις κινητοποιήσεις στην ΕΡΤ, στα νοσοκομεία, των διαθεσίμων για να πάρουν άμεσα πίσω τις δουλειές τους. Και φυσικά τις αντιφασιστικές κινητοποιήσεις. Μην ξεχνάμε το μεγάλο συλλαλητήριο στις 21 Μάρτη, που πήρε τη διάσταση συλλαλητηρίου ενάντια στους συμβιβασμούς της κυβέρνησης σχετικά με τη δίκη της Χ.Α, με την ιθαγένεια, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης κλπ.

Αυτή η δυναμική πορεία του εργατικού κινήματος συνεχίσε μέχρι το δημοψήφισμα, όπου συνέβησαν τρία πράγματα. Πρώτον, το εργατικό κίνημα κατάφερε να ξεφτιλίσει τα κόμματα της άρχουσας τάξης και τις εφεδρείες της. Δεύτερο, το ΟΧΙ κυριάρχησε σε όλους τους νομούς της χώρας. Το εργατικό κίνημα κατάφερε να τραβήξει και να καθορίσει αγροτικά και μικροαστικά κομμάτια που δεν είναι πάντα με την μεριά της αριστεράς και την εργατική τάξη. Έτσι εξηγούνται τα ΟΧΙ στη Μεσσηνία, τη Λακωνία κι άλλες περιοχές κι όχι με τις γελοίες εξηγήσεις ότι έχει να κάνει με το ΟΧΙ της Χρυσής Αυγής. Για να το ξεκαθαρίσουμε, οι χρυσαυγίτες ό,τι και να λέει ο Μιχαολιάκος, δούλεψαν και ψηφίσαν το ΝΑΙ. Τρίτον, έσπευσε την κρίση της κυβέρνησης. Αποκάλυψε πολύ γρήγορα την αντίφαση ανάμεσα στο τί υπόσχεται και το τι είναι μια κυβέρνηση της αριστεράς.

Πώς διαμορφώνεται η κατάσταση σήμερα;

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι με την πλάτη στον τοίχο σε τρία επίπεδα: οικονομικό, πολιτικό και οργανωτικό.

Παράδειγμα είναι ο ανασχηματισμός. Ο ΣΥΡΙΖΑ αυτή τη στιγμή δεν μπορεί χωρίς τους ΑΝΕΛ, δίνοντάς τους παραπάνω δύναμη στην κυβέρνηση. Χαρακτηριστικό δείγμα αδυναμίας η παράδοση του υπουργείου κοινωνικών ασφαλίσεων στον Χαϊκάλη.

Που ελπίζει αυτή τη στιγμή ο ΣΥΡΙΖΑ;

Σε οικονομικό επίπεδο ελπίζει ότι θα μπορέσει να χαλαρώσει το μνημόνιο, ενώ ταυτόχρονα τα δάνεια και οι “βοήθειες” από την Ευρώπη θα δώσουν δυνατότητες για οικονομική ανάκαμψη, ρυθμούς ανάπτυξης δηλαδή τέτοιους ώστε να αποφύγει κάποιες από τις περικοπές που έχουν επιβληθεί.

Πρόκειται για φρούδα ελπίδα. Η Ευρώπη δεν είναι σε τροχιά ανάκαμψης. Συνολικά η οικονομία της Ευρώπης δεν έχει ξεφύγει από την κρίση, συμπεριλαμβανομένης και της γερμανικής. Την ίδια στιγμή τα μέτρα του νέου μνημονίου θα βαθύνουν ακόμα περισσότερο την ύφεση στην Ελλάδα. Άρα σε οικονομικό επίπεδο πολύ γρήγορα θα ανακαλύψουν ότι αυτό το μνημόνιο δεν δουλεύει, τα χρέη δεν μπορούν να τα ξεπληρώσουν, η Ευρώπη δεν είναι ελπίδα αλλά απελπισία.

Σε πολιτικό επίπεδο ελπίζει ότι θα καταφέρει να ξανασυσπειρώσει τις δυνάμεις του, μέσα από την πίεση στους διαφωνούντες με εκβιασμούς περί αριστερής παρένθεσης κλπ, την ίδια στιγμή που αναπτύσει τις πολιτικές σχέσεις με τα κόμματα των σαμαροβενιζέλων.

Μέσα στους οριζοντές τους είναι και η προσφυγή σε εκλογές, που σύμφωνα με τα μέχρι τώρα γκάλοπ θα κερδίσουν. Αλλά ακόμα κι αν πάνε σε εκλογές και τις κερδίσουν δεν θα ξεπεραστεί η κρίση τους, γιατί το ζήτημα δεν είναι οι ψήφοι στη Βουλή (αυτούς τους έχουν και τώρα), είναι η κρίση στη σχέση του ΣΥΡΙΖΑ με την εργατική τάξη.

Για την Αριστερά, στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ υπάρχουν τρία μεγάλα καθήκοντα: Καθαρή στρατηγική, ενιαιομετωπική δράση και δυνατή οργάνωση, μέγALLOWMA δηλαδή της αντικαπιταλιστικής κι επαναστατικής αριστεράς.

Ξεκινάω από το ζήτημα της στρατηγικής

Καλωσορίζουμε τη διαφοροποίηση των 39 βουλευτών και την καταψήφιση του μνημονίου. Είναι αποτέλεσμα της πίεσης και των διεκδικήσεων του εργατικού κινήματος και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, των πρωτοβουλιών και των μαχών που έδωσε όλο το προηγούμενο διάστημα. Χωρίς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τη δράση της στους εργατικούς χώρους, την καμπάνια της για το ΟΧΙ, το αντικαπιταλιστικό της πρόγραμμα, δεν είναι σίγουρο ότι θα είχαμε τους 39 να λένε όχι.

Αυτό το κομμάτι, της αριστεράς εντός ΣΥΡΙΖΑ, έχει πρόβλημα στρατηγικής. Πρόβλημα στο τί θεωρεί τον ίδιο τον ΣΥΡΙΖΑ. Δεν τον αναγνωρίζει ως ρεφορμιστικό κόμμα αλλά σαν νέου τύπου ριζοσπαστικό κόμμα αποτελούμενο από όλα τα κομμάτια του κινήματος και της αριστεράς κι αυτό υποτίθεται ότι του εξασφα-

λίζει δυνατότητα ελιγμών, τακτικής, αντιμετώπισης των προβλημάτων και των πιέσεων κλπ. Αυτή η αδιέξοδη ανάλυση τώρα τους φέρνει να μιλούν για προσπάθεια να πάρουν τον έλεγχο του κόμματος, να μην αφήσουν την “μετάλλαξη” και με αυτό τον τρόπο να φτάσουν σε μια “πραγματικά αριστερή” κυβέρνηση. Αυτό εκφράζει αυτή τη στιγμή η Αριστερή Πλατφόρμα και είναι ένα μονοπάτι γεμάτο με τις ίδιες αυταπάτες. Ή η δύναμή σου είναι η οργάνωση του εργατικού κινήματος και η προοπτική του, η στρατηγική να οργανώσει το εργατικό κίνημα την κοινωνία με βάση τον εργατικό έλεγχο ή θα βρεθείς ξανά στην πορεία του συμβιβασμού.

Γι’αυτό το ζήτημα της στρατηγικής της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και το πόσο καθαρή είναι σε αυτό η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παίζει τεράστιο ρόλο. Αυτή τη στιγμή σχηματίζεται ένα τεράστιο κενό στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ με κόσμο που αμφισβητεί το ΣΥΡΙΖΑ αγανακτισμένος με το νέο μνημόνιο. Ο κίνδυνος για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι η αντίληψη ότι για να κερδίσεις αυτό τον κόσμο πρέπει να προσαρμοστείς και να βγάλεις τον αντικαπιταλισμό από το πλαίσιο σου κι από τη στρατηγική σου. Κάτι τέτοιο δεν έχει να προσφέρει τίποτα. Κάθε υποχώρηση από τη μεριά μας δεν δουλεύει στο να πλησιάσουμε τον αριστερό κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ. Δουλεύει στο να διαλυθούν κι αυτοί κι εμείς μέσα στην ίδια κρίση της ρεφορμιστικής στρατηγικής.

Αν το ένα ζήτημα είναι η στρατηγική, το άλλο είναι η τακτική. Μιλάμε για ενιαίο μέτωπο και τώρα είναι η στιγμή. Με πολύ κόσμο που είναι μέσα ή έξω από το ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ συμφωνούμε σε ένα πράγμα: να παλέψουμε το μνημόνιο. Όχι με ατελείωτες συζητήσεις σε στρογγυλά τραπέζια. Όχι με ατέρμονα πλαίσια. Με ένα πράγμα: “Έχετε και έχουμε τη δύναμη στους εργατικούς χώρους. Να μπορούμε μπροστά για να οργανώσουμε την αντίσταση”. Σχεδόν όλοι οι συνδικαλιστές του ΣΥΡΙΖΑ είναι στο αριστερό κομμάτι. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που μπορεί να οργανώνει μαζί με αυτούς και με το ΚΚΕ στους εργατικούς χώρους, συγκροτούν ένα μέτωπο της αριστεράς που τώρα αρχίζει. Όπως έγινε την περασμένη Τετάρτη που βγήκε η απεργία της ΑΔΕΔΥ, θα έχουμε μπροστά μας συνεχώς τέτοιες περιπτώσεις. Θα ξεκινήσει η προσπάθεια εφαρμογής των μέτρων και θα πρέπει να οργανωθεί η αντίσταση. Άρα θα παίζει ρόλο κατά πόσο το Λιμάνι θα γίνει κέντρο αντίστασης όπως η ΕΡΤ. Το ίδιο η ΔΕΗ και δεκάδες χώροι. Κάθε χώρος που πάει για ιδιωτικοποίηση θα πρέπει να γίνει κέντρο για απεργία, κατάληψη κι εργατικό έλεγχο.

Τέλος, το ζήτημα της οργάνωσης. Παίξαμε ρόλο για ό,τι συνέβη αυτό το δημνο, με τελευταίο και καλύτερο παράδειγμα το δημοψήφισμα. Τα 3500 φύλλα Εργατικής Αλληλεγγύης που δόθηκαν σε 5 μέρες, είναι δείγμα για τις δυνατότητες. Αυτό το κόμμα, το ΣΕΚ, δεν είναι μόνο ιδέες, είναι σύντροφοι και συντρόφισσες που οργανώνουν παντού και γι’ αυτό πρέπει να το δυναμώσουμε. Έχουμε τη δυνατότητα να κερδίσουμε πολλούς στο κόμμα. Και κάθε τέτοιο δυνάμωμα είναι δυνάμωμα για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την αντικαπιταλιστική προοπτική.

Από την εισήγηση της Μαρίας Στύλλου

και της αντικαπιταλιστικής προοπτικής

Την Κυριακή 19/7 πραγματοποιήθηκε το Πανελλαδικό Συμβούλιο του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος. Η συζήτηση άνοιξε με την εισήγηση της σ. Μαρίας Στύλλου, εκ μέρους της Κεντρικής Επιτροπής κι ακολούθησαν τοποθετήσεις περισσότερων από 40 συντρόφων και συντροφισσών, αντιπροσώπων από τους τοπικούς πυρήνες όλης της χώρας.

Η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ και οι δυνατότητες που ανοίγονται για την επαναστατική αριστερά, εμπειρίες και συμπεράσματα από τη μάχη του ΟΧΙ, καθώς και τα νέα καθήκοντα για την οργάνωση της απεργιακής αντίστασης στα νέα μηνμόνια, ήταν οι βασικοί άξονες γύρω από τους οποίους περιστράφηκε η συζήτηση.

“Λάθος να πείς στον κόσμο ‘σας τα λέγαμε – λουστείτε τα’, όπως και το να μείνεις στην καθαρότητα των διακηρύξεων” είπε μεταξύ άλλων ο Νίκος Γ., οικοδόμος από τον πυρήνα του Χαλανδρίου. “Το σωστό είναι η οργάνωση των εργατικών χώρων και του κινήματος με αυτό τον κόσμο, κεντριοποιώντας το ζήτημα του εργατικού ελέγχου μέσα στους χώρους” συνέχισε.

Την εικόνα από την καμπάνια του ΟΧΙ στον Πειραιά έβαλε η Ευγενία Β., όπου “σπάσαμε κάθε ρεκόρ στη διακίνηση της εφημερίδας, κι αυτό προσπαθούμε να το σταθεροποιήσουμε”, ενώ ο Γιώργος Τ. από τα Ιλίσσια, υποστήριξε ότι “πρέπει να ανοίξουμε τις πόρτες του κόμματος”.

“Να κεντράρουμε τη δουλειά μας σε τράπεζες, σουπερμάρκετ και φαρμακαποθήκες” πρότεινε ο Δημήτρης Ε., από το Ελληνικό. “Δεν είναι πρωτότυπο αυτό που κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό είναι, πουλάει τα μέλη του και τώρα ετοιμάζει ‘καθάρισμα’ του αριστερού κομματιού” είπε μεταξύ άλλων ο Χρήστος Β., πρώην μέλος του ΣΥΡΙΖΑ και συμπλήρωσε για τη σημασία του Συντονισμού Ενάντια στα Κλεισίματα και τις Διαθεσιμότητες, που χωρίς τη δράση του “η απεργία της ΑΔΕΔΥ δεν θα είχε γίνει”. Την εμπειρία από το χτίσιμο της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας, στο σωματείο του δήμου Βριλησίων, έφερε η Ρούλα, εργαζόμενη στο συγκεκριμένο δήμο.

“Οι αντιφασιστικές και αντιρατσιστικές μάχες έπαιξαν ρόλο για το 61% του ΟΧΙ” τόνισε η Νίκη Α. από τα Πατήσια, βάζοντας τα επόμενα αντιφασιστικά βήματα, με τη συνέχεια της δίκης των ναζι, τις κινητοποιήσεις για τα 2 χρόνια από τη δολοφονία Φύσσα και τη Διεθνή Συνάντηση της ΚΕΕΡΦΑ τον Οκτώβρη. Τη μάχη του ΟΧΙ στα Γιάννενα περιέγραψε η Λουίζα Γ., όπως αντίστοιχα για το Βόλο ο Δημήτρης Σ. Και για την Πάτρα ο Νεκτάριος Χ. “Το δημοψήφισμα ανέβασε το επίπεδο της πολιτικής συζήτησης σε μια μέρα. Από δω και πέρα είναι η μάχη για το απεργιακό ΟΧΙ” είπε μεταξύ άλλων η Μαρία Κ., από τα Χανιά.

Χαιρετισμό στο Πανελλαδικό Συμβούλιο απηύθυνε ο Ρίτσαρντ Μπόιντ Μπάρετ, Ιρλανδός βουλευτής, μέλος της αδερφής οργάνωσης του ΣΕΚ στην Ιρλανδία, ενώ την εικόνα από το κίνημα συμπαράστασης στη Γαλλία, έφερε ο Μάνος Κ., που τα τελευταία χρόνια μένει και δραστηριοποιείται εκεί.

Ο κόσμος έδωσε τη μάχη του ΟΧΙ σαν τάξη, κόντρα σε κάθε τι που επιστράτευσε η άρχουσα τάξη. Μέσα από αυτό μας ανοίχτηκε ένα μεγάλο ακροατήριο που πρέπει να αξιοποιήσουμε. Έχουμε τη δυνατότητα για μαζικό μεγάλωμα του κόμματος. Ο κόσμος αυτός θέλει μια δύναμη στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ για να παλέψει κι αυτή η δύναμη είναι το ΣΕΚ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το παράδειγμα από την προχθεσινή εξόρμηση στον Κορυδαλλό είναι χαρακτηριστικό. Δύο άτομα πήραν την κάρτα μέλους κι ο ένας από τους δύο ζήτησε παραπάνω αιτήσεις για τους φίλους του.

Στην καμπάνια για το ΟΧΙ δραστηριοποιήθηκαν πάρα πολλοί σύντροφοι κι αυτό πρέπει να το κρατήσουμε. Η οργάνωση των πυρήνων μας το επόμενο διάστημα θα είναι πάρα πολύ σημαντική. Η συζήτηση θα πρέπει να λύνει και να ξεκαθαρίζει κάθε ζήτημα και να οργανώνει τη δράση. Αν λέμε ότι πρέπει να ανοίξουμε τις πύλες του κόμματος πρέπει να ετοιμάσουμε και το κόμμα για να υποδεχτεί όλον αυτόν τον κόσμο. Για να χτίσουμε ένα μεγάλο επαναστατικό κόμμα με ρίζες σε κάθε γειτονιά κι εργατικό χώρο που θα καθορίσει τις εξελίξεις.

Μιχάλης Πέππας

Τίποτα δεν είναι το ίδιο πριν και μετά το δημοψήφισμα.

Η πρώτη μεγάλη αλλαγή είναι στις αντιλήψεις της εργατικής τάξης. Υπάρχει μια τεράστια ανατροπή ιδεών που παλιότερα φάνταζαν φυσιολογικές και τώρα έχουν καταρρεύσει. Πόσοι πιστεύουν ότι η ΕΕ είναι η Ευρώπη των λαών και το σπίτι της δημοκρατίας. Αντίστοιχα για τα ΜΜΕ, για τους θεσμούς της αστικής τάξης συνολικότερα. Πόσο κύρος έχουν πια στα μυαλά του μέσου εργάτη προκειμένου να επιβάλλουν πράγματα όπως παλιότερα.

Το δεύτερο που έχει αλλάξει είναι η αυτοπεποίθηση της εργατικής τάξης, η οποία έχει ανέβει κατακόρυφα αυτή τη στιγμή. Έχει φτάσει σε σημείο όχι μόνο να υπερασπίζεται αυτά που έχει η ίδια, αλλά να ηγείται ολόκληρων κομματιών της κοινωνίας και να πετυχαίνει νίκες.

Μέσα σε ελάχιστο διάστημα από την εκλογή της, βιώνουμε την κρίση αυτής της κυβέρνησης που δεν μεταφράζεται σε κίνηση προς τα δεξιά, παρά τα επιχειρήματα που έλεγαν το αντίθετο, προκειμένου να μην της ασκούμε κριτική.

Στη Νέα Φιλαδέλφεια η συνεδρίαση του πυρήνα του ΣΕΚ που έγινε αμέσως μετά το δημοψήφισμα αλλά και το πρώτο ξεπούλημα του Τσίπρα με το μάζεμα των πολιτικών αρχηγών, είχε πολλά άτομα που δεν ήταν μέλη του ΣΕΚ.

Η επιτροπή που είχε συγκροτηθεί για την προπαγάνδισι του ΟΧΙ, όταν ξανασυνεδρίασε μετά το δημοψήφισμα ήταν διπλάσια σε κόσμο, με πιο πολλούς εργαζόμενους, που έβαζαν να δουλέψουν μαζί μας την επιτυχία της απεργίας της 15/7, στο χώρο τους.

Η επαφή με ένα μεγάλο κομμάτι κόσμου που θέλει να παλέψει, δεν έπεσε από τον ουρανό αλλά είναι αποτέλεσμα της δράσης μας όλου του προηγούμενου διαστήματος. Τόσο στο δημοψήφισμα που η επαναστατική αριστερά συνδέθηκε με τον καλύτερο τρόπο με κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ για να οργανώσουν τη μάχη του ΟΧΙ, αλλά και πιο πριν, όταν η κυρίαρχη αντίληψη στην αριστερά έλεγε για το “κίνημα που χει κάτσει” κι εμείς οργανώναμε τις μάχες στα νοσοκομεία, τις γειτονιές κλπ.

Αν έχουμε παίξει λοιπόν τέτοιο ρόλο, πρέπει από αύριο να πολλαπλασιάσουμε τη δράση μας στη νιοστή. Έχουμε τις καλύτερες δυνατότητες. Το γεγονός ότι στη μάχη του ΟΧΙ μπήκαν όλα τα μέλη κι όλοι οι πυρήνες και το ότι βγήκαμε από αυτή πιο έμπειροι πολιτικά και οργανωτικά, είναι η καλύτερη παρακαταθήκη για το πώς θα οργανώσουμε στη συνέχεια.

Αλεξάνδρα Μαρτίνη

Έχουμε καταφέρει να χτίσουμε ένα μικρό, ταξικό, σκληρό στη στρατηγική του κι εκπαιδευμένο στην τακτική του κόμμα κι αυτό δεν είναι μόνο σε επίπεδο ηγεσίας αλλά διαπερνά το σύνολο του κόμματος.

Αυτό φάνηκε από το γεγονός ότι με την αναγγελία του δημοψηφίσματος, οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες δεν περίμεναν αλλά έδρασαν από την πρώτη στιγμή στη μάχη του ΟΧΙ. Αυτό το ανατακλαστικό πρέπει να το γενικεύσουμε το επόμενο διάστημα.

Στα Χανιά δόθηκαν περισσότερα φύλλα Εργατικής Αλληλεγγύης από κάθε άλλη εκλογική καμπάνια. Σε εργατικούς χώρους, εξορμήσεις σε πλατείες, ακόμα και στις ουρές των ΑΤΜ. Τα ΑΤΜ από σημείο που η άρχουσα τάξη προσπαθούσε να στήσει το βρόγχο στο λαϊκό του ΟΧΙ και της αριστεράς, τα μετατρέψαμε σε μαζικά ακροατήρια για την αγκιτάτσια των

επαναστατών.

Έχω ζήσει κι άλλες φουσκονεριές του κινήματος, όπου τα νούμερα της εφημερίδας ανέβαιναν. Η διαφορά αυτή τη φορά ήταν ότι η Εργατική Αλληλεγγύη δεν σέρφαρε στον αφρό που δημιουργούσαν τα γεγονότα. Είναι συνδημιουργός των γεγονότων.

Στο δημοψήφισμα επιβεβαιώθηκε η γραμμή μας. Γιατί δεν συμβιβαστήκαμε, δεν στρογγυλέψαμε το πρόγραμμά μας ενώ ταυτόχρονα δεν σεχτάραμε. Ο παράγοντας χρόνος είναι κρίσιμος. Τώρα υπάρχει η ευκαιρία, όχι αύριο.

Οι μάχες που έχουμε μπροστά μας απαιτούν πολύ μεγαλύτερες δυνάμεις και κομμάτι αυτών των δυνάμεων το έχουμε. Να εμπιστευτούμε κάθε σύντροφο που έχουμε σε κάθε χώρο για να πάμε με το φουλ των δυνάμεών μας να οργανώσουμε την συνέχεια.

Σεραφείμ Ρίζος

Πριν δυο χρόνια όταν οργανώθηκα και κάναμε εξορμήσεις στο νοσοκομείο που δουλεύω δεν μας αναγνώριζαν σαν ΣΕΚ. Αναγνώριζαν κυρίως εμένα σαν συνάδελφο, σαν πρώην μέλος του ΚΚΕ. Σήμερα από το ισόγειο μέχρι τον 5ο όροφο δεν υπάρχει συνάδελφος που να μην αναγνωρίζει και να μην εμπιστεύεται το ΣΕΚ. Αυτό έχει να κάνει γιατί οργανώσαμε τους αγώνες και τις κινητοποιήσεις μέχρι τώρα.

Μετά τις εκλογές του Γενάρη δεν σταματήσαμε αλλά συνεχίσαμε με κινητοποιήσεις σε όλα τα νοσοκομεία, όπου συντονιζόμασταν και φτάναμε να κάνουμε συγκεντρώσεις έξω από το υπουργείο. Έτσι φτάσαμε στο δημοψήφισμα. Όπως λένε κι όλοι οι συνάδελφοι, αν το δημοψήφισμα γινόταν μόνο στα νοσοκομεία, το ΟΧΙ θα είχε 90%. Ήταν το πιο ταξικό ΟΧΙ στα μηνμόνια κι ένα μεγάλο ΝΑΙ στους αγώνες και τις απεργίες γι αυτό και η επόμενη μέρα ήταν μέρα γιορτής. Δεν κράτησε πολύ. Μετά τη συμφωνία οι μισοί εργαζόμενοι είχαν απογοητευτεί κι άλλοι μισοί ήταν αγανακτισμένοι. Όλοι τους απευθύνονταν σ’εμάς για τα επόμενα βήματα.

Η πολιτική συζήτηση που συμβαίνει αυτή τη στιγμή στα νοσοκομεία είναι πρωτοφανής. Από κει που ψάχναμε να βρούμε τρόπους να ανοίξουμε συζήτηση για το αντικαπιταλιστικό

πρόγραμμα τώρα συμβαίνει το αντίθετο. Τα ζητήματα της διαγραφής του χρέους, της εθνικοποίησης των τραπεζών, του εργατικού ελέγχου είναι στην ημερήσια διάταξη.

Στο Αγλαία Κυριακού και το Αγ.Σοφία, έχουμε άμεσους στόχους: να διπλασιάσουμε τη διακίνηση της Εργατικής Αλληλεγγύης και να δυναμώσουμε το Συντονιστικό των Νοσοκομείων. Το Συντονιστικό έπαιξε σημαντικό ρόλο στις μάχες μέχρι τώρα αλλά από δω και πέρα ο ρόλος του θα είναι πολύ πιο σημαντικός.

Φύλλια Πολίτη

Μαρία Αλιφιέρη

Μαρξιστικά Φόρουμ

ΠΑΝΝΕΝΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ 22/7 Στοά Σάρκα, Α΄ κτίριο, Β΄ ορ., 5.30μμ
Το Πανελλαδικό Συμβούλιο του ΣΕΚ
Ομιλήτρια: Λουίζα Γκίκα

ΧΑΝΙΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ 22/7 καφέ Πλάτανος, Σπλάντζια 7.30μμ
Η προοπτική μετά τη νίκη του ΟΧΙ, την υπογραφή της νέας συμφωνίας από την κυβέρνηση της αριστεράς, και ο ρόλος της αριστερής εργατικής αντιπολίτευσης
Ομιλητής: Σερραφεΐμ Ρίζος

ΛΑΜΠΡΑΚΗ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 Εργατικό Κέντρο 7μμ
Το Πανελλαδικό Συμβούλιο του ΣΕΚ
Ομιλήτρια: Φύλλια Πολίτη

ΧΑΡΙΛΑΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Ξενομπάτης 8μμ
Το Πανελλαδικό Συμβούλιο του ΣΕΚ
Ομιλητής: Γιάννης Κούτρας

ΤΟΥΜΠΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Άνεμος 7μμ
Το Πανελλαδικό Συμβούλιο του ΣΕΚ
Ομιλήτρια: Δήμητρα Κομνιανού

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Όαση 7μμ
Το Πανελλαδικό Συμβούλιο του ΣΕΚ
Ομιλητής: Νίκος Χατζάρας

ΚΑΜΑΡΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Ποέτα 7μμ
Το Πανελλαδικό Συμβούλιο του ΣΕΚ
Ομιλήτρια: Μαρία Τσίρμπα

ΗΡΑΚΛΕΟ ΚΡΗΤΗΣ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Τσίου 7.30μμ
Η σαρωτική νίκη του ΟΧΙ και ο ρόλος της αριστερής εργατικής αντιπολίτευσης
Ομιλητής: Μύρωνας Μαρκάκης

ΚΕΝΤΡΟ ΠΙΡΑΙΑ – ΚΑΛΙΠΟΛΗ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 κοινωνικός χώρος (Κολοκοτρώνη 32Α) 7μμ
Τι κόμμα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ;
Ομιλήτρια: Τιάνα Ανδρέου

ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 Πνευματικό Κέντρο (Ανακρέοντος 60) 7μμ
Τι κόμμα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ;
Ομιλήτρια: Κατερίνα Σεβαστάκη

ΒΥΡΩΝΑΣ – ΠΑΓΚΡΑΤΙ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Άνω Πουρναρούσα 7μμ
70 χρόνια Άρης Βελουχιώτης
Ομιλητής: Λεάνδρος Μπόλαρης

ΙΛΙΣΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Gush 7μμ
Οι αντινομίες του ρεφορμισμού
Ομιλητής: Μηνάς Χρονόπουλος

ΕΛΛΗΝΙΚΟ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Quiz 7μμ
Η εργατική μεταπολίτευση
Ομιλητής: Κώστας Πίττας

ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 Σύλλογος Ιμβρίων 7μμ
Γκράμσι: από την κόκκινη διετία στις θέσεις της Λυών
Ομιλητής: Παναγιώτης Παπαπαναγιώτου

ΚΑΛΙΘΕΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ 1968 (Θησέως κ. Αγ.Πάντων) 7μμ
Τι κόμμα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ;
Ομιλητής: Ραφαήλ Καστρίτσος

ΒΡΙΑΗΣΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 Στέκι Δράση για μια άλλη Πόλη 6μμ
Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ;
Ομιλητής: Ορέστης Ηλίας
ΠΕΜΠΤΗ 30/7 Στέκι Δράση για μια άλλη Πόλη 6μμ
Grexit: απειλή ή ευκαιρία;
Ομιλήτρια: Ιωάννα Σακαλή
ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8 Στέκι Δράση για μια άλλη Πόλη 8μμ
Η επαναστατική παράδοση του Τρότσκι
Ομιλητής: Ορέστης Ηλίας

ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 EPT-OPEN 7.30μμ
Οι αντινομίες του ρεφορμισμού
Ομιλητής: Σταμάτης Χατζηρήμου

ΤΕΤΑΡΤΗ 29/7 EPT-OPEN 7.30μμ
70 χρόνια Άρης Βελουχιώτης
Ομιλητής: Οδυσσέας Κατσούλης
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/8 EPT-OPEN 7.30μμ
Τι είναι ο εργατικός έλεγχος
Ομιλήτρια: Μαριλένα Κουντούρη

ΜΑΡΟΥΣΙ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Βαβέλ 7.30μμ
Grexit: απειλή ή ευκαιρία;
Ομιλητής: Σωτήρης Κοντογιάννης
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/7 καφέ Βαβέλ 7.30μμ
Οι αντινομίες του ρεφορμισμού
Ομιλήτρια: Δήμητρα Τζάκου
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/8 καφέ Βαβέλ 7.30μμ
Τι είναι ο εργατικός έλεγχος
Ομιλητής: Μανώλης Σπαθής

ΧΑΛΑΝΔΡΙ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Blue 8μμ
Οι αντινομίες του ρεφορμισμού
Ομιλήτρια: Μαριλένα Κουντούρη
ΠΕΜΠΤΗ 30/7 καφέ Blue 8μμ
Grexit: απειλή ή ευκαιρία;
Ομιλήτρια: Μαριλένα Κουντούρη

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Σκαντζόχοιρος 7μμ
Ο Άρης Βελουχιώτης
Ομιλήτρια: Αλεξάνδρα Μαρτίνη

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ – ΓΚΥΖΗ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 Στέκι ΑΝΤΑΡΣΥΑ (Ραγ-καβή 69) 7μμ
Οι αντινομίες του ρεφορμισμού
Ομιλήτρια: Νίκη Αργύρη
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/7 Στέκι ΑΝΤΑΡΣΥΑ (Ραγ-καβή 69) 7μμ
Η μάχη ενάντια στο νέο μνημόνιο – πώς οργανώνουμε την αντίσταση
Ομιλητής: Βασίλης Μάραντος

ΓΑΛΑΤΣΙ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 ΕΛΜΕ Γκράβα 7.30μμ
Τι κόμμα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ;
Ομιλητής: Γιώργος Πίττας
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/7 ΕΛΜΕ Γκράβα 7.30μμ
Η μάχη ενάντια στο νέο μνημόνιο – πώς οργανώνουμε την αντίσταση
Ομιλήτρια: Εύα Ζουγανέλη

ΚΥΨΕΛΗ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Βιολέτα (Πλ.Κυψέ-λης) 7μμ

Οι αντινομίες του ρεφορμισμού
Ομιλητής: Γιάννης Μακαρώνας
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/7 καφέ Βιολέτα (Πλ.Κυψέ-λης) 7μμ
Η μάχη ενάντια στο νέο μνημόνιο – πώς οργανώνουμε την αντίσταση
Ομιλήτρια: Τζένη Κουσιάδη

ΠΑΤΗΣΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Λα Ροζέ 7μμ
Τι κόμμα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ;
Ομιλήτρια: Μαρία Αλιφιέρη
ΠΕΜΠΤΗ 30/7 καφέ Λα Ροζέ 7μμ
Η μάχη ενάντια στο νέο μνημόνιο – πώς οργανώνουμε την αντίσταση

ΕΞΑΡΧΕΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 White Rabbit (υπόγειο) 7.30μμ
Αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, η απάν-τηση των εργατών
Ομιλήτρια: Τόνια Λαχανιώτη
ΠΕΜΠΤΗ 30/7 White Rabbit (υπόγειο) 7.30μμ
Η μάχη ενάντια στο νέο μνημόνιο – πώς οργανώνουμε την αντίσταση

ΝΙΚΑΙΑ – ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 Δημαρχείο Νίκαιας 7μμ
Τι κόμμα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ;
Ομιλητής: Μιχάλης Πέππας

ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ – ΠΕΡΑΜΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 κυλικείο δημαρχείου 7μμ
Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ;
Ομιλήτρια: Ευγενία Βρούσο

ΙΛΙΟΝ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 στις Μηλιάς το Λάζο 7.30μμ
Η εργατική Μεταπολίτευση
Ομιλήτρια: Ιωάννα Παυλοπούλου

ΑΙΓΑΛΕΟ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 Στέκι Δασκάλων (Ρήγα Φερραίου) 7μμ
Το Πανελλαδικό Συμβούλιο του ΣΕΚ
Ομιλήτρια: Θένια Ασλανίδη

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 πλατεία Ηρώ 8μμ
Η εργατική Μεταπολίτευση
Ομιλήτρια: Κωνσταντίνα Τριανοπούλου

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 Θεατράκι (πλ. Δημαρ-χείου) 7.30μμ
Ρεφορμιστική ή επαναστατική στρατη-γική;
Ομιλητής: Κώστας Πολύδωρος

ΑΝΘ ΛΙΟΣΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Μαγαζί 7μμ
Το «μπούλινγκ» και η εκπαίδευση στα χρόνια των Μνημονίων
Ομιλήτρια: Δανάη Κατριμουστάκη

ΒΟΛΟΣ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 Θόλος 7μμ
Η σαρωτική νίκη του ΟΧΙ και ο ρόλος της αριστερής εργατικής αντιπολίτευ-σης
Ομιλητής: Σωκράτης Ταγκόπουλος

ΠΑΤΡΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 Εργατικό Κέντρο 7.30μμ
Το Πανελλαδικό Συμβούλιο του ΣΕΚ
Ομιλητής: Νεκτάριος Χαϊντάρ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7 καφέ Κύτταρο 7.30μμ
Οι αντινομίες του ρεφορμισμού
Ομιλητής: Γιώργος Μποτσαϊδής

ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΟ

ΠΕΜΠΤΗ 30/7 Στέκι Ρήξης και Ανατρο-πής 8μμ
Οι αντινομίες του ρεφορμισμού
Ομιλήτρια: Δήμητρα Λιναρδάκη
ΤΕΤΑΡΤΗ 19/8 Στέκι Ρήξης και Ανατρο-πής 8μμ
Η επαναστατική παράδοση του Τρότσκι
Ομιλητής: Γιώργος Ράγκος

ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ – ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 30/7 Στέκι Εκτός Σχεδίου 6.30μμ
Grexit: απειλή ή ευκαιρία;
Ομιλήτρια: Αλεξάνδρα Μαρτίνη

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΙΟΥΛΙΑΝΑ ΤΟΥ '65

ΞΑΝΘΗ
ΠΕΜΠΤΗ 23/7
Πάρκο Πολυτεχνείου 8μμ

Εξορμήσεις με την εργατική αλληλεγγυη

ΠΕΜΠΤΗ 23/7

ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7.30πμ
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ Τζάντε 7μμ
ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΗΣΑΠ 6μμ
ΒΡΙΑΗΣΙΑ Μετρό Δουκ. Πλακεντίας 3.30μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24/7

ΚΟΥΚΑΚΙ Μετρό ΦΙΕ 6.30μμ
ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7μμ
ΚΑΤΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7μμ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ ΜΕΤΡΟ ΣΕΠΟΛΙΑ 6.30μμ
ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΗΣΑΠ 7.30μμ
ΙΛΙΟΝ πλατεία 7μμ
ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Everest (πλατεία) 6.30μμ
ΑΝΘ ΛΙΟΣΙΑ κεντρική πλατεία 6.30μμ
ΠΑΤΗΣΙΑ ΗΣΑΠ Κάτω Πατήσια 6.30μμ
ΧΑΛΑΝΔΡΙ Χαϊμαντά 6.30μμ
ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ πλ. Σημυριώτη 6.30μμ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ πεζόδρομος Εθν. Αντίστασης 7μμ
ΜΑΡΟΥΣΙ ΗΣΑΠ 6.30μμ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ πλ. Πατριάρχου 6.30μμ
ΓΑΛΑΤΣΙ Βείκου και Γαλατσίου 7μμ
ΚΥΨΕΛΗ πλατεία – Γερμανός 6.30μμ
ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ Τσαλδάρη 7μμ
ΠΑΣΑΛΙΜΑΝΙ πεζόδρομος Σωτήρος 7μμ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ πλ. Ελευθερίας 7μμ
ΠΑΓΚΡΑΤΙ Coffee Way Σιντριβάνι 7μμ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ Σκλαβενίτης 7μμ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ πλ.Γαρδένια 7μμ
ΒΥΡΩΝΑΣ Hondos Center 7μμ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ δημαρχείο 7μμ
ΠΑΤΡΑ πλατεία Γεωργίου 6.30μμ
ΓΙΑΝΝΕΝΑ πεζόδρομος Μιχ.Αγγελού-Χαρ.Τρικούπη 6.30μμ
ΧΑΝΙΑ πλατεία Αγοράς 7μμ
ΒΟΛΟΣ Αγ. Νικόλαος 6μμ
ΗΡΑΚΛΕΙΟ Λιοντάρια 6μμ
ΞΑΝΘΗ κεντρική πλατεία 6μμ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΚΑΜΑΡΑ Τσιμισκή και Ναυαρίνου 7μμ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ πλ. Επταλόφου 7μμ
ΚΑΤΩ ΤΟΥΜΠΑ πάρκο Αγ. Θεράποντα 7μμ
ΧΑΡΙΛΑΟΥ Λαϊκή της Βούλαρη 7μμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 25/7

ΑΙΓΑΛΕΟ ΜΕΤΡΟ 11πμ
ΝΙΚΑΙΑ Λαϊκή 12μ
ΙΛΙΣΙΑ Σκλαβενίτης 11πμ
ΕΞΑΡΧΕΙΑ Λαϊκή 10.30πμ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ Λαϊκή Πανόρμου 11.30πμ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ κεντρική πλατεία 11πμ
ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ πλατεία 8μμ
ΧΑΝΙΑ Λαϊκή 10.30πμ
ΡΕΘΥΜΝΟ Παλιά Πόλη 11πμ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ Παλεύουμε για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέ-σα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλ-αγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλι-σμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή και τη δια-νομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέ-πει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κρά-τος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέ-ροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντι-προσώπων απ΄ τους χώρους δουλειάς και

στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ όχι "σοσιαλισμό σε μια χώρα" ή "σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα"

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επαν-άσταση όπως ο Οκτώβρης του 1917 δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθε-στώτα της ΕΣΣΔ μετά την επικράτηση του σταλινισμού, της Κίνας και των άλλων ανατο-λικών χωρών ήταν κρατικοί καπιταλισμοί. Γι' αυτό παλεύουμε για τη διεθνιστική ενότη-τα των εργατών σε όλον τον κόσμο χωρίς διακρίσεις εθνικότητας γλώσσας, θρησκείας, φύλου, φυλής ή σεξουαλικής προτίμησης. Υποστηρίζουμε όλα τα εθνικοαπελευθερωτι-κά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπερια-λιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδί-νο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρα-

τσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλεία της "δικής μας" άρχουσας τάξης υποστηρί-ζουμε το σύνθημα Ελληνες και Τούρκοι εργά-τες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειο-νοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμέ-νους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σε αυ-τή την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμ-μα. Ενα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική πα-ρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμα-στε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστα-σης της τάξης, απ΄ όπου και αν προέρχεται.

Θέλω να γίνω μέλος του ΣΕΚ

Όνομα

Διεύθυνση.....

Πόλη

Τηλέφωνο

Σωματείο - Σύλλογος.....

εργατική αλληλεγγυη

Βδομαδιατική Εφημερίδα εκδίδεται από το ΣΕΚ

Ιδιοκτήτης: Αναστασάδης Αναστάσιος του Βασιλείου, Φειδίου 14, 106 78 Αθήνα, τηλ. 210 5222213

Εκδότης: Αναστασιάδης Αναστάσιος
Διευθυντής: Γκαργγκάνας Παναγιώτης, Αναξαγόρα 14Α, 10552 Αθήνα τηλ. 210 5241001

Σύνταξη: Λένα Βερδέ, Νεκτάριος Δαργάκης, Κατερίνα Θωίδου, Σωτήρης Κοντογιάννης, Νίκος Λούντος, Στέλιος Μιχαηλίδης, Κυριάκος Μπάνος, Λεάνδρος Μπόλαρης, Έλλη Πανταζοπούλου, Γιώργος Πίττας

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση: Π. Γαβριηλίδης, Δ. Καρδαμπίκη

Εκτύπωση: News Press Hold, παρ. Ορφέως 13, 194 00 Κορωπί
Γραφεία: Αναξαγόρα 14Α, 105 52 Ομόνοια
e-mail: ergatiki@otenet.gr
τηλ.: 210 5241001, **fax:** 2105227177
Διεύθυνση Αλληλογραφίας: ΤΘ 8161 Ομόνοια 102 10 Αθήνα
Κωδικός ΕΛΤΑ 7856

Στις 23 Ιούλη του 1975 ο “εθνάρχης” Καραμανλής ετοίμαζε στο προεδρικό μέγαρο μια φιέστα για “τον ένα χρόνο από την αποκατάσταση στις δημοκρατίες” με καλεσμένο όλο τον τότε πολιτικό κόσμο. Την ίδια μέρα οι οικοδόμοι δεν γιόρτασαν την πρώτη επέτειο από την πτώση της χούντας με σαμπάνιες και καπνιστούς σοφιομούς αλλήλ με απεργία, διαδήλωση και άγριες συγκρούσεις με την αστυνομία. Σαν ένας από τους χιλιάδες οικοδόμους που συμμετείχαν στη μεγάλη αυτή έκρηξη, πώς θα περιέγραφε τα γεγονότα εκείνης της μέρας;

Για να μιλήσουμε για τις 23 Ιούλη του 1975, θα πρέπει πρώτα να δούμε σε πιο κλίμα εξελίχθηκαν εκείνα το γεγονότα. Και σε σχέση με την κατάσταση που βρίσκονταν οι οικοδόμοι, αλλά και σε σχέση με το τι συνέβαινε σε ολόκληρη την κοινωνία.

Η κατάρρευση της χούντας ήταν πολύ πρόσφατη, το ίδιο και ο ενθουσιασμός από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Υπήρχε ένας αέρας διεκδίκησης σε όλη την κοινωνία. Αυτό το κλίμα ήταν που ήθελε να ελέγξει η κυρίαρχη τάξη. Γι’ αυτό και ο Καραμανλής ένα από τα πρώτα πράγματα που έκανε ήταν να ενισχύσει τους κατασταλτικούς μηχανισμούς – να δημιουργήσει τα MAT και να προμηθευτεί τα θωρακισμένα οχήματα (τις “αύρες”) που πρωτοχρησιμοποιήθηκαν στις 23 Ιούλη ενάντια στους οικοδόμους. Ένα άλλο πράγμα που έκανε ήταν να βάλει στις ηγεσίες των εργατικών ομοσπονδιών δικούς του εργατοπατέρες στις θέσεις των χουντικών. Έτσι, πολλά πρωτοβάθμια “ομοειδή” σωματεία των οικοδόμων, όπως πχ των μπετατζήδων, των πλακάδων, των υδραυλικών κλπ, δεν αντιπροσωπεύονταν στην Ομοσπονδία, όπου πρόεδρος είχε διοριστεί ένας ξεπουλημένος άσχετος με τον κλάδο, ο **Λυκιαρδόπουλος**. Το ίδιο συνέβαινε στο ΕΚΑ με τον **Καρακίτσο** και στη ΓΣΕΕ με τον **Παπαγεωργίου**. Γι’ αυτό, τα πρωτοβάθμια σωματεία των οικοδόμων έφτιαξαν μια Συντονιστική Επιτροπή, όπου συμμετείχαν αντιπρόσωποι από το καθένα από αυτά.

Με μεγάλους αγώνες ήδη από τη δεκαετία του 1960, οι οικοδόμοι είχαμε πετύχει πολλές κατακτήσεις, όπως το 7ωρο, το ασφαλιστικό και το συνταξιοδοτικό. Όμως, στον κλάδο μας, από το 1973 και μετά υπήρχε μεγάλη ανεργία. Με το που έπεσε η χούντα κάναμε κάποιες κινητοποιήσεις που κορυφώθηκαν στην απεργία στις 23 Ιούλη. Τα κυρίαρχα αιτήματα ήταν η ανεργία, η αύξηση στα μεροκάματα, το συνταξιοδοτικό και οι συνθήκες δουλειάς. Στα γιαπιά, ήδη από πριν, φαινόταν η διάθεση για σύγκρουση με τη λιτότητα του Καραμανλή. Έτσι, λοιπόν, τη μέρα της απεργίας που είχε καλέσει η Συντονιστική Επιτροπή (που ελεγχόταν από συνδικαλιστές του ΚΚΕ και του ΚΚΕεσ.), κατέβηκαν άπειροι οικοδόμοι στο θέατρο Περοκέ και στην πλατεία Μεταξουργείου. Τα συνθήματα ήταν πολύ μαχητικά. Πολλοί οικοδόμοι είχαν συμμετάσχει στην εξέγερση του Νοέμβρη 1973 και δεν είναι τυχαίο ότι ένα από τα συνθήματα που φώναζαν ήταν “Το Πολυτεχνείο ήταν η αρχή, θα ‘ρθει κι η σειρά του Καραμανλή”.

Η Συντονιστική Επιτροπή προσπάθησε να περιορίσει την απεργιακή συγκέντρωση στην πλατεία. Όμως, ο κόσμος απαιτούσε να κάνει πορεία στο υπουργείο Εργασίας στην οδό Πειραιώς. Η πορεία ξεκίνησε. Η αστυνομία

Η 23 Ιούλη των οικοδόμων

Ο Νίκος Γεωργίου μιλάει στον Κώστα Πίττα

έκλεισε το δρόμο, ε και εκεί άρχισε το έλα να δεις. Οι συγκρούσεις κράτησαν από τις 11.30 το πρωί μέχρι το βράδυ. Το κέντρο της Αθήνας έγινε πεδίο μάχης. Συμμετείχαν χιλιάδες οικοδόμοι, πάρα πολλή νεολαία, αλλά και άλλοι εργαζόμενοι που μόλις έμαθαν τα νέα κατέβηκαν αυθόρμητα σε συμπαράσταση. Το τονίζω αυτό το τελευταίο, γιατί ένα από τα χαρακτηριστικά της εποχής ήταν ότι όταν απεργούσε ένας κλάδος, ο καθένας σε άλλους κλάδους ένοιωθε δικιά του την απεργία. Η νίκη του ενός θα ήταν και νίκη των άλλων. Ο Καραμανλής έβγαλε για πρώτη φορά τις “αύρες”, αλλά δεν μπόρεσε να τσακίσει τους απεργούς και τους συμπαραστάτες μέχρι αργά το βράδυ. Τότε υπήρχαν, ακόμα, οικοδομές στο κέντρο της πόλης και έτσι εφοδιαστήκαμε με τούβλα και καδρόνια, μάχη κανονική. Η απεργιακή εξέγερση εκείνης της μέρας στραπατσάρισε τη φιέστα “εθνικής ομοψυχίας” που σχεδίαζε ο Καραμανλής. Οι ηγεσίες των κομμάτων της αριστεράς και του ΠΑΣΟΚ δήλωσαν ότι δεν θα παραστούν στη δεξίωση.

Όμως, την επόμενη μέρα πέσαμε από τα σύννεφα όταν διαβάσαμε στις εφημερίδες της αριστεράς ότι όλοι εμείς που συγκρουόμαστε ώρες με την αστυνομία είμασταν ...προβοκάτορες. Κι εγώ, νέος τότε οικοδόμος γύρω από το ΚΚΕ, διάβασα έκπληκτος στο Ριζοσπάστη ότι τα επεισόδια τα προκάλεσαν χουντικοί! Έτσι, λοιπόν, στις συσκέψεις στα σωματεία που γινόντουσαν κάθε απόγευμα, άρχισαν από την επόμενη μέρα οι αντιπαράθεσεις, καθώς απλά μέλη του ΚΚΕ, του ΚΚΕεσ. και του ΠΑΣΟΚ φώναζαν πως οι ίδιοι συμμετείχαν στις συγκρούσεις και ότι αν είναι κάποιος που πρέπει να καταγγεληθεί είναι η αστυνομία και ο Καραμανλής κι όχι οι οικοδόμοι που αντιστάθηκαν μαχητικά.

Τι συνέχεια είχε η 23 Ιούλη για τους οικοδόμους και το εργατικό κίνημα;

Όπως η 23 Ιούλη δεν έπεσε από τον ουρανό, αλλά ήταν κομμάτι της κλιμάκωσης των εργατικών αγώνων στα εργοστάσια τους προηγούμενους μήνες, έτσι κι αυτή επηρέασε τους αγώνες που ακολούθησαν. Σε κάθε εργατικό χώρο, αλλά και στα γιαπιά. Ένα από τα παραδείγματα είναι η απεργία στη ΒΙΟΤΕΡ.

Μέσα στην κατασκευή είχαν μπει πια οι μεγάλες εταιρείες και υπήρχαν πολλά και μεγάλα γιαπιά. Έτσι, ενώ παλιότερα σε κάθε συνεργείο ήταν το πολύ είκοσι μπετατζήδες ή πέντε υδραυλικοί σε μια πολυκατοικία, στα γιαπιά των μεγάλων εταιρειών δούλευαν εκατοντάδες οικοδόμοι όλων των ειδικοτήτων. Ένα από αυτά ήταν αυτό της ΒΙΟΤΕΡ-ΑΛΕΜΑΤ που έφτιαχναν την πανεπιστημιούπολη στου Ζωγράφου. Δουλεύαμε 1500-1700 οικοδόμοι, οι περισσότεροι ασυνδικαλιστοι. Δυο μήνες μετά την 23η Ιούλη ξεσπάει απεργία και εκεί. Κυρίαρχο αίτημα ήταν η μείωση των ωρών δουλειάς. Αν και ο κλάδος είχε κατακτήσει το 7ωρο, αυτές οι εταιρείες επέβαλαν το 8ωρο που σήμαινε 46 ώρες τη βδομάδα.

Η απεργία ξεκίνησε όταν μερικοί από τους νεότερους είπαμε να σταματήσουμε τις γκρίνιες και να καλέσουμε τους συναδέλφους να κατεβούνε, να συζητήσουμε όλοι μαζί, να βγάλουμε μια επιτροπή και να βάλουμε τα αιτήματά μας. Σαν να πάτησες ένα κουμπί, κατέβηκαν όλοι από τις σκαλωσιές, τα είπαμε χωρίς πολλά-πολλά και ομόφωνα εκλέξαμε μια πενταμελή επιτροπή. Η συνέλευση έγινε επί τόπου στο χώρο δουλειάς. Μας περικύκλωσαν κάποια μαντρόσκυλα της εταιρείας. Μετά από μερικά γιουχαΐσματα αποφασίσαμε να τους αφήσουμε για να ακούσουν με τα ίδια τους τα αυτιά πόσο αποφασισμένοι είμασταν. Για την επιτροπή αποφασίσαμε ότι το μόνο που θα κάνει θα είναι να μεταφέρει τις αποφάσεις των συνελεύσεων. Δεν θα δίνει απάντηση στη διεύθυνση της εταιρείας, αλλά θα αποφασίζουμε με νέα συνέλευση. Ένα αυθόρμητο δείγμα εργατικής δημοκρατίας.

Να πω ότι μετά την πρώτη συνέλευση καλέσαμε και κάποιους αριστερούς συνδικαλιστές (κύρια του ΚΚΕ) από την ηγεσία των σωματείων και της ομοσπονδίας. Μας λένε: “Ναι ρε παιδιά, υπάρχουν τα αιτήματα, αλλά αυτά δεν γίνονται μια κι έξω με απεργία, πάμε συζητάμε, τους δίνουμε λίγο καιρό να το σκεφτούν, ξαναπάμε και βλέπουμε”. Ευτυχώς δεν τους ακούσαμε.

Σε τρεις μέρες η απεργία κέρδισε. Μειώσαμε τις ώρες δουλειάς από 46 σε 41 τη βδομάδα. Όσον αφορά στις συνθήκες εργα-

σίες, αυτές άλλαξαν ριζικά προς το καλύτερο, σχεδόν χαϊρόμασταν το πρωί πηγαίνοντας για δουλειά!

Τι ρόλο έπαιξε η οργάνωση από τα κάτω σε αγώνες σαν κι αυτόν στη ΒΙΟΤΕΡ;

Η δυνατότητα που μας έδιναν τα μεγάλα γιαπιά με τους εκατοντάδες οικοδόμους ώθησε πολλούς αγωνιστές να δώσουμε μάχη εκείνη την εποχή για να προσανατολιστούν τα σωματεία στους ίδιους τους χώρους δουλειάς. Να τους βοηθήσουν να οργανωθούν από τα κάτω, αν θέλουν να μαζικοποιηθούν και τα ίδια τα κλαδικά σωματεία. Σε αυτή την προοπτική οι συνδικαλιστές του ΚΚΕ αντιδρούσαν με νύχια και με δόντια γιατί φοβόντουσαν ότι θα έχαναν τον έλεγχο των κλαδικών. Έτσι όμως ερχόταν σε αντίθεση με τη διάθεση των οικοδόμων στα μεγάλα γιαπιά.

Εγώ, για παράδειγμα, σαν πρόεδρος της πενταμελούς επιτροπής, μέσα σε αυτή την απεργία οργανώθηκα στο ΚΚΕ. Έβλεπα, όμως, ότι κάτι δεν μου βγαίνει. Εγώ ένιωθα ωραία, μιλούσα για αγώνες και απεργιακές επιτροπές κι άλλοι με κοιτάζανε στραβά. Τότε πρωτοάκουσα από έναν συνάδελφο που ήταν μέλος της ΟΣΕ, όπως λεγόταν τότε το ΣΕΚ, την ιδέα για τις επιτροπές βάσης που θα μπορούσαν να πρωτοστατήσουν για την οργάνωση στο χώρο δουλειάς στα μεγάλα γιαπιά. Είχαν βγάλει μάλιστα και ένα εφημεριδάκι, τον “Οικοδομικό Αγώνα” που μοίραζαν. Έβλεπα ότι οι επιτροπές βάσης μπορούσαν να δώσουν προοπτική. Έτσι, ένα χρόνο αργότερα σε μια άλλη απεργία της ΒΙΟΤΕΡ στο γιαπί του κτήριου της ΚΥΠ στην Κατεχάκη, αποχώρησα από το ΚΚΕ και οργανώθηκα στην ΟΣΕ. Δουλεύοντας με τις επιτροπές βάσης, όχι μόνο μπορέσαμε να δυναμώσουμε την οργάνωση από τα κάτω σε κάποια μεγάλα γιαπιά, αλλά και να εκλέξουμε συντρόφους στα ΔΣ δυο τουλάχιστον κλαδικών σωματείων, στους υδραυλικούς και στους πλακάδες, που ήταν πρωτοφανές για τα δεδομένα της εποχής.

Ποια ήταν η σημασία της συμπαράστασης και του συντονισμού;

Η συμπαράσταση ανάμεσα στους αγώνες ήταν το κύριο χαρακτηριστικό τους σε όλη τη διάρκεια της εκρηκτικής Μεταπολίτευσης. Ήταν η παρακαταθήκη κάθε αγώνα, ακόμα και αυτού που δεν νικούσε, για τους επόμενους. Η αλληλεγγύη ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα. Για πολύ καιρό μετά, στη ΒΙΟΤΕΡ-ΑΛΕΜΑΤ μαζεύαμε λεφτά για κάθε απεργία που γινόταν. Δεν υπήρχε κεντρική πολιτική εκδήλωση, όπως η επέτειος του Πολυτεχνείου, που να μην κατεβαίνουν οι «πρώην απεργοί» με το πανό τους.

Για να σπάσει αυτή την αλληλεγγύη ο Καραμανλής έφτιαξε το διαβόητο νόμο 330. Και όταν στις 25 Μάη του 1976 τον ψήφισε στη βουλή, η Αθήνα πάλι έγινε πεδίο μάχης στη διάρκεια της 48ωρης γενικής απεργίας. Και οι οικοδόμοι βρεθήκαμε πάλι στην πρώτη γραμμή.

Όλα αυτά, δεν είναι απλώς επετειακές αναμνήσεις. Σαράντα χρόνια μετά, είναι διδάγματα μιας πλούσιας παράδοσης του εργατικού κινήματος, πιο χρήσιμης σήμερα από ποτέ άλλοτε.

Από τις διαδηλώσεις στην Τεχεράνη το 2012

ΙΡΑΝ Από το Εμπάργκο στους “πρόθυμους” του Ομπάμα;

Χιλιάδες Ιρανοί και Ιρανές βγήκαν στους δρόμους της Τεχεράνης την περασμένη Τρίτη 14 Ιούλη για να πανηγυρίσουν τη συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα της χώρας. Μετά από εννέα χρόνια διαπραγματεύσεων που κατά περιόδους έδιναν τη θέση τους σε πολεμικές απειλές, για τους περισσότερους Ιρανούς η συμφωνία ανοίγει ένα παράθυρο ελπίδας.

Το Ιράν βρίσκεται κάτω από ένα πολλαπλό σύστημα εμπάργκο και εμπορικών αποκλεισμών, από πλευράς ΗΠΑ, Ευρωπαϊκής Ένωσης και ΟΗΕ. Επισημώς τα φάρμακα και τα τρόφιμα βρίσκονται έξω από τις λίστες του εμπάργκο, όμως οι περιορισμοί στις εξαγωγές πετρελαίου και φυσικού αερίου, σε συνδυασμό με την απομόνωση της χώρας από το διεθνές τραπεζικό σύστημα οδηγούν συχνά σε έλλειψη συναλλάγματος. Κι έτσι τα νοσοκομεία, οι δημόσιες υπηρεσίες και οι απλοί άνθρωποι είναι αυτοί που πληρώνουν το κόστος της πολιτικής των διεθνών εκβιασμών. Η συμφωνία της 14ης Ιούλη υπόσχεται σημαντική ελάφρυνση του οικονομικού αποκλεισμού. Σε αντάλλαγμα, η ιρανική ηγεσία βάζει στο ψυγείο το πυρηνικό της πρόγραμμα και αποδέχεται μια σειρά παρεμβάσεις και ελέγχους στις εξοπλιστικές της προτεραιότητες.

Η συμφωνία υπογραμμίζει την τεράστια αλλαγή που εξελίσσεται στη Μέση Ανατολή την τελευταία 15ετία. Το 2005 και το 2006 ο βομβαρδισμός του Ιράν, ακόμη και η προοπτική μιας χερσαίας επέμβασης, βρίσκονταν στην ημερήσια διάταξη. Για τον Μπους, το Ιράν ήταν ένα από τα ισχυρά κέντρα του “άξονα του κακού”. Ο Ομπάμα έκανε λόγο για λύση μέσω διαπραγμάτευσης ακόμη και πριν την εκλογή του το 2008. Η στροφή της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής ήρθε σαν αποτέλεσμα της ήττας της σκληρής γραμμής Μπους και του χάους που προκάλεσε η εισβολή στο Ιράκ. Το 2006 ήταν οι ίδιοι οι

στρατηγοί αυτοί που έβαλαν φρένο στους πιο αιμοβόρους υπουργούς του Μπους. Έδωσαν σήμα ότι δεν υπήρχαν δυνάμεις για επέκταση του πολέμου.

Η όποια σταθερότητα σήμερα στη Μέση Ανατολή διασφαλίζεται χάρη στη συνεργασία των ΗΠΑ με το Ιράν. Στο Ιράκ ήταν οι φιλοϊρανικές δυνάμεις που αποτέλεσαν τον κορμό των κυβερνήσεων από το 2006 ως σήμερα. Στη μάχη κατά του “Ισλαμικού Κράτους” το Ιράν δίνει ιδεολογική και στρατιωτική καθοδήγηση.

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι ΗΠΑ και το Ιράν μετατράπηκαν από αντίπαλοι σε σύμμαχοι. Το Ιράν έχει τη δική του ατζέντα. Στηρίζει την **Χεζμπολάχ** που είναι αγκάθι στα πλευρά του Ισραήλ, ενώ την ίδια στιγμή η Χεζμπολάχ είναι η νο1 δύναμη δίπλα στο στρατό του **Άσαντ** στη Συρία. Η συμφωνία ωστόσο σημαίνει ότι η αμερικανική ηγεσία έχει πάρει απόφαση πως δεν μπορεί να ελέγξει την Μέση Ανατολή με “μονομερείς ενέργειες” και πρέπει να αφήσει τις τοπικές υπο-ιμπεριαλιστικές δυνάμεις να παίξουν ρόλο σταθεροποίησης.

Αστάθεια

Οι ΗΠΑ προφανώς θέλουν να συνεχίσουν να κρατούν τα νήματα. Χωρίς το Ιράν μια τέτοια προσπάθεια δεν έχει νόημα. Μαζί με την Τουρκία και την Αίγυπτο είναι οι τρεις μεγαλύτερες σε πληθυσμό χώρες της Μέσης Ανατολής - στην τάξη των 80 εκατομμυρίων. Οι αραβικές επαναστάσεις έχουν μετατρέψει σε ασταθές οπιδήποτε πριν από πέντε χρόνια έμοιαζε ακλόνητο: την Αίγυπτο, τη Συρία του Άσαντ, αλλά ακόμη και την καρδιά των αραβικών συντηρητικών καθεστώτων όπως, τη Σαουδική Αραβία. Μέσα σε όλα αυτά, το Ιράν φαντάζει βράχος σταθερότητας.

Στην πραγματικότητα, η ίδια η ιρανική ηγεσία δεν είναι και τόσο σίγουρη για αυτό. Το 2009 το ιρανικό κίνημα έδωσε

για μήνες τη μάχη στη δικιά του Άνοιξη. Το καθεστώς κατάφερε να βγει όρθιο, αλλά ο φόβος για μια επιστροφή του πεζοδρομίου επιτάχυνε την κυριαρχία της “μεταρρυθμιστικής” πτέρυγας που ήταν πιο ανοιχτή στις διαπραγματεύσεις με τις ΗΠΑ ελπίζοντας σε μια οικονομική άνθηση όταν θα ξεσφίξει το λουρί του εμπάργκο. Το 2013 η στροφή επισφραγίστηκε με την εκλογή στη θέση του προέδρου, του **Χασάν Ρουχανί**.

Η συμφωνία της περασμένης βδομάδας αποτελεί τμήμα και της λεγόμενης “στροφής στον Ειρηνικό”. Η αμερικάνικη υπερδύναμη είναι πολύ ανήσυχη για τις δυνατότητες που αποκτά η Κίνα στην περιφέρεια της, ώστε να θέλει να ξεφορτώσει όσο δυνατό περισσότερο βάρος από τις ευθύνες της Μέσης Ανατολής. Το εγχείρημα δεν είναι και τόσο εύκολο. Το να αφήνεις περισσότερο χώρο στις τοπικές δυνάμεις, σημαίνει ότι αυξάνεις και τις εντάσεις μεταξύ τους. Η επιστροφή του Ιράν στη διεθνή νομιμότητα εκνευρίζει τη Σαουδική Αραβία, η οποία εκτός των άλλων βρίσκεται μπλεγμένη σε μια επέμβαση στην Υεμένη εναντίον ενός αντάρτικου το οποίο κατηγορεί ως “ιρανικής έμπνευσης”. Το Ισραήλ, έχοντας χάσει πολύ από το κύρος του, από τα αλληπάλλληλα στραπάτσα που έχει υποστεί στη Γάζα, παραμένει στην ηγεσία του μπλοκ που τάσσεται κατά της συμφωνίας με το Ιράν και επιμένει για πόλεμο. Ο Ομπάμα μπορεί να βρίσκεται σε απόσταση από τον **Νετανιάχου**, αλλά δεν θα αφήσει το πιο πιστό μαντρόσκυλο στο έλεος των ανταγωνιστών του.

Οι αραβικές επαναστάσεις μάς έδωσαν μια πρόγευση για το τι σημαίνει η είσοδος των απλών ανθρώπων στο προσκήνιο και για την ικανότητά τους να διαλύουν όλα τα μεγαλεπήβολα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Σε μια πιο ασταθή Μέση Ανατολή αυτές οι δυνατότητες γίνονται μεγαλύτερες.

Νίκος Λούντος

20 χρόνια από τη Σρεμπρένιτσα

20 χρόνια κλείνουν από μια από τις πιο μεγάλες σφαγές σε ευρωπαϊκό έδαφος μετά τον Ψυχρό Πόλεμο. Πάνω από οχτώ χιλιάδες Βόσνιοι μουσουλμάνοι, πολλοί από αυτούς ανήλικοι, δολοφονήθηκαν τον Ιούλη του 1995 από τις δυνάμεις του Σερβοβοσνιακού στρατού σε συνεργασία με παραστρατιωτικές οργανώσεις.

Το 1991 η Ενιαία Γιουγκοσλαβία κατέρρεε καθώς οι “δημοκρατίες” που την αποτελούσαν κήρυξαν την ανεξαρτησία τους. Στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη οι ισορροπίες των πληθυσμών δεν ήταν τόσο ξεκάθαρες για το ποια από τις άρχουσες τάξεις θα έχει το πάνω χέρι. Πάνω από 40% του πληθυσμού ήταν Βόσνιοι μουσουλμάνοι, σχεδόν ένα τρίτο Σέρβοι, με τους Κροάτες να ακολουθούν. Το δημοψήφισμα για την ανεξαρτησία δεν έγινε δεκτό από την σέρβικη ηγεσία και τον Απρίλη του ‘92 ξεκίνησαν οι συγκρούσεις. Ο πόλεμος στη Βοσνία πήρε από την αρχή τα πιο άγρια χαρακτηριστικά, με τον άμαχο πληθυσμό να βρίσκεται όχι στο περιθώριο αλλά στο επίκεντρο των συγκρούσεων, καθώς η εθνοκάθαρση -με βιασμούς, μαζικούς εκφοβισμούς, σφαγές- ήταν το εργαλείο για την επιβολή του ελέγχου στις διεκδικούμενες περιοχές. Η σχεδόν τετραετής πολιορκία του Σαράγεβο και η σφαγή της Σρεμπρένιτσα είναι οι δυο πιο τραγικές καμπές. Συνολικά 38 χιλιάδες άμαχοι έχασαν τη ζωή τους, στην πλειοψηφία τους Βόσνιοι μουσουλμάνοι.

Εκκαθαρίσεις

Η περιοχή της Σρεμπρένιτσα που βρίσκεται κοντά στα σύνορα με τη Σερβία ήταν κρίσιμη για τα σχέδια της σερβικής πλευράς. Από την αρχή άρχισαν να εκκαθαρίζονται τα χωριά και να σφαγιάζονται οι μη Σέρβοι. Όπου δεν εφαρμόστηκαν σφαγές, εφαρμόστηκε θάνατος μέσω πείνας.

Το 1995 η περιοχή της Σρεμπρένιτσα είχε απομείνει περικυκλωμένη, στο έλεος του σερβοβοσνιακού στρατού, αποκομμένη από κάθε εξωτερική πρόσβαση. Η σερβοβοσνιακή ηγεσία, **Κάρατζιτς** σε πολιτικό επίπεδο και **Μλάντις** σε στρατιωτικό, στα μέσα Ιούλη επιτίθενται στους προσφυγικούς καταυλισμούς που βρίσκονταν υπό τον έλεγχο και την υποτιθέμενη προστασία του ΟΗΕ. Μέσα σε λιγότερο από μια βδομάδα, οι σερβοβόσνιοι σάρωσαν την περιοχή εκτελώντας όλους τους μουσουλμάνους άντρες που συναντούσαν. Γυναίκες, παιδιά, ανάπηροι, ηλικιωμένοι δεν γλίτωσαν από την σαρωτική επίθεση. Δεν εκτελούνταν, αλλά βιάζονταν ή διαπομπεύονταν, την ίδια ώρα που έβλεπαν τους συγγενείς τους και τους φίλους τους να δολοφονούνται.

Η φρίκη στη Γιουγκοσλαβία ούτε άρχισε ούτε τελείωσε με τη Σρεμπρένιτσα. Το NATO βρήκε ευκαιρία να παρουσιαστεί ως η δύναμη που θα σταματούσε την αλληλοσφαγή, για να ξεκινήσει βομβαρδισμούς. Η Σρεμπρένιτσα είναι όμως η πιο ισχυρή υπενθύμιση για το μέχρι πού φτάνουν οι ανταγωνισμοί σε στιγμές κρίσης. Είναι επίσης δυνατή προειδοποίηση ότι η εργατική τάξη δεν έχει να διαλέξει κανένα στρατόπεδο σε τέτοιες συγκρούσεις. Η ελληνική άρχουσα τάξη -κυβέρνηση Μητσοτάκη εκείνη την περίοδο- ακολουθούσε τη συνηθισμένη γραμμή της υποτιθέμενης “έξυπνης” εξωτερικής πολιτικής. Έκλεινε το μάτι στους σφαγείς της Σρεμπρένιτσα, θεωρώντας πως είχε διαλέξει την πλευρά του νικητή για τα μεταπολεμικά Βαλκάνια.

Οι Χρυσαιγίτες που αποδεδειγμένα πλέον πήραν μέρος στη σφαγή της Σρεμπρένιτσα ακόμη δεν έχουν πληρώσει για τα εγκλήματά τους. Η ίδια κυβέρνηση ταυτόχρονα άνοιγε διάπλατα το δρόμο για την επέμβαση του NATO, ενώ πυροδοτούσε και τις εντάσεις με τη Δημοκρατία της Μακεδονίας ελέω ονόματος. Η εργατική τάξη στα Βαλκάνια έχει μάθει πολλά αυτά τα 20 χρόνια. Και πάνω από όλα, ότι η αλληλεγγύη των εργατών είναι η μεγαλύτερη ασπίδα απέναντι στις σφαγές, όχι ο ΟΗΕ, η ΕΕ, το NATO, ούτε οι “δημιουργικές” διπλωματίες.

ΚΥΠΡΟΣ Όχι στην επίσκεψη Γιούνκερ

Εκατοντάδες άτομα συμμετείχαν σε εκδήλωση διαμαρτυρίας έξω από την κυπριακή Βουλή, την περασμένη Παρασκευή 17 Ιουλίου. Την κινητοποίηση κάλεσε η Πλατφόρμα «Η κοινωνία αντιδρά και διεκδικεί» που αποτελείται από 19 συνδικαλιστικές οργανώσεις, ανάμεσα τους η ΠΕΟ, τα συνδικάτα των οργανισμών Κοινής Ωφελείας, φοιτητικές και μαθητικές οργανώσεις, η Ένωση Κυπρίων Συνταξιούχων (ΕΚΥΣΥ) και άλλοι.

Η εκδήλωση καλέστηκε με αφορμή την επίσκεψη Γιούνκερ στη Κύπρο, σε ένδειξη διαμαρτυρίας, «για την απαράδεκτη στάση, τους εκβιασμούς και τα τελεσίγραφα που με κυνικό τρόπο επιβάλλουν οι ευρωπαϊκοί θεσμοί σε συνεργασία με το ΔΝΤ ενάντια στους λαούς της Ευρώπης όπως έγινε στην περίπτωση της Ελλάδας» όπως αναφέρεται στην ανακοίνωση της Πλατφόρμας.

Η εκδήλωση ξεκίνησε με συγκέντρωση έξω από το σπίτι της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ακολούθησε πορεία στη Βουλή που θα μιλούσε ο Γιούνκερ. Την ώρα που ο Γιούνκερ βρισκόταν στο βήμα απ' έξω ο κόσμος φώναζε συνθήματα ενάντια στη λιτότητα, ενάντια στις μειώσεις μισθών και συντάξεων, ενάντια στη διάλυση της δημόσιας υγείας, ενάντια στις εκποιήσεις.

Συγκινητική ήταν η στιγμή που έφτασαν στη συγκέντρωση οι συνταξιούχοι της ΕΚΥΣΥ που διέκοψαν το έκτακτο συνέδριο που είχαν, σχετικά με το Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα, που αποδείχτηκε μια απάτη

της κυβέρνησης για να κόψει την μικρή σύνταξη (επικουρική) από 17χιλιάδες συνταξιούχους. Οι 40 βαθμοί κελσίου δεν μπόρεσαν να σταματήσουν τους συνταξιούχους που έχουν μια μεγάλη παράδοση αγώνων από το να συμβάλουν ώστε να νιώσει και ο Γιούνκερ και ο Αναστασιάδης που ήταν μέσα στη Βουλή, το καυτό κλίμα που υπήρχε απ' έξω.

Στην εκδήλωση προσπάθησε να μπει και μια μικρή ομάδα του ΕΛΑΜ με μια ελληνική σημαία και να ανοίξουν ένα αντιμοσπονδιακό πανό αλλά μόλις έγιναν αντιληπτοί ο κόσμος τους πέταξε έξω και έφυγαν με κατεβασμένα τα κεφάλια. Είναι πραγματικά μεγάλο το θράσος τους να προσπαθήσουν να μπουν σε μια τέτοια εκδήλωση και είναι πολύ σημαντικό που οι οργανωτές και ο κόσμος αντέδρασαν άμεσα.

Ηταν μια σημαντική εκδήλωση με καλή συμμετοχή, 500 περίπου άτομα, αν πάρουμε υπόψη ότι γινόταν

σε εργάσιμη ημέρα και ώρα και σε συνθήκες καύσωνα. Αν είχε συνδυαστεί με κάποια απεργιακά μέτρα ώστε να μπορέσει ο κόσμος να φύγει από τις δουλειές του είναι σίγουρο ότι ο κόσμος θα ήταν πολλαπλάσιος. Η κοινωνία και ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι στη Κύπρο είναι θύματα των μνημονιακών πολιτικών εδώ και πάνω από δυο χρόνια και έχουν πληρώσει βαρύ τίμημα και η οργή ξεχειλίζει κάθε φορά που δίνεται η ευκαιρία.

Προοπτική

Δυστυχώς όμως ούτε το ΑΚΕΛ, ούτε οι ηγεσίες των συνδικάτων φαίνεται να θέλουν να οργανώσουν αυτή την οργή με απεργίες και κινητοποιήσεις γιατί είναι σίγουρο ότι δεν θα μπορούν να την ελέγξουν. Προτιμούν να της δώσουν εκλογική προοπτική ελπίζοντας να την καρπωθούν στις εκλογές του επόμενου χρόνου.

Ακόμα και σε αυτή τη περίπτωση

που οργάνωσαν την αντίδραση στην επίσκεψη Γιούνκερ προσπάθησαν να μην θίξουν με κανένα τρόπο την παρέμβαση του στις εξελίξεις στο Κυπριακό, γιατί περιμένουν από αυτόν και τους «εταίρους» της ΕΕ να στηρίξουν τις θέσεις τους στις διαπραγματεύσεις για διευθέτηση του Κυπριακού. Αυτό ήταν μια εξόφθαλμη αντίφαση που φάνηκε τόσο στις ανακοινώσεις της Πλατφόρμας όσο και του ΑΚΕΛ. Οι βουλευτές του ΑΚΕΛ μάλιστα που συμμετείχαν στην πορεία, μπήκαν μετά μέσα στη Βουλή για να χειροκροτήσουν τον Γιούνκερ που υπόσχονταν ότι «δεν θα είσατε μόνοι σας μετά τη λύση του Κυπριακού, θα είμαστε μαζί σας για να σας στηρίξουμε». Όσο δηλαδή σεβάστηκαν και στηρίξαν τη θέση του ελληνικού λαού όπως εκφράστηκε στις εκλογές του περασμένου Γενάρη και το δημοψήφισμα στις 5 Ιούλη. Οι εκβιαστές και οι τοκογλύφοι δεν μπορούν να εγγυή-

θούν ούτε την ειρήνη ούτε τη δημοκρατία, όχι μόνο στη Κύπρο αλλά πουθενά.

Είναι φανερό ότι όσο έντονη είναι η οργή και ο θυμός του κόσμου για τις μνημονιακές πολιτικές που τον οδηγούν καθημερινά και σε χειρότερη μοίρα, αντίστροφα ανάλογη είναι η διάθεση της ηγεσίας των συνδικάτων αλλά και του ΑΚΕΛ να οργανώσουν και να αξιοποιήσουν αυτή τη διάθεση μέσα από απεργίες σε μια προοπτική αντίστασης και ανατροπής αυτών των πολιτικών, κάτι που σημαίνει ρήξη με το ευρώ και συνολικότερα την ΕΕ. Σήμερα, μετά τις εξελίξεις στην Ελλάδα αυτό έχει γίνει φανερό σε πολύ περισσότερο κόσμο που δίνει καθημερινά την κόντρα με τα μνημόνια και τους εκβιασμούς της τρoϊκα.

Σε αυτό τον κόσμο είναι που πρέπει να απευθυνθεί σήμερα η αντικαπιταλιστική αριστερά στη Κύπρο. Μπορεί να είναι μικρή, πολύ μικρότερη απ ό τι στην Ελλάδα αλλά είναι η μόνη ελπίδα. Οι ιδέες του αντικαπιταλισμού είναι μόνες που μπορούν να εξηγήσουν όσα παράξενα και απίστευτα γίνονται σήμερα, τις κολοτούμπες του Τσίπρα και τις αδυναμίες της αριστερής πλατφόρμας να αποτελέσει εναλλακτική πρόταση. Είναι οι μόνες που μπορούν να δώσουν την προοπτική της νίκης στους αγώνες μας και να στηρίξουν μια άλλη αριστερά που παλεύει για την ανατροπή και το σοσιαλισμό. Σε αυτή τη προσπάθεια η Εργατική Δημοκρατία δίνει όλες της τις δυνάμεις.

Ντίνος Αγιομαμής

ΛΟΝΔΙΝΟ Συνεχίζουν οι απεργοί

Για δεύτερη φορά μέσα στο καλοκαίρι οι μηχανοδηγοί του μετρό του Λονδίνου απεργούν στις 5 Αυγούστου. Μετά την τεράστια επιτυχία που είχε η απεργία στις 9/7 (ΕΑ φ. 1182) οι εργαζόμενοι του κλάδου έχουν τεράστια αυτοπεποίθηση ότι μπορούν να συνεχίσουν την κόντρα με το δήμαρχο και την εταιρεία συγκοινωνιών για τα ωράρια τους αλλά και συνολικά με τη λιτότητα της κυβέρνησης.

Τα σχέδια του δεξιού δήμαρχου και της εταιρείας TfL που διαχειρίζεται τις συγκοινωνίες της αγγλικής μητρόπολης περιλαμβάνουν την επέκταση του ωραρίου από Σεπτέμβρη μέχρι αργά το βράδυ, επιβάλλοντας εξοντωτικά ωράρια στο προσωπικό. Τα συνδικάτα έχουν ήδη προειδοποιήσει ότι κάτι τέτοιο ενέχει μεγάλους κινδύνους για την ασφάλεια και την υγεία τόσο του προσωπικού όσο και των επιβατών. Οι περικοπές που έχει προγραμματίσει η εταιρεία να κάνει φτάνουν στα 4,2 εκατομμύρια λίρες, και αυτό φαίνεται να είναι μόνο η αρχή.

Η κυβέρνηση των Τόρηδων, η οποία ετοιμάζεται να εφαρμόσει τον πιο σκληρό προϋπολογισμό λιτότητας των τελευταίων δεκαετιών, στρώνει το δρόμο στα αφεντικά για την επίθεση στα συνδικάτα, εμφανίζοντας στο κοινοβούλιο τη λεγόμενη «μεταρρύθμιση» για το συνδικαλισμό. Πρόκειται για ένα νόμο ο οποίος θα δυσκολεύει πολύ την προκήρυξη νόμιμων απεργιών.

Η απεργία των μηχανοδηγών έρχεται ακριβώς πάνω στη κατάλληλη στιγμή έτσι ώστε να δείξει ποιος έχει τη δύναμη να σταματήσει τη μετωπική αυτή επίθεση. Το ερχόμενο φθινόπωρο με τη μεγάλη κινητοποίηση έξω από το συνέδριο τον Τόρηδων στο Μάντσεστερ προβλέπεται ιδιαίτερα καυτό!

Σφαγή στο Σουρούτς της Τουρκίας

30 νεκροί και πάνω από 100 τραυματίες είναι ο θλιβερός απολογισμός της βομβιστικής επίθεσης που έγινε τη Δευτέρα 20 Ιούλη στην πόλη Σουρούτς της Τουρκίας, στα σύνορα με τη Συρία, σε απόσταση 10 περίπου χιλιομέτρων από το Κομπάνι.

Η επίθεση έγινε στον κήπο ενός πολιτιστικού κέντρου με στόχο τους ακτιβιστές που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι εκεί προκειμένου να μεταβούν στο Κομπάνι για να δείξουν την αλληλεγγύη τους προσφέροντας ανθρωπιστική βοήθεια.

Οι τουρκικές αρχές αποδίδουν την επίθεση στο Ισλαμικό Κράτος, ενώ σύμφωνα με διάφορα τουρκικά μέσα ενημέρωσης, δράστης ήταν μια νεαρή γυναίκα καμικάζι. Λίγες ώρες αργότερα, στην Κωνσταντινούπολη πραγματοποιήθηκε αυθόρμητη μαζική διαδήλωση που διέλυσε η αστυνομία με δακρυγόνα.

Η δολοφονική επίθεση στο Σουρούτς αποτελεί ένα δείγμα ότι η αποσταθεροποίηση βαθιάνει και απλώνεται πέρα από το Ιράκ και τη Συρία μέσα στην ίδια την Τουρκία –την οποία ο Ερντογάν ήθελε να αναδείξει σαν τον βασικό παράγοντα σταθεροποίησης στην περιοχή. Ο Ερντογάν μπορεί τώρα να «καταριέται και να καταδικάζει τους δράστες αυτή της βιαιότητας» αλλά η κυβέρνησή του έχει τις δικές της ευθύνες για τον πόλεμο και την κα-

ταστροφή που αυτή τη στιγμή σαρώνει την περιοχή αφήνοντας πίσω εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και εκατομμύρια πρόσφυγες.

Αποτελεί ειρωνεία το γεγονός ότι και ο Λευκός Οίκος έσπευσε να καταδικάσει την επίθεση ανακοινώνοντας «την αποφασιστικότητά μας να πολεμήσουμε κατά της κοινής απειλής της τρομοκρατίας».

Ο πόλεμος του Μπους κατά της «τρομοκρατίας» με την εισβολή και την κατοχή στο Ιράκ και το άθλιο παιχνίδι του διαιρεί και βασιλεύει με Σίιτες και Σουνίτες που ακολούθησε και ο Ομπάμα τα επόμενα χρόνια, έστρωσαν κυριολεκτικά το έδαφος για το αντιδραστικό Ισλαμικό Κράτος – που στη Συρία πολέμησε να σβήσει τη φλόγα της επανάστασης με την ίδια επιμονή που την πολέμησε και ο Ασαντ.

Κάθε νέα «βοήθεια» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των συμμάχων του για την «πάταξη της τρομοκρατίας» θα σημαίνει ακόμα περισσότερη καταστροφή και βαρβαρότητα. Μόνη απάντηση είναι η ενότητα της εργατικής τάξης και των λαών της περιοχής, ανεξαρτήτως εθνότητας και θρησκείας, ενάντια στις ΗΠΑ, το Ισραήλ και τους συμμάχους τους στην περιοχή, ενάντια σε δικτάτορες όπως ο Ασαντ στη Συρία και ο Σίσι στην Αίγυπτο, ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος.

Διεθνές κύμα συμπαράστασης

Άμστερνταμ

Μιλάνο

Βερολίνο

Παρίσι

Βρυξέλλες

Πράγα

Καράτσι

Φρανκφούρτη

Δεν έχει τελειωμό η διεθνής συμπαράσταση στο κίνημα αντίστασης στην Ελλάδα! Μπορεί η κυβέρνηση να παραδόθηκε στο προξενικό της «θεσμών» της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας μετατρέποντας το «ΟΧΙ» σε «ΝΑΙ», μπορεί τα αστικά ΜΜΕ να συμπεριφέρονται λες και δεν έγινε ποτέ το δημοψήφισμα, κανένας τους όμως δεν μπορεί να αλλάξει την ιστορία. Το όχι ήταν βροντερό και ακόμα αντηχεί στα αυτιά εκατομμυρίων εργαζόμενων στην Ευρώπη και διεθνώς.

Δεν είναι υπερβολή να παραφράσουμε τη γνωστή ατάκα του Μαρξ και να πούμε ότι «ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από την Ευρώπη, το φάντασμα του ΟΧΙ». Είναι σίγουρο ότι οι ελπίδες του κόσμου που αποτέλεσε έχουν πάρει μεγάλη ώθηση από το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος εδώ στην Ελλάδα αλλά και από το γεγονός ότι η αντίσταση εδώ συνεχίζε-

ται με απεργίες και συγκεντρώσεις, όπως αυτές της περασμένης Τετάρτης 15/7.

Ο απόηχος του ΟΧΙ έχει φτάσει πολύ μακρύτερα από την Ευρώπη, έφτασε στο μακρινό Καράτσι του Πακιστάν, όπου η αδελφή οργάνωση των Επαναστατών Σοσιαλιστών οργάνωσε συγκέντρωση αλληλεγγύης. Αντίστοιχα και στην άλλη άκρη του πλανήτη, στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας αλλά και στο Μόντρεαλ του Καναδά.

Στη **Γερμανία** παρά την παράδοση του Αλέξη Τσίπρα στο νεοφιλελευθερισμό, το Die Linke δεν έχασε τον αντιμνημονιακό προσανατολισμό του. Ενδεικτικό είναι ότι στο γερμανικό Κοινοβούλιο το κόμμα της Αριστεράς δεν ψήφισε τη συμφωνία του 3ου μνημονίου θεωρώντας ότι λειτουργεί υπέρ του γερμανικού και ευρωπαϊκού καπιταλισμού και εις βάρος του λαού στην Ελλάδα. Για την ακρίβεια 53 βουλευτές ψήφισαν όχι και 2 απείχαν της ψηφοφορίας. Πρόκειται για μια πολύ σημαντική εξέλιξη αν αναλογιστούμε ότι στην αντίστοιχη ψηφοφορία για τη συμφωνία της 20ης Φλεβάρη η εικόνα ήταν αντίστροφη, μόνον τρεις βουλευτίνες είχαν ψηφίσει κατά τότε, μια από τις οποίες ήταν η **Κριστίν Μπούχολτς**, μέλος της οργάνωσης Marx 21.

Ο αγώνας για το «όχι μέχρι τέλους» δεν είναι ένας αγώνας των «καλών» Ελλήνων εναντίον των «κακών» Γερμανών, δεν είναι εθνικός

αυτός ο αγώνας. Αντίθετα είναι ο πιο διεθνιστικός αγώνας που μπορούμε να δώσουμε, είναι ο αγώνας των εργατών ενάντια στους εκμεταλλευτές τους, των φτωχών εναντίον των πλουσίων, και αυτό το αντιλαμβάνονται οι εργάτες και οι φτωχοί σε όλον τον κόσμο. Αυτοί είναι οι πραγματικοί μας σύμμαχοι και όχι οι διάφοροι Ολάντ και Ρέντσι που επιβάλουν περικοπές στις χώρες τους. Είμαστε εκατομμύρια, είμαστε παντού και έχουμε τη δύναμη να φέρουμε τα πάνω κάτω!

Κινητοποιήσεις αλληλεγγύης έγιναν σε δεκάδες πόλεις ανά τον κόσμο στις 16/7, καθαρά ενδεικτικά θα αναφέρουμε: **Βερολίνο, Φρανκφούρτη, Στουτγάρδη, Κάσσελ και Τζένα** στη Γερμανία, ακόμη σε **Λονδίνο, Παρίσι, Βαρκελώνη, Μιλάνο, Κοπεγχάγη, Άμστερνταμ, Βρυξέλλες**, στη **Γλασκώβη** και στο **Ντάνς** της Σκωτίας.

Μ.Σ.